

TRƯỜNG THPT CHUYÊN LÊ QUÝ ĐÔN
BÌNH ĐỊNH

Nét Bút

TRI ÂN

TÁC PHẨM HAY CỦA HỌC SINH

Truyện ngắn

Tản văn

Thơ

(LƯU HÀNH NỘI BỘ)

Năm học 2010 – 2011

Viết Về Thầy Cô
NGƯỜI ĐUA ĐÒ LẶNG LẼ

THẦY CỦA CON

• ĐỖ LÊ NHƯ' QUỲNH – 11VA

*"Con gió vô tình thổi mạnh sáng nay
Con bỗng thấy tóc thầy bạc trắng
Cứ tự nhủ rằng đó là bụi phấn*

Mà sao lòng xao xuyến mãi không nguôi"

Bài thơ nhỏ trong trang viết sáng nay bỗng khiến con nhớ đến thầy. Thầy của con rất khác. Thầy không nghiêm trang, đạo mạo như con từng nghĩ khi mới vào trường. Thầy cũng không có mái tóc bạc màu vì bụi phấn, không có gương mặt hiền từ phúc hậu. Lần đầu tiên gặp thầy, con ngỡ như mình nhầm. Thầy hiện ra trong mắt con theo một cách khác, với những ấn tượng không thể nào quên. Thầy rất năng động, trẻ trung, và đặc biệt là hay cười. Trên vai thầy luôn là một chiếc ba lô to tướng chứa đựng tất cả mọi thứ trên đời.

Mỗi giờ lên lớp của thầy đều mang lại rất nhiều niềm vui và sự thích thú. Thầy không giúp chúng con tiếp cận bài học bằng những kiến thức lí thuyết nặng nề mà bằng những trải nghiệm cuộc sống đích thực của riêng thầy. Thầy luôn nói vì thầy lớn tuổi rồi, đã đi nhiều nơi, biết nhiều thứ và có được những bài học về cuộc sống một cách sâu sắc. Thầy muốn song hành với việc dạy kiến thức trên lớp là cung cấp thêm cho chúng con những kinh nghiệm sống quý báu. Để mai sau, khi chúng con ra đời khỏi bị bỏ ngỏ. Qua những lời kể hóm hỉnh, thầy đưa chúng con vi vu khắp mọi miền, biết thêm nhiều điều mới lạ. Người Anh khác người Mĩ ở điểm nào mặc dù họ có cùng nguồn gốc? Hay vì sao những nước phát triển có nền giáo dục rất hiện đại còn nước mình vẫn chưa có? Thầy bảo nước mình còn nghèo nên thầy mong chúng con sau này học hành thành tài để còn nuôi sống bản thân, gia đình và góp phần nhỏ vào công cuộc đổi mới nước nhà. Những bài học của thầy tuy nhỏ nhưng đã chứa đựng tấm lòng thầy, một người thầy luôn hết mình vì chúng con.

Trong trường, thầy nổi tiếng là một người năng nổ. Những lớp chuyên của thầy luôn là những lớp học rất giỏi nhưng cũng không thua kém ai trong các hoạt động tập thể. Thầy luôn tự hào về điều đó. Niềm tự hào ấy hiện lên rất rõ trong mắt thầy mỗi khi thầy kể chuyện cho chúng con nghe về các anh chị khóa trước. Học trò của thầy xuất sắc lắm. Mặc dù họ không "hàn lâm" như các lớp tự nhiên, đôi khi cũng rất quậy, nhưng họ luôn sôi nổi, có tinh thần trách nhiệm cao. Bởi vậy, thầy rất ít khi phải phiền lòng. Nhưng, lớp của chúng con không như vậy. Mặc dù là lớp được chọn rất kĩ đầu vào, nhưng lớp này yếu về

nhieu mặt. Là lớp chuyên ngữ, lẽ ra chúng con phải rất mạnh dạn, hoạt bát. Nhưng đằng này, tập thể lớp rất trầm, nếu không phải nói là nhút nhát. Thầy luôn lưu ý chúng con về điều đó, đã dùng nhiều cách để cải thiện tình hình nhưng ôi thôi, đâu lại vào đấy. Chẳng những thế, lớp này rất quây. Tuần nào cũng thế, luôn có vi phạm xảy ra. Lúc thì một đứa đi học trễ, lúc thì vài đứa vi phạm tác phong. Hậu quả là điểm thi đua theo đó tụt dốc thảm hại. Thầy buồn vì điều đó. Cũng phải thôi, nếu như con là thầy thì con cũng rất buồn, phạt bọn chúng thật nặng để chúng không vi phạm nữa. Nhưng thầy không bao giờ làm vậy. Thầy chỉ nhắc nhở nhỏ nhẹ để chúng con biết lỗi mà không tái phạm nữa. Đó là nét rất riêng của thầy, không phải ai cũng có.

Đã có lúc con rất giận thầy vì thầy ít quan tâm đến những điều nhỏ nhặt. Nhưng khi đã bình tâm lại, con nhận ra rằng mình đã sai. Sai vì đã không hiểu được lòng thầy còn trách móc, hờn giận. Những lúc ấy, con cảm thấy thương thầy biết bao. Những lỗi lầm chúng con gây ra đã làm thầy mang thêm phiền muộn. Nhưng chưa lần nào thầy trách mắng. Đã vậy, thầy còn động viên chúng con phải cố gắng hơn nữa, nỗ lực hơn nữa. Tương lai chúng con còn dài. Còn rất nhiều cơ hội. Phải nắm bắt lấy cơ hội đó để không phải là người đứng dưới xã hội. Con tự trách mình đã làm thầy buồn. Đã bao lần, con tự hứa với lòng mình sẽ thay đổi, học tập tốt hơn vì thầy. Nhưng thầy ơi! Chưa bao giờ con làm được điều đó. Có phải chăng vì con không đủ dũng cảm đối diện với chính mình, thay đổi những thói quen đã in sâu vào tâm thức? Mỗi lúc đối diện với thầy là mỗi lúc con thấy mình có lỗi. Biết bao giờ con mới có thể làm thầy vui, làm thầy tự hào về con và tập thể lớp mình?

Thầy trong lòng con không phải là một người vĩ đại, cao cả. Thầy đơn giản là thầy, là người dìu dắt con trong những năm tháng con ngồi trên ghế nhà trường. Thầy thân tình, quan tâm đến con như cha vậy. Dù không thể diễn tả được hết lòng kính yêu của con đối với thầy, con mong mình có thể gọi thầy một tiếng "Bố". "Bố" thầy thân yêu của con!

*"Thời gian ơi xin dừng lại đừng trôi
Cho chúng con khoanh tay cúi đầu lần nữa
Gọi tiếng thầy với tất cả tin yêu"*

Đ.L.N.Q

CÓ MỘT NGƯỜI THẤY NHƯ THẾ...

• HẠ KIỀU MY – 11VA

Cũng gần một năm rưỡi rồi con không đi trên con đường ấy thường xuyên như xưa nữa. Lên cấp ba, bạn bè mới, nhịp sống mới, những mối quan tâm mới dồn dập kéo con rời xa những ngày cũ, để giờ cả con đường con đi về cũng chẳng còn quen thuộc...

Nhanh quá cô nhí, chừng ấy thời gian con chẳng còn là học trò nhỏ của cô...

Lại một mùa mưa nữa đến, kỉ niệm ùa về bên con, ẩm ắp đầy cả một vùng trời xanh quá khứ, ru nhẹ lòng con bằng bản nhạc quyện vào tiếng mưa, ầm ập, tiếc nuối và sáng trong đến nao lòng.

Con vẫn nhớ, đó là một ngày hè đang chuyển dần sang thu. Sắp lên lớp 8, con phải chuẩn bị cho môn Hóa, môn học mới con sẽ được học. Trong một buổi ngoại khóa, nhỏ Quỳnh nói với con rằng cô có mở lớp dạy kèm ở nhà và rủ con đi học. Con hồ hững gật đầu.

Thú thật là khi ấy nghe tên cô, con không may may có một tí ấn tượng nào. Tất cả thông tin con có được qua nhỏ Quỳnh chỉ là cô trạc bốn mươi lăm tuổi, ở gần nhà nhỏ Quỳnh, dạy trường tại con và đạt giáo viên giỏi cấp thành phố. Thậm chí lúc ấy con vẫn có suy nghĩ là cứ học thử một thời gian, rồi sẽ chuyển sang học cô Hoa - cô giáo mà hầu hết lớp con đến học.

Nhưng dần dần con biết con đã sai..

Ngày đầu tiên, con đã bị ấn tượng bởi vẻ ngoài giản dị nhưng hiện đại và gây thiện cảm ấy. Cô trẻ hơn cái tuổi gần năm mươi của mình rất nhiều nhờ nước da trắng, đôi mắt sâu và sáng lạ kì, ánh mắt như có thần lực, có sức hút người đối diện vào sự thăm thẳm mệnh mang vô chừng ấy; đôi gò má cao và nụ cười lúc nào cũng nở rộ tươi tắn đầy thân thiện. Vào học rồi, con càng thêm thích lối dạy khoa học, dễ hiểu với chất giọng Bắc khỏe khoắn rõ ràng mà êm nhẹ của cô.

Buổi học đầu tiên kết thúc, tất cả đều ổn chỉ trừ một rắc rối nhỏ: con nghĩ rằng con không có năng khiếu học Hóa!

Con gặp khó khăn với việc nhớ công thức hóa học, nhớ số proton, và đến bài viết phương trình hóa học thì gần như con mất gốc. Những bài kiểm tra nhỏ

của cô, điểm của con dao động từ 0 đến 6 ! Con chán nản, tự ti với các bạn và với bản thân mình...

Rồi tất cả thay đổi sau một hôm con bị ốm, bỏ một buổi học. Con ngạc nhiên biết bao khi cô bắt chợt gọi điện hỏi thăm và nhắc con uống thuốc đều đặn. Và chợt con nhận ra...bấy lâu nay, con chẳng làm được gì để cô vui lòng cả...

Con sau đó lao vào tự học tất cả lý thuyết con bỏ lỡ, rồi tự giải tất cả bài tập trong sách giáo khoa. Một buổi tối được bỏ ra, và con hài lòng nhìn kết quả.

Bài kiểm tra ngày đi học trở lại, con đạt 9 điểm, đứng nhì lớp. Con nhận ra không phải con không học được, mà tại con không biết tự đào sâu suy nghĩ, lười làm bài tập và dễ chán nản. Từ đó, dưới sự tin tưởng và chỉ bảo nhiệt tình của cô, con trở lại cuộc đua cùng với các bạn, để giành những phần thưởng nhỏ cuối mỗi buổi học, giành những kiến thức mới và chuyên sâu hơn mà cô cung cấp, giành vị trí giỏi nhất và hơn cả là giành sự tin yêu nhiều nhất nơi cô.

Có thời gian con bỏ lửng môn Hóa để theo học môn Anh cho kì thi học sinh giỏi. Khi biết con đường con chọn là tiếng Anh, cô ngạc nhiên. Cô vẫn luôn nghĩ con sẽ chọn và sẽ thành công khi chọn môn Hóa. Cô kì vọng vào con nhiều lắm, rất nhiều... Vậy mà đến bây giờ, khi đã đi được một phần hai quãng đường cấp ba, con nhìn lại và xấu hổ nhận ra thời gian qua con đã phụ lòng cô ngày nào tin tưởng, đã phụ môn Hóa mà một thời con yêu thích... Con biết cô sẽ buồn lắm nếu biết con lại không cố gắng như thế này.

Ngày ấy, cô không chỉ là một người truyền dạy kiến thức, mà thực sự cô là người bạn lớn của con. Chẳng biết từ bao giờ, con và cô thường chia sẻ thẳng thắn về việc học và cả những vấn đề trong cuộc sống. Cô cho con cách nhìn lạc quan nhưng thấu đáo về cuộc đời, cô chia sẻ cách đối nhân xử thế, cô tư vấn cách giải quyết mâu thuẫn sao cho tròn lý vẹn tình. Cô luôn nói "Nhân chi sơ tính bản thiện", phải nhìn ra điểm tốt luôn có trong mỗi người trước khi đánh giá họ, và điều quan trọng nhất là phải nhìn nhận vấn đề từ nhiều phía, tránh tính chủ quan và lối nghĩ thiên cận. Cô giúp con ý thức rằng không ai là hoàn hảo, chỉ có người cô gắng và không cố gắng hoàn thiện mình. Con vui và tự hào vì được là đứa duy nhất trong đám học trò có được mối quan hệ gần gũi và thân thiết với cô. Những buổi tối lớp nghỉ, con ở lại tíu tít kể cô nghe những niềm vui con có trên lớp, những điểm cao con đạt được và những chỗ con chưa nắm bắt kĩ ở môn Hóa. Cô lúc nào cũng thế, như một người mẹ hiền dạy con thơ, như một người chị kèm cặp em nhỏ, như một người bạn để chia sẻ vui buồn. Ngoài giờ học, vườn cây nhỏ nhà cô là nơi con học cách yêu thương và trân trọng thiên

nhiên cây cỏ, cho con mở lòng với thế giới sống động và dành cho con khoảng lặng bình yên. Cô còn là người đầu tiên dạy cho chúng con những bước đệm guitar cơ bản, những điệu nhạc của cô khỏe khoắn, tươi mới mà dịu ngọt đến vô chừng. Cô thường ví âm nhạc như mũi kim, đan những toan tính rối ren và mỗi một thành những dải len êm mềm và gọn ghẽ, do đó biết cách tạo ra âm nhạc thì cuộc sống chắc hẳn sẽ nhẹ nhàng và tinh tế hơn.

Năm lớp 9, con không ngoan. Sự bốc đồng ở cái tuổi tập làm người lớn và sự lì lợm không đáng có đã làm con hoàn toàn không xứng đáng với vị trí của một lớp trưởng lớp chọn. Con đã nghĩ rằng con đủ lớn và đủ chín chắn để giải quyết mọi vấn đề mà không biết rằng cách giải quyết của con để lại hậu quả. Con có lỗi, nếu sự hèn nhát và bao che cho cái xấu là một lỗi lớn. Các thầy cô, kể cả cô chủ nhiệm, thất vọng về con và lạnh nhạt với con. Có một giai đoạn con rơi vào khủng hoảng vì không biết phải làm sao để lấy lại lòng tin của mọi người..

Chỉ có một người gần như là duy nhất ở lại bên con - là cô.

Cô lên tiếng bảo vệ con trong buổi họp xét hạnh kiểm học sinh cuối học kì của hội đồng giáo viên. Cô nói tuy cô không biết con là ai và cụ thể con làm gì, nhưng sự tự lập của con không đáng trách, và xét ra con không gây ra lỗi, chỉ là con không biết phối hợp với giáo viên trong công tác quản lý thôi. Cô còn nói thêm nhiều, các giáo viên khác ủng hộ, và con thoát khỏi mức hạnh kiểm khá - sự đe dọa cho quyền được tham gia kì thi tỉnh của con.

Sau này cô mới nói, cô giúp con không phải là sự bênh vực cố chấp, mà là vì cô bất mãn với sự buộc tội đầy tính chủ quan của một số giáo viên bảo thủ, và hơn cả là cô tin con - học trò của cô không xấu xa như họ nói, con của cô chỉ đơn giản là một con cừu ngây thơ đi lạc đường.

Con lặng người. Con không ngờ con trong mắt cô tốt đến thế, cô tin tưởng ở con nhiều đến thế, vậy mà con đã lại làm cô thất vọng.. Con biết cô buồn khi nghe người khác nói không tốt về con, đứa trò nhỏ cô đã xem như con gái. Con giận mình nóng nảy bốc đồng, thậm chí đã không hỏi ý kiến cô mà tự quyết định những việc con chưa thể.

Thi học sinh giỏi xong, trở về lớp học, con lao vào lấy lại kiến thức các môn tự nhiên, trong đó có Hóa. Kì thi cuối năm đến dần, và điểm cao tuyệt đối môn Hóa là món quà con dâng tặng cô. Đến bây giờ con vẫn nhớ ánh mắt cô ấm áp và rạng rỡ những tia vui ngày biết kết quả cuối năm của con, và con quên sao được bàn tay cô xiết tay con triu mến và tự hào khi con đậu vào trường chuyên của tỉnh. Con nhận ra đối với cô, người mẹ hiền hết lòng vì đàn con ấy, hạnh

phúc lớn nhất và giá trị nhất là khi chúng con trưởng thành và thành công trên bước đường học tập. Con ngậm ngùi hứa với cô rằng sẽ cố gắng để chẳng bao giờ cô buồn vì con thêm một lần nào nữa.

Nhập học được nửa năm, con nghe tin cô chuyển nhà ra Bắc để thuận tiện cho công việc của thầy. Con không kịp đến chào cô, không kịp gặp và ghi nhớ lần cuối những hình ảnh thương yêu suốt từng ấy thời gian con nâng niu và quý trọng, hình ảnh về một người thầy tuy con chưa bao giờ may mắn được chính thức học trên lớp, nhưng hết lòng tin yêu và dạy dỗ con với tất cả những tình cảm chân thành, thiêng liêng và nồng hậu.

Lại một ngày 20/11 nữa đến, ngày Hiến chương Nhà giáo Việt Nam, con không thể ôm bó hoa chạy đến bên cô tíu tít chúc mừng như con của hai năm về trước. Bài viết này cùng lòng tri ân sâu sắc nhất con xin gửi tặng đến cô, chúc cô luôn luôn mạnh khỏe và thành công trong sự nghiệp trồng người.

Hôm qua về lại trường cũ, phòng thí nghiệm Hóa vẫn như xưa, nhưng thiếu đi dáng cô cao gầy cùng nụ cười đôn hậu. Con hứa sẽ sống xứng đáng với kì vọng của cô, sẽ mãi nhớ về cô, về bao kỉ niệm đẹp của tình thầy trò cao quý...

H.K.M

THẦY CỦA CON

• MAI HÀ THẢO – 11V-A

Con miên man nhìn ra cửa sổ. Những ngày mùa đông, mưa nặng trĩu từng cơn kéo về, trắng xoá. Tiếng mưa rơi mỗi lúc một to hơn, để lại một không gian nhạt nhòa, mờ ảo, chỉ thấy rõ những ngôi nhà đang lặng lẽ trầm mình dưới cơn mưa. Con chợt nghĩ đến thầy, biết bao kỉ niệm lại ùa về, hiện rõ trong tâm trí con.

Thầy của con bên ngoài không có gì đặc biệt, một dáng người cao tầm vừa phải, một mái tóc đen đã điểm màu bụi phấn, một giọng nói khàn khàn nhưng ấm áp và có sức lôi cuốn đến kì lạ. Con còn nhớ những ngày đầu tiên vừa ghép lớp, lòng con vừa thấy buồn vừa hụt hẫng vì thầy Hà không còn chủ nhiệm nữa. Thầy vào dạy lớp con những tiết văn đầu tiên với khuôn mặt nghiêm nghị, rất ít khi cười. Những khi sinh hoạt chung với lớp văn, lớp chúng con cũng hay bị thầy nhắc nhở. Con đã lầm tưởng thầy là một người khó gần, chỉ bênh vực cho mười một bạn lớp văn... Nhưng thời gian trôi đi, con được học và tiếp xúc với thầy nhiều hơn, con nhận ra bên trong vẻ bề ngoài lạnh lùng ấy, thầy cũng rất yêu thương chúng con, những lời nhắc nhở, rầy la cũng vì mong chúng con nên người.

Hơn một năm, thầy luôn theo sát từng bước chân của chúng con. Có những lúc thầy giận vì cái lớp nghịch ngợm, luôn bị trừ điểm thi đua, đua thi đi trễ, đua thi vi phạm tác phong, rồi chuyện vệ sinh lớp học. Có những khi thầy lắc đầu ngao ngán vì những lỗ hổng kiến thức, kĩ năng viết văn còn yếu kém của lớp chúng con nhưng con thấy không bao giờ thầy nản lòng. Từng ngày, thầy giúp chúng con lấp đi những lỗ hổng đó, nhắc nhở chúng con có ý thức tốt hơn. Có lẽ chính vì sự kiên trì của thầy đã là động lực, sự thôi thúc cho mỗi đứa. Kết quả thi đua của lớp ngày càng được cải thiện, lớp cũng học văn khá hơn, con lại thấy thầy cười mãn nguyện.

Những ngày làm câu lạc bộ, thầy lo lắng vì lớp con chưa thực sự đoàn kết. Lực lượng làm câu lạc bộ chỉ có mười mấy bạn, lại nhiều lần thay đổi kịch bản, có những lúc chán nản như muốn buông xuôi tất cả. Thầy vẫn lặng lẽ quan sát, góp ý cho chúng con. Cuối cùng, câu lạc bộ được tổ chức và thành công ngoài sức tưởng tượng. Chúng con nắm tay nhau hát, hai thầy cũng lên cất chung lời hát với chúng con. Khi ấy, con thấy trong đôi mắt thầy ánh lên niềm hạnh phúc, tự hào. Lớp chúng con đã cho mọi người thấy V - A của thầy không còn là một tập thể tan rã nữa...

Cứ tưởng những ngày tháng đẹp đẽ ấy sẽ mãi vẹn nguyên. Nào một ngày thầy bảo với chúng con thầy không dạy lớp nữa, chúng con sững sờ, ngơ ngác nhìn nhau. Con cảm thấy như có gì đó nghẹn lại ở cổ họng, không nói lên lời. Khi Duyên đọc lời thầy viết chia tay lớp, thầy bảo "con gái, con trai", một số đứa mắt đỏ hoe. Đã từ lâu lắm, chúng con cũng coi hai thầy như hai người bố, hai người bố và ba mươi bảy đứa con như một câu chuyện cổ tích có thật.

Giờ đây, khi nhìn lại những ngày tháng ấy, con khẽ mỉm cười. Con biết kí ức sẽ đọng đầy yêu thương. Cho dù thầy không còn dạy chúng con nữa nhưng con sẽ vẫn nhớ mãi hình ảnh của thầy đứng trên bục giảng trong những chiều bụi phấn bay bay để con biết khi ấy, cổ tích đang trở về.

M.H.T

THẦY...

• Đinh Thị Minh Huyền – 12H

12 năm là khoảng thời gian đủ dài cho chúng ta nhận ra cuộc đời học sinh đẹp biết bao nhiêu. Nhưng 12 năm trời ấy lại không đủ để mỗi học sinh thấu hiểu hết công lao to lớn và tấm lòng của thầy cô, những người lái đò đã chở biết bao thế hệ học sinh đến bến đỗ thành công của cuộc đời. Khác với bạn bè cùng trang lứa, tôi thấy mình thật may mắn khi được Thầy dẫn dắt và chỉ bảo nhiều điều. Người thầy đó cho đến bây giờ và mai sau sẽ mãi là người thầy có ý nghĩa nhất trong cuộc đời tôi.

Tôi vẫn còn nhớ khi mình còn là một cô bé nghịch ngợm và luôn tò mò về mọi thứ. Câu hỏi đầu tiên mà tôi hỏi Thầy là: “Tại sao xung quanh Mặt Trăng lại có quầng sáng vậy ạ?”. Thầy chỉ cười: “Con cứ cố gắng học thật giỏi đi. Sau này con sẽ biết tất cả.”. Tôi nũng nịu không bằng lòng với câu trả lời của Thầy. Nhưng rồi, khi lớn lên, Thầy đã mang đến cho tôi những kiến thức hết sức bổ ích, kiên nhẫn trả lời tất cả các câu hỏi do tôi đặt ra. Thầy còn truyền cho tôi niềm say mê, tìm tòi trong học tập.

Nhiều lúc tôi nhìn Thầy và giật mình. Mái tóc Thầy ngày càng bạc thêm có lẽ vì những đêm thức khuya chuẩn bị bài cho học sinh. Mỗi lần tôi gặp thất bại thì Thầy luôn ở bên, cổ vũ, động viên tôi, thậm chí còn tát bật, lo lắng khi tôi bị đau phải nhập viện. Thầy là vậy đấy! Hết lòng thương yêu và tận tình truyền đạt kiến thức cho học trò. Thế nhưng không ít cô cậu học sinh lại có thái độ không tốt với thầy cô, nào là “ông này, bà kia”... Và Thầy vô cùng giận dữ: “Học sinh thời nay khác xưa lắm rồi!”. Bên ngoài trong Thầy có vẻ rất nghiêm khắc nhưng chỉ có ai học Thầy mới biết được Thầy là người vui tính như thế nào. Mỗi tiết học của Thầy luôn tràn đầy tiếng cười. Vì vậy tôi thấy thật thoải mái khi tiếp thu những kiến thức “khó nuốt” nhất. Tôi cũng đã thấy được tình cảm của những anh chị học sinh cũ dành cho Thầy. Họ xem Thầy như người cha thứ hai của mình. Nhiều người nhờ vào sự dẫn dắt của thầy đã thành đạt ngày hôm nay. Có người hiện là giám đốc chi nhánh Công Ty CocaCola ở miền Trung. Tôi có biết một anh từng học lớp do Thầy chủ nhiệm. Vì vốn mồ côi cha từ nhỏ, đối với anh, Thầy là người cha của mình. Ngày anh kết hôn, anh đã nhờ Thầy làm chủ hôn cho đám cưới của mình. Vì anh muốn ngày quan trọng nhất trong cuộc đời có Thầy tham gia và chủ trì. Sẽ là không đủ để có thể hiểu hết tấm lòng của một người thầy bao la, rộng lớn đến nhường nào. Niềm vui lớn nhất của Thầy là thấy học trò của mình thành công trên đường đời. Thầy đã cười và hạnh

diện khi tôi đạt giải học sinh giỏi và bước chân vào trường THPT Chuyên Lê Quý Đôn.

Không những thế, tôi đã được nói chuyện với những anh chị học sinh cũ của Thầy. Nhiều anh chị rất ngưỡng mộ Thầy không chỉ bởi vẻ bề ngoài điển trai, “nụ cười thiên thần” của Thầy mà còn bởi khả năng tính toán cực kì chuẩn xác. Chỉ trong vòng vài giây, Thầy có thể nhẩm ra kết quả một biểu thức đại số rất dài mà không cần máy tính bỏ túi. Khi Thầy nhẩm xong thì ở dưới lớp còn có rất nhiều ánh mắt ngơ ngác vì chưa tính kịp kết quả như thế nào.

Nhưng điều khiến tôi ấn tượng nhất về Thầy chính là những bài giảng. Đó không chỉ đơn thuần là những bài học lý thuyết khô khan mà còn là những bài học cuộc sống tôi không thể nào quên. Thầy dạy tôi cách sống thế nào cho tốt, rằng cuộc đời là “thuyết tương đối”, không có gì là tuyệt đối cả và mọi thứ đều có hai mặt đối lập cũng như hạt và phản hạt vậy. “Chỉ có cố gắng và quyết tâm mới có thể thành công được.” Thầy bảo thế và khuyên tôi nên bỏ qua những buổi đi chơi hay online để tập trung vào học tập. Tôi vẫn còn nhớ có một lần bài kiểm tra của tôi không được cao điểm nhất lớp. Tôi đã rất tức tối vì điều đó. Nhưng thầy nhẹ nhàng nhắc nhở: “Con không cần phải học giỏi hơn bất kì ai, không cần phải là người giỏi nhất lớp. Chỉ cần con chiến thắng được bản thân mình, chiến thắng được một con người xấu xa đang tồn tại trong con. Con người đó là ngủ nướng, lười biếng, thích đi chơi... Lúc đó, con sẽ chiến thắng tất cả!”. Hồi ấy, tôi không hiểu lời dặn dò đầy cho lắm. Nhưng dần dần tôi đã đạt được kết quả tốt khi vượt qua “con người xấu xa” đó. Nhờ thầy, tôi cũng biết được không nên tự cao, tự đại với những việc mình làm. “Nhí nhỏ là chết!” – Thầy hay đùa vậy. Nhưng không vì thế mà bản thân phải tự ti vì thực chất không ai là hoàn hảo cả..

Vậy đây, Thầy đã dạy tôi tất cả.

Tôi thấy mình thật vô tâm vì đến bây giờ mới nhận ra được ngần ấy điều, ngần ấy sự quan tâm của người thầy luôn nhiệt tình dẫn dắt học trò của mình mà không cần trả ơn. Đúng vậy, tôi thật may mắn khi mình đã “trúng xổ số độc đắc” từ thầy. Đơn giản vì Thầy cũng là người bỏ hết sức tuyệt vời của tôi...

“Thầy ơi! Cảm ơn sẽ không bao giờ đủ đúng không thầy? Thế nên em sẽ cố gắng hết sức học tập thật tốt, đậu vào trường đại học mình mơ ước, để không phụ lòng thầy và để gửi đến thầy món quà ý nghĩa nhất, bù lại sự vô tâm đáng trách của em trong những năm qua.”

....Và muôn lời chúc của con đến bố thân yêu!

Đ.T.M.H

YÊU THƯƠNG TÌM LẠI

• NGUYỄN VŨ QUỲNH TRÂM – 11A1

Ai đó đã từng nói: Hạnh phúc lớn nhất của con người là yêu thương và được yêu thương! Nhận yêu thương khiến ta hạnh phúc nhưng trao yêu thương còn khiến ta hạnh phúc hơn gấp bội. Không có tình yêu nào thiêng liêng hơn tình mẫu tử và không có nghề nghiệp nào cao quý hơn nghề giáo viên, ở đó không chỉ là trách nhiệm mà còn là tâm huyết, không chỉ là nghề mà còn là nghiệp, là trọng trách quốc gia, là trách nhiệm với thế hệ trẻ chính vì vậy mà hằng năm mới có ngày nhà giáo để tôn vinh những người đưa đò thầm lặng ấy, để những yêu thương được trao đi khi còn có thể. Riêng bản thân tôi, dù tôi không thích làm giáo viên nhưng tôi lại rất ngưỡng mộ những người hàng ngày vẫn đứng trên bục giảng, kiên trì xây những bệ phóng vững chắc cho những ước mơ, những hoài bão, cho những chú chim non có thể vững vàng bước vào đời. và cô của tôi cũng là một người như vậy.

Ấn tượng đầu tiên của tôi về cô là cô rất đẹp, không đẹp theo kiểu "sắc nước hương trời" nhưng là vẻ đẹp khiến người ta rung động, ẩn trong đó là sự đáng yêu nhưng lại có cái gì đó mỏng manh, yếu đuối khiến người ta chỉ muốn ôm lấy để che chở và yêu thương. Tất cả tạo cho cô chất văn thấm đẫm giống như định mệnh đã an bài để người như cô nhất định phải là con người của thơ văn. Tôi rất thích những tiết giảng văn của cô, thích cái cách cô say sưa với một bài thơ hay như đặt tất cả tình cảm vào đó, thích giọng nói dịu dàng trầm ấm pha chút điệu dàng của cô, thích cái cách cô cười thích thú khi chúng tôi đọc một đoạn văn hài hước, nhưng lũ chúng tôi vẫn khoái nhất là những giây phút rảnh rỗi hiếm hoi sau bài học, là khi cô tâm sự về những kỉ niệm "ngày xưa ời", là những kinh nghiệm, những quan niệm sống của cô khiến chúng tôi phải ồ á lên thấy sao đúng quá, là những đoạn thơ, những câu chuyện cảm động cô tình cờ đọc đâu đó...những lúc như thế tôi bỗng thấy lòng bình yên đến lạ lùng.

Thế nhưng đáng tiếc thay cái gì đẹp để thường chỉ tồn tại trong thời gian ngắn ngủi. một khoảng thời gian có thể nói là sóng gió trong tình cảm cô trò chúng tôi. Tâm trạng háo hức chờ đón tiết văn thay bằng sự chán chường, ngột ngạt trong từng phút vì thái độ khó chịu và những lời phàn nàn nặng nề của cô về những sai phạm nhỏ nhặt, điều mà chúng tôi chưa hề thấy ở cô. Và tất cả dồn nén đã bùng nổ khi cô thẳng tay trừng phạt một bạn trong lớp vì vi phạm nội quy, cô đã chọn nguyên tắc và tất nhiên cô làm đúng, nhưng trong trường hợp này khi mà mưa bão chưa qua giông tố lại ập đến, chuyện này như một cú sốc lớn vượt ra khỏi giới hạn chịu đựng của chúng tôi, nó như cú đánh quyết định khiến chúng tôi gục ngã - bùng nổ. Thời gian cứ nặng nề trôi... 1 ngày, 2

ngày, 3 ngày... tiết văn. Nhưng ngày hôm đó sự im lặng bất thường của lớp đã buộc cô phải lên tiếng. cái hố sâu khoảng cách đã được lấp đầy bởi những tâm tình chân thành và đầy yêu thương của cô. Lúc này tôi mới nhận ra chúng tôi đã quá vô tâm khi chỉ biết đến cảm giác của mình mà không quan tâm đến cảm nhận của người khác. Những thắc mắc đã có lời giải, những bức xúc được giải tỏa, chúng tôi cũng đã bình tĩnh để nhìn nhận lại vấn đề, quả thật chúng tôi đã sai quá nhiều, nhưng vì cố chấp chúng tôi đã không nhận ra...

Đó là một kỉ niệm buồn mà mỗi khi nghĩ lại tôi vẫn không nén được tiếng thở dài, giá như chúng tôi không nghịch ngợm, biết tôn trọng cô hơn thì mọi chuyện đã khác, giá như cô chia sẻ với chúng tôi cảm nhận của cô sớm hơn thì đã không khiến đôi bên phải mệt mỏi và giá như chúng tôi biết quan tâm đến cảm xúc của cô hơn... giá như và giá như... nhưng dù sao sau chuyện này chúng tôi cũng học được rất nhiều điều và cái quan trọng nhất là biết cách trân trọng từng khoảnh khắc của hôm nay, nâng niu từng hạnh phúc dù là nhỏ nhoi nhất để sau này không phải hối tiếc vì đã không sống hết mình... Có thể nói cô của tôi là chuẩn mực của một người phụ nữ: xinh đẹp, đáng yêu, trong sáng và rất mực dịu dàng, không quá coi trọng vẻ bề ngoài mà đề cao cái giá trị bên trong, không quá trau chuốt hình thức nhưng chính vì vậy mà tôn lên được vẻ đẹp tự nhiên của mình, ý thức được điều đó càng làm cho người đối diện khó rời mắt khỏi cô hơn. Có lúc tôi thầm nghĩ nếu tôi là con trai nhất định cô sẽ là type bạn gái mà tôi tìm kiếm. Người đàn ông nào có được trái tim cô hẳn sẽ phải rất hạnh phúc và được là học sinh của cô, với tôi là một điều may mắn.

Tiếp xúc với cô chưa đủ nhiều để có thể nói tôi hiểu cô nhưng theo cảm nhận của cá nhân tôi, cô là người sống thiên về tình cảm hơn là vật chất, cô có tâm hồn tinh tế, nhạy cảm và sâu sắc nhưng đôi khi đa sầu đa cảm quá lại khổ, khổ cho chính mình và cho những người yêu thương mình. Vì vậy tôi cầu chúc cô luôn luôn được hạnh phúc, thành công trong công việc và hạnh phúc với gia đình nhỏ của mình. Nụ cười của cô như ánh nắng ban mai và tôi mong rằng không điều gì có thể làm nó vụt tắt!

Nhân cuộc thi này tôi muốn gửi đến cô lời cảm ơn chân thành nhất vì tất cả sự tận tụy, những yêu thương mà cô dành cho chúng tôi và hơn tất cả, món quà quý nhất cô tặng chúng tôi là trái tim biết rung động trước cuộc đời, biết cách " sống chậm lại, nghĩ khác đi và yêu thương nhiều hơn", để chúng tôi lớn lên mà không mang những tể bào ung thư trong tâm hồn. Báo **Hoa học trò** có một câu khiến tôi rất tâm đắc: " Chúng ta học nhau để lớn lên, để trưởng thành không đau đớn", đúng vậy, cô đã dạy cho tôi cách sống sao cho mỗi ngày trôi qua ta không thấy hối tiếc, dạy tôi biết cách tiến lên mà không dẫm

đạp lên người khác,biết cách sống sao cho xứng đáng với một tấm lòng, để không nuối tiếc vì đã bước vội qua nhau...

N.V.Q.T

MỘT MÓN QUÀ

• Nguyễn Hữu Hoàng – 12T

Đã gần ba năm rồi, ba năm con được học dưới mái trường Lê Quý Đôn nổi tiếng khắp trong và ngoài tỉnh, trong tình yêu thương của thầy cô và bạn bè. Và hơn hết là được thầy Đào Xuân Luyện chủ nhiệm lớp trong suốt ba năm học ngắn ngủi. Tuy thời gian thầy dạy con chỉ bấy nhiêu nhưng như thế cũng đủ để con hiểu được cách làm người. Con yêu thầy lắm, thầy ơi!

Ngày nhà giáo sắp tới, con cũng như bao học trò khác, muốn làm một điều gì đó cho thầy giáo kính yêu của mình. Con muốn mua một món quà nhưng món quà nào cho xứng đáng với công lao dạy dỗ của thầy suốt mấy năm ròng rã. Những ngày tháng thầy trò cùng bên nhau bàn luận bài học, những khi khoảng cách thầy trò bỗng biến mất và nhường chỗ cho những cử chỉ nhẹ nhàng chứa đựng muôn vàn tình yêu thương. Sự quan tâm, lo lắng cho nhau che lấp đi những lúc bình lặng mà cả con cũng chẳng biết nói gì và giải thích sao cho thấu. Con tìm mãi, tìm mãi cũng chẳng lựa chọn được món quà nào thích hợp cả.

Và rồi con nghĩ con sẽ hát tặng thầy một bài hát thật hay, ca từ chứa đựng những cảm xúc dâng trào với điệu nhạc có thể gửi gắm vào trong đó tất cả lòng yêu quý của con. Nhưng bài hát nào, ca từ nào, điệu nhạc nào có thể diễn tả hết tâm trạng của con bây giờ đây. Những tháng ngày thầy chia sẻ niềm vui, nỗi buồn với con. Thầy mừng cho con khi con đậu giải nhì trong kì thi cấp tỉnh lớp 11 THPT và khuyên chúng con không nên tự mãn, hãy cố gắng nữa lên. Rồi những khi con vấp ngã, thầy vẫn an ủi và giúp con vượt qua khó khăn. Răn dạy con điều xấu không nên làm vì như thế sẽ làm đau lòng bố mẹ. Và lúc khi không bàn tay nào chịu nắm lấy con thì chính đôi bàn tay đã gần như khô ráp đi vì bám đầy bụi phấn đã đưa ra và kéo con ra khỏi niềm tuyệt vọng ngập chìm, chìm mãi. Không biết từ bao giờ, con đã có người cha thứ hai của mình. Xin cho con được gọi thầy hai tiếng “cha ơi!” mỗi ngày. Vì như thế, con cảm thấy ấm áp, hạnh phúc như đang được ôm ấp trong vòng tay yêu thương của người thân, cho con đôi cánh tung bay giữa bầu trời rộng lớn. Đôi cánh là do bố mẹ ban cho con, nâng đỡ con mỗi bước vào đời. Dù cuộc đời không như con tưởng tượng. Liệu rằng tình cảm con dành cho thầy có thể kể hết qua một bài hát sao?

Rồi con nghĩ con sẽ vẽ một bức tranh thật đẹp có thầy, có con, có bạn bè, có gia đình Toán khóa 10, có ngôi trường Lê Quý Đôn tươi đẹp, có tình thương của tất cả chúng con ở trong đó. Con đã lựa ra những trang giấy trắng nhất, đẹp nhất, chọn được cây bút và loại màu tốt nhất. Nhưng con vẫn không vẽ được. Làm sao con tái hiện lại được hình bóng thầy ân cần, dịu dàng lại vô cùng gần gũi. Mái tóc những lúc bạc đi vì bụi phấn hay vì những đêm không ngủ lo lắng cho tụi con trước mỗi kì thi. Như một lẽ tự nhiên, kì thi càng cao càng khó thì cứ như mấy năm nữa lại qua đi trên mái tóc thầy. Làm sao con vẽ nên đôi mắt những lúc đắm chiêu suy nghĩ, những khi xúc động vì tụi con sắp phải rời xa, những lúc suy tư cho tụi con khôn lớn làm vầng trán lại lượn lên những làn sóng nhấp nhô mà không biết bao nhiêu lần đã như thế. Ôi những lời dạy dỗ, chỉ bảo của thầy làm sao con vẽ nên. Con không biết phải vẽ cho thế nào là hay nhất, đẹp nhất. Cứ đắn đo cầm cây bút mà lại không biết vẽ gì cả.

Con nghĩ mình chẳng có thể tặng được gì cho thầy cả. Con thật buồn lúc đó. Sắp phải rời xa mái trường, rời xa thầy mà vẫn chẳng thể tặng được cho thầy thứ gì sao. Rồi con nhớ lại tất cả mọi chuyện và con đã nhận ra rằng món quà lớn lao nhất, ý nghĩa nhất

đối với thầy chính là sự trưởng thành của con, sự thành đạt sau này. Điều quan trọng là biết thành người.

Gạt nước mắt đã rơi tự khi nào, con đứng dậy và trở thành một người khác. Một người hiểu mình cần phải làm gì cho xứng đáng là học trò của thầy. Món quà ấy con nhất định sẽ có, để nụ cười hiện lên trên khuôn mặt rạng rỡ. Những khi con làm thầy không vui, xin thầy cô hãy lượng thứ bỏ qua. Vì bây giờ con đã chín chắn và cũng thật trưởng thành hơn trước kia.

Ôi ngàn từ là ngàn chữ yêu thương
Ngàn ngày cho nhau vui, buồn, giận
Nhưng chỉ thế thì e rằng chưa đủ
Hết nỗi niềm trong tâm trí của con.

Nhớ những lúc nào con vẫn lon ton
Chạy quanh quanh trong suy nghĩ thơ dại
Chỉ biết vùi bố mẹ như trẻ con
Chẳng nghĩ suy gì những lời người lớn
Cứ sống sao cho thỏa ý của mình
Nhưng giờ đây thì con đã lớn
Biết quan tâm không phải riêng mình
Biết lo lắng nỗi niềm to lớn hơn
Đâu còn chỉ quanh quanh đầu óc nhỏ.

Giờ con biết có phải đã muộn rồi
Khi thời gian gõ cửa ở nơi con
Cánh cửa tương lai đang chờ đón
Giục bước chân con bước chẳng thể lùi.
Tuy là thế nhưng vẫn còn cơ hội
Để cho con gửi gắm lời yêu thương
Đến thầy kính yêu bao năm dạy dỗ
Và có lẽ không bao giờ là muộn
Khi trái tim biết mở cửa tình thương
Biết cảm nhận và lộ ra muôn ngàn hoa nở.

Lời yêu thương đâu thể nói hết
Trong ngàn từ và ngàn chữ cái kia
Con vẫn viết cho muôn ngàn hoa nở
Ngàn vì sao lấp lánh trong hôm nay
Ngày nhà giáo thấm đượm tình thiêng liêng.

Nhớ ơn thầy

• TRẦN THỊ MỸ HẠNH – 10V

Năm nay, tôi đã là học sinh lớp mười của trường chuyên Lê Quý Đôn. Đây là niềm mơ ước của tôi từ khi còn nhỏ, và bây giờ tôi đã đạt được. Để đạt được thành quả hôm nay, không chỉ có sự cố gắng, nỗ lực của bản thân tôi mà quan trọng hơn là sự ân cần, dìu dắt của người thầy kính yêu của tôi dưới mái trường cũ thân thương. Những kỉ niệm về thầy luôn đọng lại trong tôi, tạo thành những kỉ ức đẹp nhất.

Thầy Hoàn là người mà tôi muốn nhắc đến. Khi mới bước vào lớp sáu, nghe nhiều người kể thì tôi đã muốn được học môn văn do thầy dạy. Nhưng tiếc thật, thầy thường chỉ dạy lớp tám, lớp chín là nhiều thôi, còn lớp sau, lớp bảy thì ít. Bên cạnh đó, tôi cũng nghe kể rằng tuy thầy rất thương học sinh, nhưng cũng rất nghiêm khắc khi học sinh lười biếng, không chịu học bài. Nhiều bạn biết vậy nên đâm ra lo sợ thầy sẽ phụ trách dạy môn văn. Nhưng tôi mặc kệ, có hề gì, thầy làm như vậy là giúp mình học tốt lên thôi. Kể từ đó, tôi quyết tâm học chăm tất cả các môn, đặc biệt là môn văn với hi vọng sẽ có lúc được nghe thầy Hoàn giảng bài.

Hết năm lớp sáu rồi lớp bảy trôi qua, tôi rất ít khi được nhìn thấy thầy. Nhưng mỗi lần thầy xuất hiện, tôi nhận thấy thầy luôn thu hút sự chú ý của mọi người xung quanh và tôi cũng nằm trong số đó. Chẳng hiểu tại sao lại như vậy nữa! Cho đến năm lớp tám, điều mong mỏi của tôi bấy lâu nay đã được đáp ứng. Tôi đã được nghe thầy giảng trong những buổi học ngoài giờ. Tuy đây không phải là những buổi học chính khoá, nhưng tôi cảm thấy nó cũng quan trọng, cần thiết cho việc học tốt môn văn hơn. Những lời thầy nói nghe thật hay, lên xuống theo nhiều cung bậc khác nhau, dễ lôi cuốn người đọc vào vòng xoay của những buổi học thầy dạy, khó mà thoát ra được. Quả thật như vậy, bất chợt tôi thoát ra khỏi vòng xoay đó và nhìn mọi người xung quanh. Ai cũng tập trung hướng vào những lời thầy giảng và quên đi mọi thứ xung quanh.

Đôi khi, vì những buổi học quá căng thẳng, thầy là người phá tan bầu không khí ấy bằng cách kể cho chúng tôi nghe những câu chuyện hài với những trận cười hả hê. Thầy tuy nhiều lúc vui vẻ, thoải mái là thế đấy, nhưng trong việc học thầy cực kì nghiêm khắc với học sinh. Để chúng tôi học tốt môn văn và tập tính chăm chỉ, chuyên cần, thầy thường xuyên kiểm tra việc học bài và làm bài của chúng tôi. Nếu bạn nào lười biếng, không học bài thì thầy yêu cầu về chép lại bài học đó. Đây là một cách để thầy giúp chúng tôi học tốt và rèn

luyện tính chăm chỉ của mình. Thầy cũng hay đưa ra nhiều bài tập, sau đó giảng sơ qua nhưng chủ yếu là tập cho chúng tôi tự suy nghĩ và tư duy. Chính nhờ cách thầy dạy mà nhiều bạn đã tiến bộ về môn văn. Năm lớp tám đã trôi qua, và tôi sẽ tiếp tục theo học tập thầy, chắc chắn là thế! Nhưng có một điều bất ngờ ở năm lớp chín, thầy Hoàn chính là người sẽ phụ trách môn văn trong những buổi học chính khoá ở lớp tôi. Ôi, vui quá! Thế là tôi sẽ được gặp thầy nhiều hơn, nghe thầy giảng nhiều hơn. Năm lớp chín của tôi trôi qua với những tiết học văn lôi cuốn, hấp dẫn và tràn đầy tiếng cười. Và sau những ngày tháng học tập từ thầy, tôi cảm thấy mình đã có nhiều tiến bộ trong môn văn.

Thầy không chỉ giúp tôi học tốt mà còn hơn thế nữa. Trong những tháng ngày học ở trường trung học sơ sở, gia đình tôi gặp nhiều khó khăn trong kinh tế. Thầy biết và hiểu rõ hoàn cảnh của tôi. Vì thế, thầy đã miễn cho tôi tiền học phí ở môn thầy trong suốt hơn hai năm liền. Thầy đã tạo điều kiện cho tôi được học thêm các môn khác, Công ơn của thầy đối với tôi đã lớn, giờ lại càng lớn hơn.

Nay tôi được bước vào ngôi trường mà nhiều bạn học sinh tỉnh nhà đều mong ước, công lao lớn nhất là ở thầy. Thầy đã cung cấp cho tôi nhiều kiến thức về môn văn, tạo nền tảng cho tôi thêm tự tin để bước vào ngôi trường này. Giờ tôi được học tập ở một ngôi trường mới, được học tập nhiều thầy cô mới, nhưng trong tôi luôn đọng mãi hình bóng người thầy già vui tính nhưng cũng thật là nghiêm khắc. Đối với tôi, thầy là người cha thứ hai trong cuộc đời. Trong những ngày tháng học thầy, tôi đã thầm cảm ơn thầy rất nhiều. Nay nhân những dòng nét bút tri ân, tôi muốn nói lời cảm ơn thầy từ trong tận sâu đáy lòng: "Em cảm ơn thầy nhiều lắm! Nếu không có thầy thì em đã không được như ngày hôm nay. Thầy đã cho em rất nhiều thứ, thầy cho em kiến thức, cho em cơ hội, cho em điều kiện để được học tập nhiều hơn. Một lần nữa, em xin cảm ơn thầy!"

Tôi luôn tự nhủ với bản thân phải luôn cố gắng học tập để có thể vững bước trong ngôi trường ước mơ của mình. Làm như vậy, một là không phí công của mình đã cố gắng bước được vào ngôi trường mới thân yêu này, quan trọng hơn đó là cách để tôi đền đáp công ơn mà thầy đã dạy dỗ.

Giờ tôi đang ngồi đây, ngay tại ngôi trường mới này, dù không được học thầy nữa nhưng tôi vẫn luôn nhớ đến thầy, vẫn luôn là cô trò của thầy lúc nào.

Mai sau nếu có đi đến phương trời nào, cuộc sống có thay đổi đi chăng nữa thì tôi vẫn luôn muốn nói rằng : "Thầy mãi là người cha già thân yêu của con!"

T.T.M.H

Kỉ niệm...

• LÊ THỊ MY NY – 10V

Có những con đường tìm về dĩ vãng, có cỗ xe nào về với yêu thương, để nhớ bằng quơ những buổi đến trường, nhớ bạn bè, nhớ ca tuổi thơ. Đường như giọt nắng đầu thu rơi xuống sân trường, đã mây đông sang vẫn còn rạo rực một nỗi băng khuâng mang nhiều ngỡ ngàng. Ngày ấy và bây giờ, ngày tôi còn mang trên vai màu khăn quàng thắm đỏ, ngày tôi khoác lên tà áo trắng trong dáng dấp của một nữ sinh, tôi vẫn thấy những miền yêu thương nơi sân trường đầy nắng, nơi con đường làng quen thuộc đã một thời in đậm gót chân tôi. Hình như tôi đang ở một thế giới hoàn toàn xa lạ, khác với cái bình yên nơi thôn dã, khác hẳn với những buổi đến trường, đưa quạt lớp, đưa tươi hoa. Để rồi giờ đây, khi tiếng còi xe cứ từng hồi lên tiếng tôi ngỡ ngàng rằng chính trái tim mình đang thốn thứa, ngân vang. Ôi! Tôi yêu làm sao những giây phút ngọt ngào, yêu làm sao ngôi trường Tăng Bạt Hổ, yêu biết mấy bạn bè, yêu quá thầy cô tôi!

Hàng ghế đá sân trường dường như cũng còn ấm áp bao kỉ niệm, biết khung trời nào cho tôi những năm tháng ấy. Tôi thêm cái cảm giác được tựa lưng mình lên hàng ghế, nhìn lên vòm trời, mới thấy cuộc sống tươi đẹp làm sao.

Những cơn gió đầu đông vẫn dịu hiền, vẫn thoảng qua trong hơi sương cái cảm giác đầu tiên se se lạnh. Gió về, gió bông hôn khẽ lá hoa. Gió mang theo những cơn mưa đầu mùa, cứ rì rào, thâm thì trong hạnh phúc. Đôi lúc tôi cũng cảm thấy tâm hồn mình giá lạnh, những nỗi nhớ nhà, nhớ quê, nhớ mái trường xưa cũ cứ ủa về trong tâm thức của chính tôi. “Đã bao nhiêu đông rồi ấy nhỉ?” Trong những giọt nước mắt bất ngờ, tôi chợt tự hỏi mình câu ấy. Không biết giờ này ở quê thế nào rồi? Tôi lại muốn được cùng lũ bạn, tay cầm hoa đủ sắc đỏ, hồng, lại muốn được nắm tay nhau, tung tăng đến nhà thầy trong niềm vui thơ trẻ.

Ngày ấy và bây giờ, nhiều khi nghĩ lại, tôi cảm thấy ngu ngơ nhưng đáng yêu một cách lạ thường. Chỉ mới đây thôi, vậy

mà trái đất đã quay một vòng rồi. Thời gian sao cứ nhịp nhàng theo dòng chảy của ước mơ.

Rồi khe khẽ những trang nhật kí tuổi học trò, tôi bất giác giật mình như cơn mưa đột ngột trút xuống triền miên. Ôi! Thế là 20 – 11 lại đến nữa rồi, tự bao giờ ấy nhỉ? Ước gì mình lại được về quê, được cùng lũ bạn... Tôi thấy nhớ thầy nhiều quá, tôi thấy nhớ vô cùng, lại muốn được về thăm thầy, lại muốn được thầy hỏi han tôi.

Hình như cũng đã lâu lắm rồi, kể từ khi tôi vào học trường chuyên, cũng mấy tháng không gặp lại bạn bè, tôi thấy sao nhớ quá. Không biết thầy đã thế nào rồi nhỉ? Thầy có già lắm không? Tôi nhớ lắm hình bóng của thầy, như một người cha già ban kiến thức cho tôi. Từ khi nào hình bóng ấy đã làm tôi bật khóc mỗi lúc nhớ trường, nhớ bạn. Tôi quên làm sao được mái tóc ấy, một mái tóc đã điểm màu bụi sương. Lốp bụi của thời gian cứ đều đều theo năm tháng, rồi trú ngụ nơi mái tóc của thầy, hay những giọt sương mai những buổi thầy đến lớp đã ngưng trị trên đỉnh thái dương. Những màu trắng cứ im lìm nằm hoài nơi đó, sao nó cứ lạnh lùng mãi mãi với thời gian, sao đó lì lợm như thế ấy nhỉ? Tôi ghét cái màu trắng đáng ghét ấy, tôi yêu quý màu đen để tôi biết rằng thầy tôi vẫn còn khỏe lắm.

À, hình như tôi thích biển lắm. Ở quê tôi chưa một lần được ngắm bãi cát dài trải tận xa xăm, chưa được ngắm cái màu xanh biêng biếc mênh mông nơi đại dương bao la ấy. Ngắm hoài, rồi cứ ngắm mãi, nhưng tôi vẫn thấy là chưa đủ để lấp đầy những khoảng trống vô hình xoáy vào tâm can tôi. Tôi chợt nhận ra, chỉ có ánh mắt của thầy là ấm áp, nó như ẩn chứa cả biển trời hi vọng, cả ước mơ và mơ ước của cuộc đời. Chưa bao giờ tôi bắt gặp một ánh nhìn hiền từ và triu mến đến như thế, có lẽ là cõi vô tận của thời gian, của không gian, của những tháng năm biển rộng sông dài đều nép mình dưới ánh mắt ấy. Ánh mắt của thầy như kết tinh cho tôi những niềm tin và ước vọng.

Con đường nào sẽ dẫn bước tôi về nơi chân trời đầy hoa nắng, kia nơi bên đò đợi chờ, vẫn có một con thuyền đang lướt bề gió mây. Thầy ơi! Có phải thầy đang lái giúp con con thuyền

đó, để con biết rằng, dù bão tố phong ba, dù giông tố điên cuồng, dẫu sóng trùng sóng điệp, thì con thuyền vẫn vững một niềm tin. Thầy đã cho con những yêu thương để con thấy lòng mình ấm lại, cho con những ánh mắt để con biết chọn hướng tương lai, cho con những nụ cười để con thấy yêu đời và tin tưởng, thầy cho con lí trí, cho cả những đạo đức của tâm hồn. Cảm ơn thầy, người đã cho con tất cả.

Nay tôi bỗng tự tìm về những kỉ ức ngày xanh, những năm tháng yêu thương tôi đã được thầy dạy dỗ, làm thế nào để níu kéo được thời gian, xin cho tôi một giọt nắng để tôi thấy hào quang của cuộc đời. Đường như trong cái giá lạnh của mùa đông, trái tim thầy đã làm nên ấm áp. Như những cái nắng xuyên khe lá cành, tôi biết rằng những điều thầy cho đi đã làm nên những bầu trời mơ ước mới. Nếu được khóc, tôi sẽ khóc vì nhớ thầy, nếu được cười, tôi sẽ cười vì những kỉ niệm cùng thầy yêu thương.

Trong ngày thật sự ý nghĩa này, ngày nhà giáo Việt Nam, tôi xin dành tặng thầy những khoảng lặng. Hãy cho tôi những khoảnh khắc bình yên, mưa thôi rơi và gió hãy đừng lùa, trời xanh mát và đời đừng lạnh lẽo, để tôi nhớ thầy bằng những khoảng lặng menh mông. Giữa khoảnh khắc này đây, tôi muốn gọi thật to, gọi thầy..."Thầy ơi!"

Cho tôi mơ những giấc mơ ngọt ngào, cho tôi nhớ về thầy, nhớ về những niềm hạnh phúc. Chỉ có thời gian qua đi chứ không bao giờ những kỉ niệm về thầy lại tan biến. Cả những câu văn êm đềm, những nét bút thân mến thầy đã dạy cho tôi. Tôi yêu quá! Yêu làm sao!

L.T.M.N

Người lái đò

• NGUYỄN TRẦN KHẢI DUY – 10V

Dòng sông chảy qua mỗi đời người là dòng sông tri thức. Chỉ có những con đò chữ nghĩa dong đầy bao khát khao và hi vọng, cùng những người lái đò tận tụy và thật sự am hiểu dòng sông ấy mới có thể giúp chúng ta vượt qua nó. Tôi may mắn tìm được những người lái đò phù hợp cho riêng mình. Ấn tượng nhất trong số đó chính là cô Hương Địa-giáo viên chủ nhiệm của lớp tôi.

Cô là giáo viên trẻ, mới về trường được hai năm. Lớp tôi là lớp đầu tiên do cô chủ nhiệm. Đương nhiên, chúng tôi dành cho cô rất nhiều tình cảm đặc biệt. Còn nhớ, ngày đầu tiên vào lớp, thuột tha và duyên dáng trong bộ áo dài, cô giới thiệu rằng mình sẽ là giáo viên chủ nhiệm của lớp. Cả lớp vỗ òa, một cô chủ nhiệm quá trẻ, quá xinh, và đầy tình cảm.

Quả vậy, cô rất gần gũi với lớp. Cô luôn quan tâm sâu sát tới từng đứa chúng tôi. Bữa nào trong lớp có bạn bị đau, cô tới tận nhà hỏi han, giúp đỡ, và còn chép giúp bạn ấy những bài học còn thiếu. Với chúng tôi, cô là người mẹ trẻ tận tình chăm chút cho đàn con thơ dại của mình, là người chị tảo tần yêu thương đàn em nhỏ, là người bạn lớn luôn sẵn sàng chia sẻ mọi điều... Dường như, cái khoảng cách thầy trò giữa cô và chúng tôi đã bị xóa nhòa bởi chính cô.

Cô học cùng chúng tôi, thức, ngủ chơi cùng chúng tôi, cô an ủi, động viên khi chúng tôi buồn, hay gặp khó khăn; cô khích lệ mỗi khi chúng tôi đạt kết quả tốt... Cô đã trở thành một phần không thể thiếu trong trái tim mỗi đứa học sinh lớp tôi. Cách dạy của cô cực kì lôi cuốn. Mỗi bài học cô lại mở ra cho chúng tôi những kiến thức bổ ích, mà nhặt nhạnh từ những kiến thức ấy, chúng tôi sẽ có một bách khoa thư Địa Lí. Vì thế, giờ Địa Lí của cô bao giờ cũng là giờ học được háo hức chờ đợi nhất. Cô đưa chúng tôi phiêu du cùng mây, gió, khám phá những vùng đất mới, chúng tôi được thỏa thuê ngụp lặn, vẫy vùng trong đại dương mênh mông mà không sợ thiên tai, chúng tôi được leo trèo trên những vách núi hùng vĩ ngắm cảnh đẹp tứ phương... Cô lật mở cho chúng tôi những trang sách quý giá, những bài học cuộc sống tuyệt vời. Dạy về châu Mỹ, cô kể chuyện ngày xưa Columbus tìm ra châu Mỹ như thế nào, từ đó khái quát lên có kiên nhẫn mới thành công. Tôi còn nhớ câu nói cô lúc ấy: "Hi vọng ở thì tương lai gần, lớp chúng ta sẽ có người làm được như Columbus, đi khắp nơi khám phá những vùng đất mới, làm đầy thêm hành trang tri thức của mình. Nhưng có lẽ được chụp ảnh đưa lên báo nhờ công tìm ra vùng đất mới thì nhớ giới thiệu là học trò cô
Diệu
Hương
nhá." Tôi có một dự cảm rằng khi chúng tôi vui cô vui, khi chúng tôi buồn cô buồn... Cô luôn sát cánh cùng chúng tôi, trái tim cô đã cùng hòa nhịp với chúng tôi. Dưới sự điều dắt của cô, lớp chúng tôi ngày càng tiến bộ và trưởng thành hơn, mà không có bất kì tác nhân nào có thể làm "phong hóa" hay "xói mòn" lớp.

Đêm đêm, ngồi học bài bên cửa sổ, nhìn những vì sao đang tỏa sáng lung linh trên bầu trời, tôi lại nhớ về cô và những bài học lí thú cô đã dạy cho chúng tôi "Cô ơi, mọi vì sao đều sáng trên bầu trời, nhưng đối với chúng em, cô luôn là vì sao lấp lánh nhất."

Con dò chữ nghĩa đi ngang chân trời, cuộc hành trình chinh phục những đỉnh cao tri thức vẫn đang tiếp tục. Chúng tôi tự hào vì được học, được dìu dắt bởi "người lái đò" đáng kính này. Chỉ là vài dòng chữ ngắn ngủi nhưng tôi muốn thay mặt cả lớp nói với cô rằng: "Cô ơi, chúng em rất yêu quý cô, rất tự hào khi được làm học trò do cô chủ nhiệm. Mai này dù có tung cánh bay đến bất kì phương trời nào, chúng em cũng sẽ luôn nhớ, luôn biết ơn cô, thành viên đặc biệt nhất của lớp. Hình bóng cô sẽ mãi không phai mờ trong tâm khảm chúng em. Cô ạ!"

N.T.K.D

THƯ GỬI THẦY

• HUỖNH BẢO NGỌC – 12A1

Thưa thầy!

Ba năm về trước “Lê Quý Đôn” là giấc mơ của con. Con biết về trường với vị trí mà ngày nào đi học cũng được ngắm biển, với những bằng thành tích. Con còn biết về trường với vị hiệu trưởng nổi tiếng Phạm Quang Bắc. Con tin rằng trường Lê Quý Đôn chiếm vị trí quan trọng trong trái tim thầy. Và giờ đây con cũng có thể tự hào nói rằng ngôi trường ấy đã trở thành một phần của con. Tình yêu thương là chất keo gắn kết con với bạn bè, thầy cô, là sợi dây vô hình vừa trôi buộc vừa ràng buộc làm cho con không thể rời xa nơi này. Ba năm, giống như một thước phim quay chậm, con nhìn lại mình trong những ngày tháng đầy ắp kỉ niệm.

Lời dạy đầu tiên thầy dành cho chúng con là: “ Không được phép đánh nhau, trong trường hợp cần kháng cự phải đánh cho thắng, đánh thua về thầy phạt nặng hơn.” Con chợt nhớ tới hình ảnh ngọn cỏ lau uốn mình theo gió; người ta sống phải biết nhún nhường, chịu đựng, uyển chuyển trong nhiều tình huống, nhưng khi phải đối mặt mình cần biết cách để chiến thắng, để khuất phục nó. Chữ “Nhân” là cả một nghệ thuật – nghệ thuật sống, nghệ thuật thành công trong cuộc sống. Thông qua mỗi hành động, lời nói thầy truyền đạt những bài học làm người theo một cách rất đặc biệt, tinh tế.

Trong giới học trò đang bị lây nhiễm một căn bệnh đó là “bệnh sợ thầy hiệu trưởng”. Mỗi lần lớp có chuyện, từ lớp trưởng, bí thư tới tổ trưởng, tổ viên đùn đẩy nhau: “Thôi mày đi đi, tao sợ lắm.”. May mắn thay con là một trong số ít những người miễn dịch vì con có lí do của con, lí do chính đáng để xua tan sợ hãi, định kiến, những lời đồn truyền tai. Chuyện xảy ra vào ngày khai giảng một năm về trước. Con cùng nhóm bạn gồm bảy đứa “con gái màu mè” sau buổi lễ ở lại chụp ảnh. Vì không tìm ra được đạo cụ nên tụi con “mượn” mấy bông hoa trong lẵng đặt trên lễ đài. Lúc đang say sưa tạo dáng tụi con thấy thầy xuất hiện trước phòng hội đồng từ tầng hai nhìn xuống. Thật sự, tim con lúc đó hết muốn “nằm ở vị trí của nó”. Đang hoang mang chưa biết cách nào để xin lỗi, hay cầm lại mấy bông vô lẵng. Trong tâm trạng chờ “phán quyết”, bỗng con thấy thầy vẫy tay cười với tụi con. Mấy đứa “con gái màu mè” mặt mày xanh lét chợt ngó người ra. Chắc thầy không nở phạt tụi con trong ngày vui như vậy. Trong những tấm hình đẹp lung linh được rửa ra có hình thầy hiệu trưởng với nụ cười bao dung (bức hình được bầu chọn đẹp nhất trong ngày). Chụp hình đẹp bởi có góc hình đẹp. Con nhìn thầy từ góc nhìn của một học sinh đối với thầy hiệu trưởng nhưng đối với con thầy cũng là một người thầy bình thường. Thầy là thầy của con dù có lẽ khi đọc những dòng này thầy không nhớ con là ai, tên con là gì, học sinh lớp nào... nhưng tất cả không quan trọng, con chỉ muốn nhìn thầy từ góc nhìn gần gũi, bình dị, không e dè sợ sệt bởi góc nhìn đó xuất phát từ trái tim con, bởi đó là góc nhìn giúp con cảm nhận trọn vẹn tình yêu thương thầy dành cho học sinh. Con luôn tin ẩn sâu bên vẻ bề ngoài trầm tĩnh, nghiêm nghị có phần lạnh lùng của “Đại bàng cha” là một trái tim nồng hậu, ấm áp, giàu lòng bao dung vị tha.

Nếu ngày trước con chỉ tự hào vì được học ở một ngôi trường nổi tiếng, thì giờ đây con nhận ra cái thực sự làm con tự hào là ở đây con có những người thầy yêu thương con, có những người bạn dễ thương. Họ làm cho con cười, đôi khi vì họ con khóc nhưng tất cả đã làm nên những ngày tháng cấp ba tuyệt vời của con. Viết những dòng này con muốn bày tỏ lòng biết ơn, sự kính trọng và ngưỡng mộ dành cho một người thầy mà con yêu quý. Cảm ơn thầy vì tất cả; vì đã cho con một “Lê Quý Đôn” như giấc mơ ngày xưa của con, như những gì con từng tưởng tượng. Lúc này con cảm thấy mình thật may mắn. Con hạnh phúc!

Đối với con là “Lê Quý Đôn” của ba năm nhìn lại nhưng đối với “Đại bàng cha” là “Lê Quý Đôn” của mười năm, hai mươi năm.... Khi nhắc tới “Lê Quý Đôn” người ta sẽ không thể không nhắc tới thầy hiệu trưởng “Phạm Quang Bắc”.

H.B.N

THƯA THẦY, CON KHÔNG HIỂU...

• TRẦN NGUYỄN QUỲNH HƯƠNG – 12A1

Trên đời này có rất nhiều điều khó hiểu.

* * *

Năm tôi học cấp hai.

Tùng tùng tùng.

Tiếng trống báo hiệu giờ giải lao vang lên. Thầy đứng giữa lớp, hóm hỉnh:

-Bài học đến đây là kết thúc, nhưng nếu còn chỗ nào không hiểu, các con có nhu cầu thắc mắc thì thầy rất sẵn lòng giải đáp. Nào, mời con!

-Thưa thầy, con không hiểu chỗ này...

Con không hiểu tại sao thầy phải bỏ 5 phút giải lao ngắn ngủi giữa hai tiết học để cô giảng giải cho tụi con hiểu hết bài, thay vì về phòng giáo viên, uống một cốc nước cho dịu cổ, nghỉ ngơi một lát cho khoẻ người trước khi vào tiết khác.

Con không hiểu tại sao thầy luôn tự mình lau bảng mà không cho tui con làm, trong khi đó là nhiệm vụ của tụi con. Vì con rất ghét cái đám bụi phấn lì lợm cứ chui vào mũi làm mũi con ngứa ngáy, khó chịu, cho nên cứ đến tiết của thầy mà trúng phiên con trực nhật thì con rất khoái vì khỏi phải lau bảng.

Có lần thầy bị ốm phải nghỉ dạy. Khi tụi con đến thăm, thầy tuy mệt nhưng vẫn trò chuyện, hỏi han tụi con:

-Thầy nghỉ ốm, lớp có ai dạy thay không?

-Dạ không ạ, không có thầy cô nào trống tiết vào các tiết của thầy cả.

Nghe vậy, thầy trầm ngâm:

-Thế này thì lớp bị trễ bài mất. Lại sắp thi học kì rồi...

Vậy mà sáng hôm sau thầy đã đi dạy lại. Thầy bước vào lớp, khuôn mặt xanh xao, nở nụ cười ảm áp:

-Chào các con, thầy lại được gặp các con rồi!

Con thật không hiểu tại sao thầy phải gắng gượng đến lớp trong khi thầy chưa khỏi ốm như thế.

Con cũng không hiểu sao thầy lại đủ kiên nhẫn giảng đi giảng lại một bài toán rất chi đơn giản cho mấy đứa bạn học yếu. Thầy nói đến khản cả cổ mà tụi nó vẫn chẳng có vẻ gì là tiếp thu được cả. Vậy mà thầy không hề nổi nóng, cũng không chịu bỏ cuộc. Hôm sau thầy lại giảng tiếp. Có lẽ vì cảm động trước sự kiên nhẫn và lòng nhiệt tình của thầy mà mấy bạn đó, cuối cùng cũng có vẻ hiểu những gì thầy giảng...sơ sơ.

Năm ấy, quê mình gặp con lũ lớn. Trong khi tụi con đang học tiết của thầy thì bỗng dưng nước ở đâu dâng lên rất nhanh, chẳng mấy chốc đã ngập đến thắt lưng. Thì ra đê vỡ, trường lại nằm ở chỗ đất thấp nên bị ngập nhanh chóng. Nhà trường thông báo sơ tán học sinh khẩn cấp. Phụ huynh đã ulla vào trường tìm

con, tìm em. Không đợi phụ huynh vào đến nơi, thầy đã lần lượt công từng đứa tụi con, lội qua dòng nước lũ đang chực nhấn chìm ngôi trường bé nhỏ, đến nơi an toàn. Lúc đó, con rất ngưỡng mộ thầy. Con không hiểu sao thầy khoẻ đến thế, công mấy chục đứa tụi con mà không biết mệt, thầy hay thật! Sau khi tụi con đều đã được cha mẹ đến đón, thầy mới đứng chống nạnh thở dốc, mỉm cười nhìn tụi con, nhẹ nhõm.

* * *

Thời gian dần trôi, những thắc mắc cũng dần bị quên lãng. Cho đến một ngày, tôi đủ lớn để giật mình nhớ ra. Thời gian thật kỳ diệu, nó làm người ta quên, nhưng cũng khiến người ta nhớ ra nhiều điều, đã đánh rơi ở đâu đó...

* * *

Trên đời này có rất nhiều điều khó hiểu. Nhưng đôi khi câu trả lời lại vô cùng giản đơn. Những điều tôi không hiểu thực ra đều rất dễ hiểu. Chỉ có điều bây giờ tôi mới nhận ra, may là, không quá trễ. Tôi sẽ về gặp thầy, để nói với thầy: Thưa thầy, giờ thì con đã hiểu...

T.N.Q.H

MỘT KỶ NIỆM CỦA CHA

• TRƯỜNG UYÊN UYÊN – 12A

Mưa mỗi lúc một to dần. Con mưa mang theo cái lạnh cắt da, cắt thịt, khiến mọi người đều rảo bước về cái tổ ấm thân thương như để trốn tránh cái lạnh ghê người ấy. Trời lạnh, không gian xung quanh mờ mờ, trắng xóa. Lộp bộp! Lộp bộp! Tôi cùng hai đứa em nhỏ chạy nhanh xuống bếp. Một bữa cơm canh nóng hổi đang chờ lũ nhóc chúng tôi. Ba tôi thấy thế mà tài thật, chỉ một loáng là đã đầu vào đây. Sau bữa ăn, bốn cha con rít vào cái “cần cật địa” nhỏ nhỏ. Và rồi, cha tôi lại đem những câu chuyện từ thời xa xưa, kể một hồi lâu với những âm giọng lên xuống khác nhau. Chủ đề hôm nay mà bọn tôi kì kèo ba kể là về thầy, cô giáo cũ của ba. Thật sự, tôi rất tò mò được biết suy nghĩ của ba về thầy cô của mình.

Cha tôi kể hồi nhỏ cha học không có ngày 20-11. Người ta nói “mùng một tết cha, mùng ba tết thầy” nhưng ít khi cha được ông nội tôi nhắc nhở để thăm những ông giáo già mà cha đã học.

Hồi ấy, lũ trẻ đi học được trang bị cho những bộ đồ khác nhau. Có đứa có dép thì không có mũ, có đứa mặc sơ mi, quần tây hẳn hoi...lại không mang dép. Thời ấy, người ta không cho con em đi học ngay trường công, mà phải học trường làng hoặc xa hơn là các lớp học tư mà thầy là những ông giáo vừa hết prime re tương đương bậc tiểu học như bây giờ nhưng nói và biết nhiều hơn về tiếng Pháp. Dạy môn này cho lớp cha học là một giáo viên lớn tuổi. Ông tên là Nguyễn Văn Châu, dáng người cao gầy, mắt thầy sáng. Mà những năm đó thật là đời khổ. Nhà nội tôi thì nghèo và đông con. Bà nội sau của tôi thì lại rất khắt khe với con chồng nên ngoài thời gian học ở trường cha còn phụ nội ẩm em, nấu cơm, cuốc đất...Học chẳng bao nhiêu hưởng hồ nghi việc đi chơi lố xóm. Hôm ấy, cha bị thầy tiếng Pháp kêu lên dò bài đầu giờ. Thầy bảo: “trò hãy viết bằng tiếng Pháp các từ mua, bán, đi, đến”. Cha tôi cầm cục phấn và đi đến bảng đen...rồi đứng im. Mặc dù các bạn đầu bàn đã cố nhắc bài cho, nhưng tiếng Pháp chút có phải là cái thứ tiếng mẹ đẻ quen thuộc của ta đâu mà nói ra là biết liền! Sau năm phút đứng như trời trồng, thầy bảo cha tôi lại gần, hỏi dịu dàng: “Sao con không học bài?”

Cha tôi lí nhí, rồi ngập ngừng, không nói được từ nào. Và rồi những ngày tiếp theo, cha tôi bỏ học liên tục. Phần là chán học, phần thì không ai nhắc nhở chuyện học hành nên sự chây lười lại nổi lên ở cậu học trò nhỏ-cha tôi. Thật bất ngờ, khi buổi chiều nọ, thầy Châu đến nhà cha tôi, thăm hỏi tình hình và khuyến khích ông tôi nên cho cha đi học lại. Riêng với cha, thầy đã nói chỉ một câu mà suốt đời này chắc chắn cha tôi không bao giờ quên: “Cổ đại có sức sống rất bền bỉ vì nó biết nó cần phải sống; con người cần phải có học vì ta biết ta cần tồn tại”.

Quay lại hiện tại, cha tôi nhắm chút nước trà, giọng trầm lại: “Đối với cha, không có ngày nào là ngày 20-11 cả vì từng giây, từng phút, từng giờ trôi qua cha đều nhớ đến thầy. Sự quan tâm của thầy cô giáo không chỉ có những kiến thức trên sách vở mà còn ở chữ “tâm” trong đời sống thường ngày. Đó là cái dấu ấn sâu sắc và đẹp nhất trong sự nghiệp trồng người.”

T.U.U

Dòng thời gian

• TRẦN HỮU ĐỨC UY – 12A

20/11, con muốn viết đôi dòng về những thầy cô thương yêu, những người đã dạy con thành người....

Trải qua 12 năm, con đã đi đến những bến bờ mới lạ, trải qua những lần chia tay với thầy cô, bè bạn, và cũng đã trải qua những lần làm quen với bao thầy cô, bè bạn khác.

Con viết bài này tặng các thầy cô đã dạy con nên người, với lời chúc sức khỏe và bình yên dành cho những con người đẹp nhất!

Tôi có một sở thích kì lạ, đó là ngồi xếp bằng trong đêm, lắng tai nghe những tiếng động xung quanh để cảm nhận được sự trôi chảy của dòng thời gian, và để được tận hưởng những âm thanh muôn màu của cuộc sống quanh mình. Nó cho tôi cảm giác của một sự sống.

Đêm nay cũng vậy! Tôi lặng người trong đêm nghe tiếng thời gian trôi, và bàng hoàng nhận ra tốc độ trôi chảy của nó. Tôi nhận ra, khi mỗi ngày mới đến, thì ngày hôm qua đã trở thành 1 kỉ niệm, và người ta thường không nhận ra giá trị của những thứ thân yêu bên mình cho đến khi nó mất đi...

Tôi đã chia tay bao người thầy...

Năm cấp 1 của tôi, đó là cô Tuyền...

Con không biết cô có thể đọc được những dòng này hay không, nhưng con muốn cảm ơn cô vì những điều cô đã dạy con, biết sống, biết yêu thương, và biết phấn đấu; và cả những tình cảm chân thành bao dung như một người mẹ mà cô dành cho bọn con nữa. Về mặt lo âu của cô khi con bị té gãy tay vì nghịch, những bản chép phạt và nét mặt buồn của cô, con sẽ không bao giờ quên được. Không biết bao nhiêu lần, lũ con trai tụi con đã phải chép phạt 50 lần câu: “Em xin hứa từ nay sẽ không bao giờ nói chuyện nữa”, và cuối cùng vẫn dẫu lại vào đây...Lúc đó sao mà tụi con vô tư quá! Đến lúc chia tay cô, con vẫn ân hận mãi, vì mình đã chẳng thể mở miệng nói được một lời: “Con xin lỗi!”

Tôi đã chia tay biết bao người thầy...

Năm cấp 2 của tôi, đó là cô Phương...

Cô dạy tôi hai năm lớp 7 và 8.

Cô cho tôi khái niệm mới hơn, đẹp hơn về môn Văn.

Năm đó, nhờ cô em đã biết lắng nghe và cảm nhận, biết yêu thương những thứ đang diễn ra xung quanh mình, biết trân trọng từng phút giây trong cuộc sống này. Năm đó, em đã coi cô như người mẹ thứ hai của mình, em đã từng nỗ lực học văn hơn vì không muốn làm cô buồn...

Xa rồi năm đó, xa rồi những kỉ niệm, nhưng em sẽ vẫn nhớ mãi những kỉ niệm về cô, nhớ mãi cái dáng người nhỏ bé bên cái xe đạp thân thuộc, nhớ mãi nụ cười hiền hậu với cái răng khểnh xinh xinh của cô...

Thời gian lại trôi, tôi đã lên 12, đã sắp lại phải chia tay thầy cô trường lớp.

Tôi lại sắp chia tay những người thầy...

Người thầy đầu tiên tôi nhớ đến là thầy Phương.

Thầy Phương là người đã giúp tôi có những cảm nhận khác về cuộc sống. Học thầy, môn Sử đối với tôi trở nên sinh động và không còn khô khan như trước nữa. Nếu như trước đây đối với tôi môn Sử chỉ là một môn đọc chép chán ngắt, chỉ muốn gục

xuống ngủ, thì bây giờ, 3 năm cấp 3 được học thầy, tôi tiếp cận môn Sử theo 1 cách hoàn toàn khác. Nếu như trước đây chỉ là những con số khô khan, thì bây giờ môn Sử lại là một chuỗi những hình ảnh, những sự kiện, với những con người hiện lên đằng sau những con số đó....Thay vì học những dòng chữ vô nghĩa, tôi đã bắt đầu học ý nghĩa của những sự kiện lịch sử. Tôi vẫn còn nhớ mãi một câu nói của thầy đã làm tôi ấn tượng và yêu thích môn Sử ngay từ những ngày đầu học lớp 10: “Các con có thể không nhớ một ông vua sinh năm nào, mất năm nào, nhưng con phải hiểu được ông vua đó đã làm gì, và những việc đó có ý nghĩa gì? Những sự kiện có thể quên, những ý nghĩa và những bài học bản thân ta rút ra được từ bài học sẽ làm ta nhớ mãi.....”

Mùa đông về, mang theo những cơn gió lạnh, và cả những cơn mưa....

Tôi ghét mưa!

Mưa mang theo cái cảm giác ẩm ướt khó chịu.

Mưa làm cho những con đường trở nên trơn và ngập lổ chỗ, có nơi lên tới đầu gối...

Mưa làm cho thầy Phương bị té...

Hôm thứ 2 tuần trước, tôi gặp thầy dưới chân cầu thang dãy A. Với một cái băng gạc quấn qua cổ, tay trái thầy được giữ cố định. Tôi lại hỏi thăm thì mới biết thầy vừa bị té xe, vai đập xuống đường, mũ bảo hiểm của thầy bị nứt một đường dài... Vậy mà thầy vẫn cố gắng không nghỉ một tiết nào... Thầy đã mang lại cho chúng tôi những kiến thức mới, và một hình ảnh người thầy luôn tận tâm hết lòng vì công việc, vì tình yêu đối với học trò....

Đêm đã khuya lắm!

Tôi ngồi lặng nghe tiếng mưa, tiếng dòng thời gian trôi chảy...

T.H.Đ.U

Viên kẹo yêu thương

LÊ NGỌC TUẤN – 10A2

Cuộc sống của tôi trải qua nhiều điều, có cả niềm vui lẫn nỗi buồn. Có nhưng khi nỗi buồn tuyệt vọng, tôi luôn có sự an ủi của một người, người mẹ thứ hai của tôi. Nếu mẹ tôi mang lại cho tôi tâm hồn và thân xác, thì cô chính là người vực dậy tâm hồn của tôi trong sự đau khổ tận cùng của đời người. Cô, một giáo viên trẻ xinh đẹp, đẹp một cách nhẹ nhàng, thanh thoát, cô yêu thương học sinh hết lòng. Cô không phải là một người giáo viên dạy vì trách nhiệm như hầu hết những giáo viên trẻ khác. Cô rất nhiệt huyết, cô say sưa giảng bài tận tụy. Những điều đó cũng chỉ khiến tôi xem cô như những giáo viên khác thôi.

Cho đến khi một chuyện buồn ập đến với tôi. Ông trời không công bằng khi cướp đi thứ quý nhất của đời tôi đó là người mẹ. Mẹ tôi không may đã mất do bạo bệnh. Đó là những tháng ngày khó khăn nhất đời tôi. Tôi chỉ muốn nằm trên giường, nhắm nghiền đôi mắt lại, tôi không muốn chứng kiến một sự thật như thế. Tôi chỉ muốn khi đôi mắt mở ra tất cả sự thật sẽ tan biến như một giấc mơ, tôi chỉ muốn được ở bên mẹ, muốn một cuộc sống bên mẹ. Ba bốn ngày sau, tôi chẳng muốn đi học nữa, đến nỗi bố phải tức giận mắng, tôi mới gượng gạo đi học. Mặc dù đi học nhưng trong đầu tôi chẳng có một chữ nào cả, hình ảnh mẹ vẫn chập chờn hiện lên, lúc ẩn lúc hiện trong tâm trí tôi. Cả buổi học tôi nằm gục xuống bàn. Tiếng trống tan trường vang lên, tôi chỉ muốn xách cặp về nhà, về bên bức ảnh của mẹ. Rồi cô đột ngột xuất hiện trước mặt tôi, đôi mắt cô đỏ hoe khi nhìn tôi, cô lo tôi buồn, cô khẽ chạm tay vuốt tóc tôi an ủi.

- Thôi em à! Cuộc đời của con người mà! Em có buồn thì mẹ em cũng chẳng thể sống lại được. Biết đâu mẹ em đang ở một nơi nào đó và luôn dõi theo em. Mẹ em sẽ rất buồn nếu thấy em suốt ngày cứ ủ rũ như thế này. Thôi, em hãy bớt đau buồn đi.

Khi cô nhắc đến mẹ, lại khiến tôi rơi nước mắt. Cô vuốt nước mắt cho tôi. Có lẽ cô cũng hiểu như thế.

- Thôi, cũng trưa rồi. Em về đi kéo bố lo. À cô quên...

Cô lấy từ chiếc cặp của mình một gói vuông vắn xinh xắn được gói cẩn thận cũng một phong thư.

- Cô tặng em đây, em giữ đi và nhớ đừng buồn nữa.

Tôi bước đi, cô vẫn dõi theo, chăm chú nhìn tôi như một người mẹ chăm chú nhìn đứa con đang tập đi. Về đến nhà, tôi cũng không để tâm gì đến cái gói mà cô đã tặng cho tôi. Tôi nằm trên giường và suy nghĩ về mẹ của mình. Tôi vô tình chạm vào chúng mới nhớ đến. Tôi mở bức thư ra, đầu thư là những dòng an ủi tôi, tôi còn nhớ câu: "Cuộc đời đối với em còn quá dài. Ở phía trước, em sẽ gặp nhiều chông gai, thử thách và đây chỉ là bước khởi đầu, em hãy luôn nghĩ về mẹ, mẹ sẽ luôn ở bên em, dõi theo em. Mẹ em sẽ hạnh phúc như thế nào khi thấy em ngày càng học giỏi và mẹ sẽ không an lòng nếu em học hành sa sút vì sự ra đi của mẹ."

Hãy cố gắng lên. Em ngậm những viên kẹo trong gói, nó sẽ giúp em xua tan đi nỗi buồn. Mỗi khi buồn, em hãy ngậm một viên kẹo. Khi gói kẹo hết thì nỗi buồn trong em cũng sẽ tan biến.”

Tôi biết đấy chỉ là những lời an ủi mà thôi, chứ làm gì có viên kẹo có thể làm tôi bớt buồn. Nhưng tôi cũng đã cảm thấy đỡ hơn bởi tình cảm mà cô dành cho tôi. Tôi ngậm viên kẹo, vị thật ngọt nhưng không phải vị ngọt của đường mà là vị ngọt của tình yêu thương, sự đồng cảm. Vậy là sau đó, mỗi lúc buồn nhớ mẹ, tôi lại ngậm một viên kẹo, mỗi lúc tôi lại cảm thấy những viên kẹo ấy ngày càng ngọt ngào hơn, đậm đà hơn. Và bây giờ, tôi tin rằng đó là những viên kẹo kì diệu nhất của con người, nó hàn gắn, chữa lành mọi vết thương lòng, vực dậy tâm hồn của những con người sâu thẳm.

Tôi bắt đầu đi học lại bình thường. Tôi đã vượt qua được nỗi buồn, khó khăn. Thi thoảng tôi lại cần nghe những lời thăm hỏi, yêu thương dành cho tôi, đứa học trò bé bỏng của cô.

Giờ cô đã chuyển công tác, tôi cũng đi học xa, không còn gặp lại cô nữa.

Nhân bài viết này, tôi muốn nói đôi lời dành cho cô:

“Em nhớ cô nhiều lắm, cô chẳng khác nào một người mẹ đối với em, em ước mong sao luôn được ở bên cô, được cô dạy, được cô yêu thương. Nhưng tất cả chỉ là ảo vọng phải không cô? Em chúc cô luôn mạnh khỏe, có một ngày 20-11 thật vui vẻ. Chúc cô luôn nhiệt huyết với công việc như những điều cô đã làm với em, với cuộc đời của em. Cảm ơn cô rất nhiều”.

L.N.T

KỶ ỨC TUỔI HỌC TRÒ

• TRẦN THỊ PHƯƠNG LINH – 12V

Thời gian thấm thoát trôi qua nhanh như một cơn gió thoảng, mới đó mà đã ba năm rồi kể từ cái ngày tôi bỏ ngõ bước vào ngôi trường chuyên Lê Quý Đôn. Ba năm, một thời gian không quá ngắn mà cũng chẳng quá dài với biết bao niềm vui nỗi buồn, biết bao kỉ niệm thân thương. Năm lớp 10, lớp 11 đi qua nhanh chóng vánh rồi tôi cũng bước vào lớp 12. 12, cái năm mà phải chịu bao áp lực thi cử nặng nề nhưng cũng là cái năm mơ mộng, đầy tình cảm nhất. 12, cái năm của những kỉ niệm xưa bỗng chợt ùa về. 12, mới là lúc lũ học trò chúng tôi thật sự trưởng thành và ngộ ra bạn bè là những anh chị em và thầy cô là những người cha người mẹ thân thiết. 12, cũng chính là khi chúng tôi nhận ra mình đã bỏ lỡ nhiều như thế nào... Đáng buồn làm sao khi hằng ngày đi học, tôi nhiều lúc vẫn giận hờn con bạn thân những chuyện cùn cùn, vẫn có khi mãi chơi không chăm chỉ học hành để rồi bị hồng kiến thức, lo lắng khi thầy cô kiểm tra. Đáng trách làm sao khi mãi tới giờ phút này, khi sắp phải xa mái trường quen thuộc, xa lớp học dấu yêu, xa những hàng cây ghế đá thân quen, xa bãi biển xanh đầy nắng gió, và hơn hết là xa thầy cô, bè bạn, tôi mới bỗng chợt nhận ra một điều hết sức giản đơn mà đáng lẽ ra tôi đã phải nhận ra từ rất lâu rồi: ở nơi đây, mái trường này, tôi đã có những thứ, những con người thân thiết, đáng nhớ và đáng trân trọng nhất. Ở đây, tôi đã có một gia đình – một gia đình vô cùng gắn bó và hạnh phúc mang tên trường chuyên Lê Quý Đôn.

Ngôi trường này không biết tự bao giờ đã chiếm lấy một vị trí lớn trong tôi. Tôi vẫn nhớ như in cái ngày mới vào trường. Ấy là một ngày nắng đẹp và vô cùng ấm áp. Cái ấm áp ấy dường như không chỉ từ nắng mà còn từ cả trong niềm vui của những cô cậu học trò khi lần đầu tiên được đặt chân vào mái trường THPT. Ấn tượng đầu tiên của tôi trường chẳng hề có những tán cây cổ thụ râm mát cả một khoảng sân lớn như ngôi trường cấp II tôi đã học nhưng bù lại nhờ thế mà chúng tôi được hưởng ánh nắng mặt trời sáng sớm. Và điều tuyệt hơn là trường tôi lại nằm sát biển. Chính vì vậy mà lũ học trò chúng tôi có thể tha hồ ngắm cảnh biển hằng ngày, vừa có thể giảm căng thẳng trong học tập, vừa làm cho chúng tôi nhẹ nhõm hơn những khi buồn... Rồi khi bước vào học tập và sinh hoạt dưới mái trường này thì tôi lại càng có thêm nhiều kỉ niệm đáng để nhớ suốt đời nữa...

Nhớ hồi lớp 9, tôi chỉ là một học sinh xếp vào tầm khá nên cái việc thi được vào trường chuyên của tỉnh dường như là ước vọng quá xa vời. Nhưng tôi đã cố gắng và bất ngờ làm sao tôi đã trúng tuyển vào trường. Niềm hạnh phúc xen lẫn với tự hào cho tới lúc tôi học ngày học đầu tiên. Tôi đã vô cùng hựt hẫng khi nhận ra quanh tôi đều là những bạn học sinh xuất sắc, giỏi giang. Bối rối, sợ hãi, tôi khép mình với bạn bè vì sợ họ phát hiện tôi kém cỏi để rồi chế nhạo, khinh rẻ. Nhưng rồi nỗi sợ ấy cũng sớm qua đi khi tôi nhận ra những người bạn ấy vô cùng thân thiện, đáng mến. Hạnh phúc hơn là tôi lại có một cô giáo chủ nhiệm – cô Tuyết – hết sức tâm lý và gần gũi. Cô đã chú ý tới một con bé nhút nhát như tôi, lại còn đề cử tôi làm kiểm tra thanh niên để tôi bạo dạn hơn. Chính nhờ tình yêu thương và sự quan tâm ấy của bè bạn, thầy cô mà tôi cảm thấy tự tin hơn và có động lực để cố gắng vươn lên trong học tập.

Và rồi thời gian cứ trôi nhưng chất chứa bao kỉ niệm. Những kỉ niệm ấy gắn với từng cảnh vật, con người ở mái trường này, gắn với từng người bạn, từng người thầy, người cô đến những hàng cây ghế đá, những tán cây xanh. Tôi làm sao có thể quên những giờ giải lao lang thang trên sân trường nhặt từng cánh phượng rơi ép vào tranh sách với

ước mơ mình học giỏi hơn. Giờ nghỉ lại tôi bỗng cười và nghĩ mình ngày ấy sao trẻ con quá đỗi. Và tôi lại càng nhớ hơn những buổi lao động, mồ hôi đổ nào cũng nhễ nhại nhưng miệng vẫn buôn chuyện và cười không ngớt. Thậm chí lũ bọn tôi còn hứa nhau chơi trò đánh trận giả sau khi lao động xong với vũ khí là những cái chổi xương, chổi đốt... Nhiều lúc thấy bọn học trò bọn tôi toàn con gái mà sao nghịch ngợm thế, thầy cô cũng la mắng nhưng nhìn mặt đứa nào cũng nhem nhuốc, ra vẻ hối lỗi lắm thì thầy cô lại mỉm lòng.

Nhớ làm sao quên được cả những hôm chuẩn bị Trung thu. Đáng quý đến nhường nào những giây phút bạn bè hiểu và yêu quý nhau. Bình thường hay cãi nhau là thế mà khi chung tay góp sức làm cái lồng đèn thì lại nhiệt tình và thương yêu nhau đến vậy. Có nhiều bữa ở lại trường làm lồng đèn đến tận 8 – 9h, chẳng có hạt cơm nào vào bụng mà đứa nào cũng cười và lo lắng cho nhau. Thương và cảm động biết mấy khi mấy đứa chúng tôi chia nhau những cái bánh bao nguội ngắt hay vài cái bánh tiêu mềm xèo tự lúc nào... Tình cảm của lớp qua mỗi đợt trung thu như thế lại trở nên gắn bó hơn trước và đến cái dịp làm CLB thì dường như khoảng cách giữa mỗi thành viên là không còn nữa. Cũng cãi nhau, rồi cũng khóc vì bất mãn, ầm ục nhiều chuyện nhưng cũng thương và quan tâm biết nhường nào...

Nhưng quan trọng, đáng nhớ hơn hết chính là những tình cảm đẹp mà thầy cô đã dành cho lũ học sinh chúng tôi. Quên sao được những tiết học đầy thú vị của thầy Phương. Thầy hài hước và có cách dạy rất riêng. Ấy là không đi sâu vào việc nhớ ngày tháng mà hướng chúng tôi hiểu ý nghĩa của sự kiện lịch sử. Thế nhưng nhiều lúc tôi vẫn oán trách thầy sao lại coi kiểm tra gắt thế. Mãi cho tới khi tôi biết thầy đau thì tôi mới nhìn lại người thầy dí dỏm ấy hôm nào đã già... Lòng tôi bỗng ân hận và thương thầy vô cùng. Còn có cả cô Thoa hết sức gần gũi và tâm huyết với nghề nữa. Cô đã mang đến cho tôi những kiến thức về cuộc sống mọi nên trên thế giới. Điểm đặc biệt là cô lúc nào cũng cười vô cùng hiền hậu. Nhưng cũng đã có nhiều lúc, nhất là vào thời điểm sắp bước vào kì thi đại học, tôi lại thấy trong nụ cười ấy thoáng vẻ mệt mỏi. Đáng trân trọng làm sao khi chúng tôi có một cô giáo như thế. Nhưng người giáo viên tôi yêu quý nhất vẫn là cô Tuyết. Cô đã uốn nắn, dạy dỗ tỉ mỉ cho tôi ngay từ khi bước vào trường. Thật may mắn khi tôi có một giáo viên yêu học trò và tận tình đến vậy. Nhờ cô mà tôi có ngày hôm nay nhưng nhiều lúc tôi vẫn làm cho cô buồn. Giờ mỗi lần thấy cô ho, tôi bỗng thấy lòng như thắt lại, nghĩ tới sự vô tâm của mình. Chỉ một lần vô tâm ấy mà giờ tôi phải ân hận mãi mãi...

“Hạnh phúc thay khi ta có một quá khứ để tìm về”

Và tôi đã có một quá khứ đẹp để ở mái trường này. Cây phượng đỏ rực như bó đuốc mỗi độ hè về, cơn gió mang theo vị mặn của biển, ánh nắng chói chang ấm áp, những tình cảm giữa bè bạn, thầy cô sẽ mãi ngự trị trong trái tim tôi. Không những vậy, sau này dù ở phương trời nào, những kỉ niệm ấy sẽ còn trở thành động lực để tôi vươn tới những ước mơ đẹp đẽ, là sự an ủi, nâng đỡ khi tôi gặp khó khăn trắc trở trên đường đời.

Cuối cùng, nhân ngày 20/11, tôi xin gửi tới các thầy cô lời chúc sức khỏe và hạnh phúc chân thành nhất. Mong các thầy cô tiếp tục dìu dắt những thế hệ học sinh mới tới con đường thành công.

*“Ngày mai tung cánh muôn phương
Ơn thầy, nghĩa bạn, tình trường không phai”*

T.T.P.L

Bài học không bao giờ quên

• PHAN THỊ DIỆU HẰNG – 11TL

Cao quý nhất trong các nghề cao quý chính là nghề giáo viên. Nếu ai đó hỏi tôi về người mà tôi khâm phục nhất trên đời, tôi sẽ trả lời đó là người đã dạy tôi bao điều bổ ích, hơn thế nữa còn dạy tôi cách làm người. Từ tận sâu trong trái tim mình, tôi muốn thốt lên một lời cảm ơn chân thành nhất "Cô ơi, con cảm ơn cô". Càng gần đến ngày 20_11, lòng tôi lại bồi hồi xao xuyến nhớ lại kỉ niệm của ba năm về trước, khi tôi vẫn còn là một con nhóc cầu thả và ngang ngược, cô đã đến bên tôi như người mẹ hiền từ và nhân hậu, sưởi ấm trái tim tôi và giúp tôi mở lòng với cuộc đời.

Từ nhỏ, tôi được sống một cuộc sống đầy đủ giữa lòng thành phố xinh đẹp. Gia đình tuy không khá giả nhưng cha mẹ luôn dành cho tôi những điều tốt nhất có thể. Có lẽ vì vậy mà tôi trở thành một "con gà công nghiệp" ít giao tiếp và trải nghiệm cuộc sống, nhưng lại có tính hay tự ái vặt, hay nhõng nhẽo, hay khóc nhè, hay đòi hỏi người khác phải đối xử tốt với mình. Năm lớp tám, tôi học trong một lớp nổi tiếng là học khá nhưng rất quậy, giáo viên nào cũng than phiền. Với lực học không tệ, tôi càng tự đắc và cứ ngỡ là mình hơn hẳn thiên hạ. Tuy vậy, trong mắt thầy cô, tôi vẫn là học sinh ngoan giỏi, đơn giản vì tôi chịu phát biểu xây dựng bài. Và thế là không bao giờ tôi bị gọi lên bảng kiểm tra bài cũ. Điều đó làm tôi nảy sinh tính chủ quan, không thèm học bài, làm bài trước khi đến lớp.

Tiết sinh học, cả lớp tôi dường như rất ngại phát biểu xây dựng bài, cũng có thể là chúng nó ghét phải học môn phụ nên cứ ngồi thụ động. Thế là tôi tha hồ thể hiện, nhiều khi chỉ là đọc lên một ý trong sách giáo khoa, tôi cũng cố gắng xung phong để chiếm lấy tình cảm của cô giáo. Có những lúc tiết sinh trở thành cuộc đối thoại giữa tôi và cô. Cô dạy sinh học của tôi là cô Vân. Cô dạy rất nhiệt tình và tận tâm, nhưng dường như cái cố gắng của cô trở nên lạc lõng giữa không khí trầm lắng của lớp. Tôi thấy mắt cô thoáng buồn khi những câu hỏi đặt ra không có ai trả lời. Và tôi chớp lấy cơ hội để phát biểu, dù cho câu trả lời của tôi thường chẳng đủ ý hoặc lạc đề, tôi rất lấy làm tự hào khi trở thành người cứu vớt cho tiết dạy của cô. Tôi cứ đinh ninh mình đã trở thành học trò cưng của cô nên chẳng lo bị truy bài hay thiếu điểm gì nữa.

Một hôm, cô Vân vào lớp và kiểm tra bài cũ như thường lệ. Tôi vẫn thản nhiên dù chưa học bài vì nghĩ cô sẽ không bao giờ gọi đến mình, thế nhưng tôi đã giật nảy khi nghe tên mình được đọc lên. Trước bốn mươi mấy cặp mắt trong lớp, tôi nghĩ: "Chả nhẽ lại để tụi nó biết mình không bao giờ học bài ở nhà? Không được, mình trước giờ chưa từng bị vào sổ đen kia mà, phải làm sao cho giống như đã học bài rồi". Và thế là tôi đành hoảng hốt bước lên bảng, còn giả

vờ không thèm xem lại bài, với vẻ mặt thách thức như muốn nói: "Tụi bay xem ta trả bài đây".

Cô Vân mỉm cười dịu dàng:

-Lắng nghe câu hỏi và trả lời cho tốt nghe em. Câu hỏi là..Hãy cho biết cấu tạo của tim?

Tôi bắt đầu hoang mang vì quả thật tôi không thể trả lời câu hỏi này. Cô vẫn đang đợi câu trả lời và lũ bạn phía dưới dồn mọi sự chú ý vào tôi. Tôi ném một cái nhìn ý tứ tới chỗ nhỏ bạn thân với hi vọng nhờ nó giúp, nhưng không thành công, tôi đành nói đại: -Dạ thưa cô..dạ..cấu tạo của tim là có..nó có hai..à không..ba..à không bốn phần..ừm..ừm...Cô ơi cho em trả lời lại..

-Em chưa học bài đúng không?

-Dạ không, em học rồi mà cô, chỉ là,...chỉ là em quên thôi.

-Em làm mất của cô hơn mười lăm phút rồi. Thôi em về chỗ đi!

Tôi thật sự rất hoảng tôi cố nài nỉ với hi vọng sẽ cứu vãn được, tôi vẫn nghĩ mình là học trò cưng của cô, chắc cô sẽ chiếu cố. Nhưng không, dù cho tôi có nói thế nào đi nữa thì cô cũng không đổi ý. Đến bây giờ tôi mới biết cô là người nghiêm túc như vậy. Mặt tôi đỏ bừng lên, tôi xấu hổ trước cả lớp rồi lại quay sang giận cô. Nhưng chẳng còn biết làm thế nào, tôi đành hậm hực trở về bàn học, cố ý ném cuốn vở xuống bài một cú thật mạnh khiến nó gần như rơi cả bìa.

Và trong suốt tiết học, tôi không tài nào thoát khỏi cảm giác bức bối xen lẫn thù ghét, ghét con bạn xấu xa không chịu giúp mình, ghét cả cô giáo không cho mình cơ hội lấy điểm. Tôi bắt đầu ngứa tay và : $Cô + bạn = kẻ thù$

Tôi cười thầm đắc ý. Trong khi đó, cô đã đứng bên cạnh tôi từ lúc nào. Cô cầm lấy tờ giấy có ghi dòng chữ đó, trầm ngâm một hồi lâu. Tôi tưởng sẽ có một trận lôi đình trút lên mình, rồi thế nào cũng có bản kiểm điểm hay hạ hạnh kiểm gì gì đấy. Nghĩ tới việc bị hạ hạnh kiểm, tôi thoáng rùng mình. Nhưng tôi đã nhầm, không có trận lôi đình nào xảy ra cả và tiết học vẫn diễn ra bình thường, duy chỉ có giọng nói của cô trở nên đượm buồn. Lòng tôi có chút hối hận, nhưng cái giận kia chưa nguôi khiến tôi cảm thấy rất bức bối. Trong đầu óc một con nhóc ích kỷ, chỉ quen bắt người khác làm theo ý mình thì chẳng có lấy một ý nghĩ nào tích cực. Tôi đã sống như thế mà không hề hay biết mình tệ đến thế nào. Cho đến hôm ấy, cô Vân đã cho tôi một cái nhìn khác về thế giới này, bằng cái cách thật đặc biệt và không bao giờ tôi có thể quên được.

Cuối giờ học hôm ấy, cô Vân gặp riêng tôi. Cả trường đã ra về hết, chỉ còn mình tôi và cô. Không gian một buổi chiều mùa thu dịu nhẹ với màu xanh

biếc của bầu trời, xanh như màu áo dài của cô. Tôi đã sẵn sàng nghe mắng mỗ thì lại nghe cô nói:

-Em có muốn đánh cuộc với cô không?

Hết sức ngạc nhiên trước thái độ của cô, tôi hỏi:

-Đánh cuộc thế nào ạ?

-Đơn giản lắm! tiết học tới của cô, em đừng vội trả lời bất cứ câu hỏi nào của cô mà hãy quan sát các bạn xung quanh mình. Cô đảm bảo cả lớp em sẽ phát biểu xây dựng bài.

-Nếu cô thua thì sao ạ?

-Cô sẽ cho em điểm chín và không bao giờ truy bài em nữa.

-Vậy thì được ạ.

Lòng tôi thở phào nhẹ nhõng và mừng thầm vì tôi nghĩ lớp mình chắc chắn chẳng còn ai giỏi hơn tôi.

Nhưng tôi đã lầm...

Vấn tiết sinh học, trước mọi câu hỏi của cô, tôi chỉ ngồi im quan sát. Cả lớp không có lấy một cánh tay nào giơ lên. Tôi như mở cờ trong bụng, chắc hẳn sẽ thắng được cô Vân. Tuy nhiên, tôi cũng lắng nghe xem lũ chúng nó đang bàn tán thì thầm với nhau "Câu này cậu trả lời đúng rồi, giờ tay phát biểu đi!...Khoan đã, để xem con Hằng có nói gì không, mình không muốn tranh với nó...Ừ phải, tôn trọng nó một xíu, nó dễ tự ái và dễ buồn lắm...Hôm trước thấy nó căng thẳng quá...". Ra thế!

Không lâu sau, chùng như không còn rào cản gì nữa, cả lớp tôi đồng loạt giơ tay xin phát biểu. Có cả những cánh tay mà tôi nghĩ sẽ không bao giờ được giơ lên. Nhỏ bạn hằng ngày trầm tính ngồi sát bên tôi hôm nay phát biểu sao mà đúng và rành mạch quá, chẳng cầu thả như tôi. Cậu bạn thọt chân cũng tham gia phát xây dựng bài, dù việc di chuyển với nó là rất khó khăn. Cả cô bạn mà thường ngày vẫn bị tôi trêu là nhà quê vì chỉ có đọc một bộ đồ cũ mèm thừa kế từ chị. Tất cả đều rất hăng say học tập, với một lòng nhiệt thành đáng nể chứ không và để lấy được thiện cảm của cô giáo như tôi. Cô Vân đã nói không sai chút nào và nếu không vì quá tự phụ, tôi đã có thể nhận ra điều đó.

Tôi gặp lại cô vào cuối buổi học. Tôi không dám nhìn thẳng vào mắt cô và tôi biết mình đã thua cuộc.

-Em đã hiểu các bạn của em rồi chứ cô biết rất nhiều bạn tôn trọng em, và cô cũng vậy.

-Em xin lỗi cô...em...

Có cái gì nóng hổi lăn dài trên má tôi, hình như là nước mắt-giọt nước mắt hối hận thực sự. Không kiềm chế được, tôi òa lên khóc như một đứa trẻ và cô đã nhẹ nhàng ôm tôi vào lòng như một người mẹ.

-Đừng khóc! Em biết lỗi là tốt. Cô không trách gì em đâu, cô chỉ mong em hòa đồng với các bạn hơn và cố gắng hơn trong học tập, hứa với cô em nhé !

-Dạ, em hứa...a....-Tôi nói trong tiếng nấc nghẹn ngào. Từ đó, tôi quyết tâm thay đổi cách sống của mình, quan tâm hơn với mọi người, không ích kỉ và hay tự ái vặt nữa

Nhờ cô mà tôi đã nhận ra được khuyết điểm của mình. Tôi không bao giờ hấp tấp, vội vàng trong bất kì câu trả lời nào và luôn nhắc nhở mình phải học bài trước khi đến lớp.

Chuyện xảy ra cách đây đã lâu nhưng nó vẫn in đậm trong trí óc tôi. Kỷ niệm này đánh dấu một bước trưởng thành lớn mà cô Vân là người đã soi đường cho tôi. Tôi sẽ không bao giờ quên, bây giờ và mãi mãi đến mai sau công ơn của cô. Nhân ngày 20-11, tôi muốn gửi lời chúc tốt đẹp nhất đến tất cả thầy cô giáo.

NHỮNG THÁNG NGÀY ĐẸP NHẤT

• TẠ ĐĂNG QUANG – 12A2

Tôi đang sống trong những ngày của tiết trời mùa đông, vậy là một năm nữa sắp trôi qua và trước mắt tôi hiện ra bao điều phải làm cho năm tới – năm học mà tôi sẽ phải đối mặt với những thử thách mới của những kì thi vô cùng quan trọng, sẽ phải rời xa những kỉ niệm của tuổi học trò. Thời gian trôi đi thật nhanh, mới đó mà đã qua 12 năm kể từ cái ngày đầu tiên tôi cắp sách đến trường. Tôi vẫn nhớ như in cái ngày đầu tiên ấy, ngày mà tôi bắt đầu cho một chuỗi hành trình dài tuy có đầy gian nan nhưng lại vô cùng sung sướng của một con người đó là được đi học.

Tôi vẫn không thể nào quên được ngày khai trường đầu tiên của mình. Buổi sáng mùa thu năm ấy đầy ánh nắng trên con đường tôi đến trường, một cái cảm giác rạo rực xen lẫn lo lắng đến lạ lùng cứ dâng lên mãi trong lòng tôi, cũng dễ hiểu thôi bởi đó là ngày tựu trường đầu tiên của một đứa trẻ mới bước vào lớp một. Cũng như bao bạn khác, tôi cầm trên tay chùm bóng bay mà bố mua cho để đón khai giảng, chân bước từng bước đi lúp xúp tiến vào ngôi trường mới. Ở nơi đó đã cho tôi những bài học đầu tiên, đã giúp tôi lớn lên rất nhiều dưới sự dạy dỗ của biết bao thầy cô giáo mà với tôi họ giống như những người thân trong gia đình. Mới hôm trước tôi vừa được cha chở đi đón đứa em trai tại ngôi trường tiểu học mà tôi đã từng học, đã quá lâu rồi tôi không có dịp quay lại nơi đó, nếu có chẳng thì cũng chỉ là những buổi chiều đi học về tôi tạt ngang qua và lần nào cũng đưa mắt nhìn vào trong sân trường. Rồi có những buổi chiều tôi chỉ lặng lẽ đứng ở trước cổng trường tiểu học để nhìn mấy đứa nhỏ lớp một chơi đùa trong sân và hồi tưởng lại hình ảnh của mình khi còn là một cậu nhóc lớp một như những cậu bé đó vậy. Nhìn những đứa trẻ vui chơi hồn nhiên mà có đôi lúc tôi chợt nhận ra rằng mình cũng đã từng có những tháng ngày đẹp đẽ đến thế, những giây phút ấy, những khoảnh khắc ấy thật tuyệt vời mà lúc nhỏ mình chưa thể nào nhận ra được. Hồi tôi mới đi học, không gian của ngôi trường hiện ra trước mắt tôi thật to lớn và bao nhiêu điều mới lạ. Những cái cây hồi đó cũng chỉ bé tí nên sân trường về trưa rất nắng, nguyên cả một khoảng sân rộng lớn chỉ toàn cát là cát. Nhưng giờ đây, sau 12 năm chúng đã trở nên trưởng thành và to lớn vạm vỡ, không gian của trường với tôi trở nên nhỏ lại và thân thương vô cùng.

Cuộc đời mỗi con người ai mà chẳng đã từng là một đứa trẻ, được sống trong vòng tay yêu thương của cha mẹ, được vui chơi, nô đùa cùng lũ bạn trang lứa. Tôi vẫn nhớ những buổi chiều ngồi chờ cha đón ở cái góc vỉa hè trước cổng trường, ngày đó cha tôi chỉ chở tôi đi học bằng chiếc xe 50 nhỏ xíu, nhưng trong lòng tôi vẫn luôn cảm thấy sung sướng mỗi khi nghe thấy cái tiếng bì

bạch quen thuộc và nhìn thấy hình bóng cha mình từ phía xa. Rồi tôi còn nhớ cả những ngày chơi đá banh cùng mấy đứa bạn ở sân trường, những hôm mãi chơi mà quên học bài bị cô mắng, nhớ cả những buổi trưa tôi và đứa bạn lén cô giáo không ngủ mà hì hục làm cho xong cái thuyền giấy của môn thủ công, lại càng không quên được khuôn mặt lấm lem đầy màu vẽ của bọn con nít chúng tôi sau mỗi giờ Mĩ thuật... Tất cả như thu nhỏ dần, xoáy sâu vào tiềm thức của tôi thành những kỉ niệm. Thời gian cứ thế trôi qua cuốn theo bao nhiêu kí ức, những ngày tháng ấy cứ mãi xa dần, xa dần nhưng chắc chắn sẽ không bao giờ nó phai mờ trong tâm trí của tôi.

Cũng đến ngày mà tôi phải tạm biệt ngôi trường tiểu học ấy để đến với một môi trường mới rộng lớn hơn, cảm giác đó giống như là một sự chia tay với ngôi nhà đã gắn bó với mình suốt bao nhiêu năm tháng. Chính những năm tháng ở ngôi trường ấy đã giúp tôi bước vào cấp hai với tâm trạng đầy tự tin và hứng khởi, không còn nữa cái cảm giác bỡ ngỡ như ngày đầu đi học. Tôi tự thấy mình cũng đã lớn hơn trước rất nhiều. Ở một môi trường mới hơn tôi lại có cơ hội được làm quen với nhiều người bạn mới, có những người bạn đã trở nên giống như anh em trong nhà với tôi cho đến tận bây giờ. Bốn năm qua đi với biết bao kỉ niệm, biết bao buồn vui cùng bạn bè, cũng đôi lúc có những xích mích, cãi cọ nhau nhưng rồi cái giá trị cuối cùng mà ai cũng tìm thấy được cho riêng mình đó chính là tình bạn sâu sắc. Tôi nhớ những hôm trời mưa lạnh buốt nhưng các thành viên trong lớp vẫn cùng nhau tụ họp ở nhà cô giáo chủ nhiệm để cùng làm báo tường. Cảm giác như được sống trong ngôi nhà đầy tình thân của những người trong cùng một gia đình, trời năm ấy mưa rất to và lạnh nhưng có lẽ chẳng ai cảm thấy điều đó bởi sự gắn bó của các thành viên trong lớp đã làm cho chúng tôi cảm thấy ấm áp hơn rất nhiều. Nhưng hình ảnh mà tôi vẫn nhớ nhất đó là ngày chia tay năm lớp 9. Sau khi ăn tiệc chia tay xong cả bọn trong lớp đều òa lên khóc mặc dù trước đó vẫn cụng ly, hô hào, đùa giỡn với nhau cứ như thể chúng tôi không phải đang dự một buổi tiệc chia tay. Bỗng dưng một thoáng suy nghĩ ủa đến trong tôi, tôi cảm thấy bọn học sinh chúng tôi vừa lớn lại vừa thật trẻ con, đứa thì ôm lấy cô giáo, đứa thì nắm chặt tay nhau, lại có đứa chỉ ngồi lặng lẽ một góc nhưng nhìn sâu vào đôi mắt cô bạn ấy tôi biết trong lòng bạn tôi cũng đang khóc và rất nhớ những tháng ngày đã qua. Bản thân tôi cũng thế, dù không muốn khóc như các bạn nhưng tôi cũng không thể nào kìm lòng được. Giây phút ấy thật là xúc động, vào những thời điểm như vậy bỗng nhiên chúng tôi thấy những lỗi lầm và xích mích với nhau trước đây thật quá đỗi nhỏ bé, nhỏ bé đến mức có thể sẵn sàng bỏ qua tất cả và thậm chí chính những điều đó lại trở thành những kỉ niệm đẹp trong trái tim của mỗi người. Suy cho cùng, sau này có xa nhau, xa mái trường, xa thầy cô, xa cả

những kỉ niệm đầu yêu thì chúng ta mới thấy trân trọng và quý giá biết bao. Chính vì thế mà tôi nghĩ không chỉ riêng tôi mà ai cũng vậy, chúng ta hãy biết trân trọng những gì mình đang có. Thế là một nấc thang nữa tôi đã bước qua, lại phải chia tay ngôi trường cấp hai với bao kỉ niệm, buổi chiều ngày bế giảng vang lên giai điệu của ca khúc " Mong ước kỉ niệm xưa" làm cho tất cả đều nín lặng trong sự xúc động. Ở những thời điểm như vậy tôi lại trở nên một con người ít nói, đơn giản chỉ bởi vì có quá nhiều thứ tôi muốn nói với tất cả bạn bè của tôi, những người đã đóng một vai trò vô cùng quan trọng trong kí ức về tuổi học trò của tôi, tôi muốn nói lời cảm ơn đến tất cả những thầy cô của tôi bởi họ là những người đã cho tôi những bài học quý giá trong đời, không chỉ là sách vở mà còn là muôn ngàn điều khác trong cuộc sống.

Thêm một mùa thu nữa đã đến trên thành phố của tôi – mùa thu năm 2008 tôi đã được vào học tại trường THPT chuyên Lê Quý Đôn, nơi mà chỉ không lâu nữa thôi tôi cùng các bạn khóa 10 đều phải nói lời chia tay. Tôi cảm thấy vui vì đã được học trong một môi trường thật tốt, tôi thấy biết ơn khi đã có những thầy cô tận tụy giúp đỡ, cung cấp cho tôi những tri thức trên con đường học vấn của mình và một điều nữa cũng vô cùng quan trọng rằng tôi cảm thấy được chia sẻ khi có rất nhiều người bạn tốt luôn ở bên tôi. Suốt ba năm học vừa qua trong mái trường này đã để lại cho tôi không ít kỉ niệm đẹp. Nhưng có lẽ sẽ in sâu nhất trong kí ức của tôi là hình ảnh của những ngày mưa lớp tôi chia nhau miếng chuối chiên và cùng làm lồng đèn, có những hôm về khuya nhưng trong lòng tất cả đều thấy vui. Ai trong lớp cũng sẽ rất nhớ những buổi trưa nắng tập bóng chuyền với nhau ở cái góc sân sau trường và sẽ càng nhớ hơn những tiết học trên lớp. Ngay tại lúc này, tại thời điểm tôi viết những dòng cảm xúc của mình tôi cũng chưa thể hình dung ra được ngày bế giảng sắp tới đây sẽ như thế nào. Nhưng chắc chắn một điều là tôi sẽ nhớ mái trường này rất nhiều, nhớ những bạn bè của tôi, nhớ thầy cô, nhớ từng căn phòng quen thuộc, từng chiếc ghế đá, từng góc sân, từng dãy hành lang....tôi sẽ nhớ tất cả và không bao giờ quên những hình ảnh đó.

Còn bao nhiêu điều nữa mà tôi không thể nói hết được, dù biết rằng mai đây trong số chúng tôi, mỗi người sẽ có một con đường riêng, sẽ sống ở một phương trời xa xôi nào đó nhưng những kí ức về một thời học trò sẽ vẫn mãi in sâu trong lòng của tất cả mọi người bởi với bất kì ai đi nữa thì những tháng ngày được đi học, được sống bên bạn bè, thầy cô dưới mái trường sẽ luôn là những tháng ngày đẹp nhất

T.Đ.Q

CÔ KHUÊ

• NGUYỄN THANH NAM – 12A2

Có những điều trong cuộc đời học sinh mà tất cả ai đi học cũng đều phải trải qua. Có thể qua những điều đó, họ sẽ trở nên mẫu mực hơn, trưởng thành hơn, nhưng cũng có thể họ sẽ mất tất cả. Cuộc đời của tôi cũng vậy. Nhưng sau khi trải qua nó, tôi đã trở nên nên người hơn, trưởng thành hơn và đặc biệt là tôi lại càng yêu cô tôi tha thiết hơn. Cuộc đời tôi nhờ sự chỉ bảo, dìu dắt của cô và nó ngày càng thêm tốt đẹp. Cô tên là Khuê, một cái tên đẹp và ẩn chứa biết bao nỗi niềm sâu sắc trong ấy.

Tôi được học cô năm lớp 8. Có lẽ suốt 8 năm trước tôi là một đứa quậy phá, hay đánh nhau, lười biếng... Nhưng từ khi gặp cô, con người tôi đã trở nên khác hẳn. Khi mới vào nhận lớp, cô ra những quy định hết sức oái ăm mà có lẽ một đứa học trò như tôi khó có thể thực hiện tốt được. Cô bắt bọn tôi phải đi học sớm hơn quy định của nhà trường 15 phút để còn phải trực nhật, làm vệ sinh, ôn bài... Không những thế, cô còn bắt mỗi đứa bọn tôi phải làm một cái bảng tên thật to đặt trên bàn để giáo viên thấy. Cũng vì cái này mà tôi càng thêm tức cô hơn vì tôi đã bị ghi vào sổ đen do chưa làm bảng đúng thời hạn.

Nhưng đó chỉ là những suy nghĩ trong lúc nóng nảy. Vì có ai nói rằng bất cứ mọi việc ban đầu sẽ tốt đẹp hết đâu. Đúng vậy, những ngày đầu như thế đối với chúng tôi thật khó khăn. Bởi đã quá quen với việc đi học sát giờ và chạy ù vào lớp học cùng với lúc tiếng trống trường vang lên giống giả nên bọn tôi đa phần đều đi trễ và điều hiển nhiên là bị cô cho vào sổ đen. Nhưng sau vài tuần, chúng tôi quen dần và thấy 15 phút ấy thật giá trị. Nề nếp học tập của lớp tôi cũng dần ổn định từ đó.

Tôi còn nhớ rõ những khoảnh khắc đẹp để giữa tôi và cô. Có lần học một bài văn dài quá, tôi mệt nên ngủ gật trên bàn, cô thấy tôi và nhẹ nhàng tiến tới và vỗ vào lưng tôi. Lần đó cả lớp thấy và tôi được một trận xấu hổ ê chề. Cô cũng là người rất nghiêm khắc và công bằng. Công việc trong lớp, nam nữ như nhau, không có chuyện mạnh thì nam chịu, yếu thì nữ làm. Lớp tôi có nhiều bạn quậy như Hòa, Trọng, Thức, ... tất cả đều là sự phụ quậy phá nhưng khi nằm dưới quyền của cô, hầu như bạn nào cũng tằm tắc nghe theo và càng ngày càng tiến bộ rõ rệt.

Cuối học kì, lớp được xếp loại xuất sắc. Cả lớp đều vui, và cô là người vui nhất. Cô nói *“Cô mừng không chỉ vì lớp điểm cao mà quan trọng hơn, cô mừng vì các em đã thay đổi nhiều trong nề nếp, ý thức và tinh thần học tập”*. Lớp đòi liên hoan. Cô nói *“Để cô chiêu đãi”*. Giờ sinh hoạt tuần tiếp sau đó, cô *“đãi”* cả lớp tôi một món đặc biệt do cô tự làm: cơm cháy rang. Đây có lẽ là món ăn ngon nhất trong những năm cấp hai của chúng tôi. Nó thật giòn và thơm làm sao!

Bốn năm qua rồi. Giờ tôi đã là một cậu học trò lớp 12 cao ngồng. Tôi ít gặp cô nhưng trong tôi, hình ảnh cô luôn tồn tại và vẫn luôn đẹp để vô cùng. Có lúc đi ngang qua trường cũ, tôi thầm gọi *“Cô Khuê ơi”*...

N.T.N

Con đường...

• HỒ NGỌC QUÝ – 11VA

Tôi thả bước trên con đường quen thuộc, lòng nao nao nhớ lại những kỉ ức đã xa của tuổi học trò. Hàng phượng vĩ bên đường lá lơi trong gió như chào đón đưa con thân yêu trở về với mái ấm gia đình. Bao năm đã trôi qua nhưng cảnh vật dường như chẳng có gì thay đổi, vẫn làn gió ấy, con đường ấy, vẫn ánh nắng chói chang, đỏ rực của mùa hè vẫn còn đây trong kỉ ức những giọt thương, giọt nhớ của một thời áo trắng hồn nhiên, vui tươi mà cũng đầy lẫm lỏi...

Đã có một cái tên mà tôi không thể nào quên, đã có một hình ảnh không thể nào lu mờ được, để rồi giờ đây, đứng trên con đường kỉ niệm, tôi miên man nhớ về.

...Tôi đứng lặng im, nép mình sau bức tường vôi đã bị phai màu. Bấu lấy áo một người bạn, tôi cố ngẩng đầu lên cho những giọt nước mắt không rơi xuống. Mọi cảnh vật như mờ nhòe đi, chỉ còn lại đó một hình ảnh, một hình ảnh nhỏ bé của cô tôi đang nằm bất động trên giường, thỉnh thoảng lại bật ra những tiếng ho và cất lên những giọng nói thều thào. Tôi chỉ len lén nhìn cô mà không dám bước đến bên, hỏi thăm cô lấy một lời. Nhìn các bạn ân cần rót nước cho cô, tôi cảm thấy thêm thương. Cái cảm giác ấy càng lúc càng trở nên mạnh mẽ, thôi thúc tôi đặt chân lên phía trước. Một bước...hai bước, tôi cuống cuống lùi ngay lại đằng sau như sợ ánh mắt ai bắt gặp mình đang làm điều tội lỗi. Tim đập thình thịch, chân tay run rẩy, những giọt nước mắt cứ chực trào ra. Tôi toan quay bước đi nhưng lại không nỡ, bởi chính tôi, một đứa ngớ ngẩn là nguyên nhân khiến cô đau ốm thế này.

Trong một lúc vô tâm, tôi đã làm mất đi chiếc xe đạp mà cô yêu quý nhất. Chiếc xe đạp ấy đã gắn bó với cô suốt cả thời gian dài. Nó giúp cô trong cuộc sống và là niềm an ủi trong tâm hồn một con người cô đơn, quanh quẩn như cô. Thế mà tôi đã làm mất nó. Mất thật rồi! Kỉ vật của cô. Tôi không biết làm sao để tìm lại chiếc xe đạp cho cô và cũng không biết làm thế nào để đối diện với cô nữa. Tâm trí tôi giờ đây hoang mang, rối loạn vô cùng. Trong đầu tôi thoáng hiện ra hình ảnh cô với nụ cười ấm áp cùng ánh mắt trìu mến yêu thương. Kỉ ức ấy sáng vụt lên bởi một vầng sáng bao quanh tưởng chừng như vĩnh viễn nhưng rồi chợt tắt đi để lại trong tôi một khoảng trống mịt mù. Hình ảnh cô đau yếu hiện lên như cào xé tâm can tôi, khiến những giọt nước mắt nóng hổi cứ lăn dài trên gò má. Tôi khóc. Khóc không ra tiếng, rồi vội vàng quay mặt đi để lại sau lưng những lời hỏi thăm, an ủi đủ điều.

Một năm...hai năm...rồi bốn năm trôi qua, tôi vẫn vui vẻ lớn lên từng ngày, nhưng lổm xổm đã để lại trong tôi một vết thương hằn sâu trong kỉ ức. Tôi tránh mặt cô, tránh những nơi nào bàn tán về cô, và tránh cả con đường dẫn đến nhà cô nữa. Tôi muốn quên, nhưng càng quên lại càng nhớ. Để rồi những kỉ ức ấy mãi ám ảnh tôi mỗi khi rảnh rỗi, và đuổi theo tôi trong những cơn ác mộng. Tưởng chừng như sẽ mất cô vĩnh viễn. Nhưng rồi, vào buổi chiều hôm ấy, một buổi chiều hiu hiu gió và ánh nắng như dát vàng lên cảnh vật, cô và tôi gặp lại nhau sau bốn năm xa cách. Mặt đối mặt, tôi bối rối, vội vàng đưa ánh mắt đi nơi khác. Nhưng nụ cười ấy, ánh mắt ấy đã khiến tôi sững lại. Một cảm giác ngạc nhiên, hoang mang xâm chiếm tâm trí tôi và một cảm xúc nào đó trào

lên khiến tôi không còn suy nghĩ được gì nữa. Cô chẳng nói gì với tôi, chỉ nhẹ nhàng nhìn tôi bằng ánh mắt trêu mến yêu thương và nở một nụ cười thật ấm áp. Nụ cười ấy tươi tắn làm sao, một nụ cười mà tưởng chừng sẽ không bao giờ nhận được nữa, là nụ cười mà bốn năm nay tôi mơ, tôi nhớ. Lòng tôi lâng lâng vui sướng vô cùng. Cảnh vật giờ đây dưới mắt tôi sao lung linh, sao mà sáng quá. Kí ức xưa cùng hiện tại thoáng chốc ùa về, choáng ngợp trong tâm trí tôi một tình cảm yêu thương, biết ơn vô hạn dành cho cô – một người mẹ hiền.

Khẽ mỉm cười, tôi nhắm mắt lại, hít thật sâu cái hương thơm hoa sữa ngào ngạt. Lòng tôi ngân vang, bồi hồi nhớ lại những câu nói băng quơ thuở trước:

Cô ơi, sao cô lại làm giáo viên?

À, vì cô thích nghề này!

Sao cô lại thích nghề này vậy cô?

Khó nói lắm các em à! Các em hãy nhìn con đường kia đi, con đường mà các em thường đến trường ấy. Mặc dù nó quanh co, gồ ghề nhưng chẳng phải em vẫn đến trường bằng con đường đó hay sao? Cuộc đời nhà giáo cũng giống như thế em ạ! Mỗi cuộc đời thầy cô là một con đường, dù có mang những vết thương nặng nề thì con đường ấy vẫn luôn tới đích. Con đường nay nối tiếp con đường kia, làm nên một bề dày và một chiều dài vô tận. Cô có niềm tin mãnh liệt rằng điều đó sẽ không bao giờ thay đổi. Các em hiểu chứ?

Con đường ấy mãi mãi sẽ không bao giờ thay đổi, phải không cô?

H.N.Q

CÓ NIỀM TỰN CON GỮ ...

• TRẦN THÁI ĐIỂM CHI – 11VA

Khi con đặt bàn tay mình trên ký ức, con luôn hạnh phúc vì được nắm giữ hơn một điều lớn lao gọi là yêu thương. Để rồi mỗi khi con biết gọi một tiếng thầy cũng chính là lúc con vun đắp cho mình thêm niềm hạnh phúc ấy, bé nhỏ mà thiêng liêng.

Trên những con đường con đã đi, ở những ngôi trường con đã học và những nơi con sẽ đến, ở đâu cũng có những người thầy cho con gọi, cho con nhớ và đọng đầy hạnh phúc. Nhưng riêng lần này cho con được tạm giữ lại những hình ảnh của quá khứ để nhìn vào khoảng thời gian này mà thôi, và gọi về trong con vẹn nguyên chỉ một người thầy, thầy nhé, thầy của con.

Con chưa bao giờ làm một phép thử hay so sánh nặng nề tình cảm của mình. Con luôn trao đi rất nhiều tình yêu thương, con yêu ba, yêu mẹ, thầy cô, bạn bè, ... Vậy nên đứng trước thầy con không dám khẳng định một điều gì tuyệt đối. Con biết dù con có nhiều người thầy đến mấy, con dành tình yêu thương và trân trọng cho những người thầy khác nhiều đến mấy thì thầy vẫn không trách móc gì con. Thầy lại sẽ cười trước đứa học trò ngốc nghếch như con. Đơn giản vì yêu thương không khi nào là duy nhất, thầy đã nói vậy mà.

Những ngày đầu khó khăn, bỡ ngỡ, thầy một mình giữa 11 đứa con gái, đọc bài, thầy đọc vai nam giúp chúng con. Chúng con vô tư, cười đầy khi thầy vò than rồi cũng quên đi mất. Một hôm thầy Hà hỏi chúng con có bao giờ cảm thấy thiếu điều gì không? Con mới chợt thấy có cái gì trông trống lớt qua. Con tự hỏi có bao giờ thầy nhìn chúng con rồi ngao ngán, việc gì cũng nhờ đến thầy cả ...

Ngày ấy, chúng con quen rồi một người thầy thân thuộc, bình dị ngày ngày đến dạy 11 con vẹt giờ suốt mùa hè đầu tiên. Còn con, con quen say sưa nghe thầy kể chuyện, những giai thoại vui thú vị cho bài học thêm phong phú và cả những câu chuyện tuổi thơ thầy. Có nguyên khu vườn màu xanh, có cả cái lạnh đêm giao thừa lang thang trên đường phố Quy Nhơn, ... hiện về giữa đôi mắt con. Thầy bảo tuổi thơ ảnh hưởng nhiều đến con người ta, có lẽ vậy nên thầy bây giờ đặc biệt đến vậy, thích sự đơn giản, tinh tế và chút gì lãng tử. Con góp nhặt trong câu chuyện thầy kể một phần tuổi thơ thêm vào ký ức mình. Nó không phải của con nhưng là thầy cho con.

Ai đã bảo với con rằng thầy dạy thật hay, làm việc thật tốt, được học trò tôn trọng thật nhiều, ... Có lẽ là đúng cả thầy ạ, con đã cho phép mình được thắm tự hào. Nhưng con không quan tâm lắm điều người ta nghĩ, con chỉ biết người có mái tóc xen màu phần trắng kia là thầy con, đầy bao dung, bình dị.

Gía trị một con người đầu hoàn toàn phải ở tài năng hoặc cái gì tương tự thế mà ở cách người ta tồn tại trong kẻ khác.

Tuổi 15 cho con biết thầy, 16 để con gắn bó với thầy nhiều hơn. Gần hai năm đã đủ là nụ cười thật tươi trong những giờ học, cái nhíu mày nghiêm nghị, cả giọt nước mắt len lén rơi sợ thầy không còn chủ nhiệm. Tất cả thành khoảnh khắc trong con- những khoảnh khắc vô hình chôn chặt ...

Ngày đại lễ 1000 năm Thăng Long, trường tổ chức đồng diễn vui là thế sao lớp mình không nói một lời... Chúng con chuyền tay nhau chiếc điện thoại, lặng lẽ đọc những dòng thầy viết, lặng lẽ buồn. " Thầy cũng buồn lắm chứ ..." "... con gái, con trai " ...

Thầy khó khăn gắn kết chúng con – những đứa trẻ ương bướng, chỉ biết cho cá nhân – lại với nhau, mới vừa vui vì thành công của câu lạc bộ **Fairy tales** đã vội bị ngắt quãng. Chúng con hay đùa lớp mình và 2 thầy là một câu chuyện cổ tích đẹp, mà cổ tích có bao giờ bị chia cắt đâu thầy? Chúng con đủ lớn để hiểu nhiều thứ nhưng để học cách chấp nhận thì thật khó. Một buổi sáng đầy thôi mà 37 đứa cùng trải qua bao nhiêu cảm xúc, buồn đến rớt nước mắt rồi reo lên vì lớp trưởng thông báo thầy còn chủ nhiệm, rồi lại lắng xuống khi chỉ chủ nhiệm chuyên văn mà thôi. Hai ngày sau, thầy cũng không chủ nhiệm chuyên văn nữa...

Tuần đó, lớp mình âm điểm thi đua. Hình như là một sự trùng hợp ngẫu nhiên, học kì 1 năm ngoái lớp đứng cuối trường về điểm thi đua, giờ thầy đi lớp cũng đứng cuối ... Chúng con cười đặng đặng, đã cố gắng thật nhiều rồi lại vỡ òa. Giá mà thầy thấy được cái cảnh cả lớp hậm hực bạn Nhật ra sao vì đã làm lớp bị trừ điểm nhiều vậy, giá mà thầy nghe bạn vụng về đứng trước lớp nói lời xin lỗi, điều trước giờ chưa có thầy nhỉ? Thầy cười, thầy trao lại chúng con cho cô Khánh và rời khỏi lớp trong giờ sinh hoạt cuối cùng. Chưa giọt nước mắt nào kịp rơi, chỉ có những tấm hình chụp lại nhưng con lại thấy mình trống vắng, cảm giác không giống khi nghe câu hỏi của thầy Hà ngày trước.

Chúng con không phải tách lớp, chuyên Văn thêm vinh dự độc chiếm thầy, cũng là 1 sự bù đắp sau xáo động vừa qua. Những tháng ngày trải dài, phía trước chúng con là nhiệm vụ, sau lưng có thầy, thầy Hà và cô Khánh, chẳng rõ có sự ưu ái nào của ban giám hiệu hay không.

Con thật sự vui, thật sự hạnh phúc.

Lớp 10.

Lần đầu tiên khi con lớn lên con được nghe một người thầy gọi mình bằng con gái và được gọi thầy bằng bố. Thầy và bố là một nhưng hai cách gọi không giống nhau như thế. Bố, con đã cười rồi reo lên khe khẽ. Có những niềm vui đầu cần nói thành lời.

Lớp 11.

Lớn rồi nên học cách biểu hiện tình cảm càng khó hơn bố nhỉ ? Bố hiền, bố cũng nghiêm là thế , con đâu thể đứng trước mặt bố và nhiều người mà bảo chúng con yêu bố thật nhiều được. Thế nào rồi bố cũng bảo nói làm chi cho cả thầy trò cùng ngượng như lần sinh hoạt lớp bạn Quý "được" lớp yêu cầu nói về thầy và món quà 20-11 năm ngoái nhiều ý nghĩa của bạn .

Con không biết vì thế hay vì điều gì khác mà con thường im lặng khi vô tình đọc những tâm sự của bố viết về lớp , những lời bố động viên chúng con . Những ngày đầu, bố buồn vì chúng con khác với các chị khóa trước , giữa bố và chúng con đã từng tồn tại 1 khoảng cách. Có lần bố thất vọng vì 1 học trò nào đó không rõ thể hiện thái độ không tôn trọng bố, thậm chí là xúc phạm. Lại hôm chúng con thất bại , lớp trưởng để ngay câu xanh rờn : " **just wanna die** " , ... Những lúc đó con chỉ biết lặng thinh , tự nhủ mình cố gắng nhiều hơn nữa. Khoảng trống nào rồi cũng sẽ được đong đầy bằng tình yêu và hy vọng phải không bố ?

Khi con cúi mặt , bố bảo con phải ngước nhìn lên, nghiêng răng mà bước tới. " **Đời còn dài** ,... " , câu nói của bố không chỉ con mà đứa nào cũng thuộc .

Khi con mất phương hướng con lặng lẽ trước bố để tìm một lối đi. Bố cho con ngọn đèn, rồi con phải tự mà bước đi. Khó khăn, vấp ngã , đau thật nhưng đó mới đúng là cái con cần , con cảm ơn bố.

Đi qua nhiều điều con mới hiểu đôi lúc mọi thứ rắc rối, phức tạp đến mức con khó lòng tưởng tượng nổi. Nhưng con vẫn luôn hy vọng vào cái gọi là niềm tin, niềm tin bố đã trao cho chúng con và niềm tin chúng con gửi ở bố. Chúng con xin được giữ nó lại mãi mãi bố nhé, để mỗi ngày học cách phải cố gắng, hơn là một lời tri ân.

T.T.D.C

**Viết về
NGƯỜI PHU NỮ TÔI YÊU...**

NGƯỜI THẦY CỦA SUỐT ĐỜI CON

• LÊ ĐỨC HOÀNG VÂN – 12V

Con viết về người thầy quan trọng nhất đời con!

Không cần những đám mây lơ lửng lang thang, không cần những cơn gió xô láo đảo hạt mưa lạnh giá, không cần bầu trời xám như tro và những chiếc lá rụng đầy bên thềm vắng, con vẫn tự tìm về được với những kí ức về một người thầy bởi những thất bại, những khổ đau, những nụ cười hòa chung nước mắt ...

Mẹ!

Ngày con đủ tuổi đi mẫu giáo, không một nhà trẻ nào nhận con, một đứa nhỏ ốm đau quặt quẹo. Ba đi công tác xa, một mình mẹ chạy khắp thành phố tìm trường cho con học. Biết bao ngày mẹ đang nắng gió ngoài đường, rồi cũng một trường mẫu giáo nhận con với cái nhìn ngán ngẩm. Bài học đầu tiên mẹ dạy con: với tình thương và trách nhiệm, không một nỗ lực nào là không đạt được kết quả.

Con đi mẫu giáo, mẹ tới thăm, cô giáo kể con chỉ ngồi im ở xó nhà, ai kêu cũng không đáp, nắng chiếu vào mặt cũng không tránh, “lủi lủi như con rùa ở xó cửa”. Mẹ về quyết tâm làm con năng động, vui vẻ, hòa đồng với mọi người. Thế là mẹ dạy con kể chuyện, mẹ đẩy con lên sân khấu, mẹ dạy con tự tin khi đứng trước đám đông. Rồi con trở thành “cây kể chuyện” nổi tiếng ở mọi cuộc thi từ tỉnh đến khu vực, trở thành cây dẫn chương trình của thiếu nhi tỉnh nhà và quan trọng nhất là điều mẹ mong chờ đó là con đã trở thành một đứa trẻ tự tin, thích nói chuyện với mọi người. Bài học lần này mẹ dạy con: giọt nước chỉ hòa vào biển cả mới không cạn mà thôi”.

Ngày con học cấp II, tính con bộc trực và ghét sự giả dối. Vì vậy mà con luôn phản đối các bạn trong lớp lật tài liệu trong giờ kiểm tra. Bởi thế mà các bạn trong lớp ghét con, làm đủ trò chọc phá khiến con phát khóc. Mọi chuyện vượt quá sức chịu đựng khi các bạn xé sách vở con, gạt chân con làm con ngã. Té đau, ầm ục, con bỏ chạy khỏi trường ra biển khóc tu tu, làm mẹ và nhà trường hốt hoảng tìm kiếm mấy tiếng đồng hồ. Khi con tự động trở về, mẹ mừng phát khóc. Tối đó, mẹ quyết định chuyển trường cho con, mẹ nói chuyện với con thật nhiều. Con rút ra bài học từ lời mẹ dạy: đấu tranh với cái sai, cái xấu không thể thành công nếu chỉ có một mình; có lúc phải thuyết phục một cách nhẹ nhàng mới có tác dụng; phải biết từng mức độ mà quyết

định hình thức đấu tranh. Con sẽ mang bài học này đi suốt cuộc đời, đi suốt hành trình chống lại cái bất công, sai trái.

Nhờ chuyển trường, con được tiếp xúc với một môi trường mới, một môi trường thân thiện, cởi mở với những thầy cô vô cùng tâm huyết với học sinh. Ở trường cấp II Nguyễn Huệ này, con được học văn thầy Tích Hoàn, người đã truyền cho con ngọn lửa đam mê văn học. Ngày trường luyện đội tuyển học sinh giỏi, thầy đã dạy thêm cho đội tuyển chúng con 3 buổi/tuần mà không nhận bất cứ một đồng học phí nào. Và cũng chính thầy động viên con thi vào THPT chuyên Lê Quý Đôn. Con về hỏi ý kiến mẹ, mẹ nói với ánh mắt buồn: “Nghề văn khổ lắm con à! “. Nhưng mẹ không ngăn cản con theo đuổi đam mê, mẹ động viên và cho con những điều kiện tốt nhất để học ôn thi. Rồi con thi đậu, con được học văn cô Tuyết, thầy Nam và thầy Trí. Mỗi người một cách dạy khác nhau nhưng đều làm ngọn lửa đam mê của con cháy bùng dữ dội. Con coi văn học như chính cuộc đời mình. Con đắm đầu vào những kì thi, vừa để chứng minh khả năng, vừa để thỏa ước mơ được viết. Hầu như từ lúc đi học cho đến lớp 11, con chưa thất bại trước một kì thi nào. Điều đó có phần làm con chủ quan, tự mãn. Con nghĩ con có quyền tự hào về khả năng và tình yêu của con với văn học. Và rồi, như bao câu chuyện khác, con vấp phải thất bại, một thất bại đớn đau như muốn làm con gục ngã. Kì thi học sinh giỏi cấp trường lớp 12, con trượt. Một cú trượt đã đóng sầm cánh cửa thi quốc gia với con. Con đã khóc từ trường về nhà. Con từng nói con có thể sống chết vì văn, nhưng chỉ một thất bại này đã làm con chới với. Con không biết có còn đủ dũng cảm để theo đuổi đam mê tới cùng, để viết một bài văn lần nữa. Mẹ nhìn con khóc, con đọc được sự đau khổ trong mắt mẹ khi con trượt dài trong thất bại. Nhưng mẹ lại mỉm cười và nói một cách cứng rắn: “ Mọi người đều có một cái đích để đến. Nếu con đường nào đó tới đích bị ngăn lại thì ta tìm đường khác, đừng thay đổi đích đến là thắng lợi rồi con ạ! “. Và con đã đứng dậy nhờ những lời dạy của mẹ. Đôi khi con vẫn khóc trong mơ nhưng con đã hiểu rằng: tình yêu chân chính sẽ không vì bất cứ lý do gì mà thay đổi. Con yêu văn, và con đã không đánh mất tình yêu đó nhờ bài giảng của mẹ.

Còn rất nhiều bài học mà mẹ dạy con trong 17 năm con sống. Mẹ chính là cô giáo, người thầy quan trọng nhất của suốt cuộc đời con. Với một đứa con yếu đuối, đa cảm như con, mẹ đã phải vất vả biết bao để dạy con trở thành người có nghị lực. Bên cạnh những người thầy dạy con ở trường, mẹ luôn là người thầy thầm lặng, nhẫn nại dạy dỗ con biết đứng lên sau mỗi lần

vấp ngã, dạy con biết quý trọng công ơn thầy cô giáo, dạy con biết cảm ơn cuộc sống dù gặp lắm khó khăn,...

Sáng nay con giật mình dậy sớm, chợt thấy mẹ cúi húi quét sân. Trời nhả những hạt mưa phủ lên tóc, lên vai mẹ. Nhìn dáng mẹ liêu xiêu trong tiết trời lạnh giá, nhìn gương mặt mẹ ồm gầy vì lo cho chồng con, nhìn mái tóc mẹ mỏng đi vì ăn uống thiếu chất và làm việc quá sức, trái tim con bật khóc thành lời. Mẹ đã vì chúng con mà bỏ học cao học, rồi ngày mẹ được học bổng du học nước ngoài, mẹ lại đành từ bỏ vì lo phải bỏ các con bơ vơ khi ba hay đi công tác xa. Vì chúng con, mẹ đã bỏ tất cả những ước mơ cho riêng mẹ, nhưng mẹ nói mẹ không bao giờ hối tiếc vì mẹ đã nuôi dạy chúng con nên người, và đó là hạnh phúc lớn nhất cuộc đời mẹ. Mẹ đã hy sinh cho chúng con nhiều quá, nhưng con đã làm được gì để đền đáp công ơn của mẹ? Con đã quá vô tâm, chỉ biết hưởng thụ mà chưa bao giờ quan tâm chăm sóc mẹ. Mẹ, người thầy luôn lặng lẽ bỏ bao công sức nuôi nấng, dạy dỗ con mà không mong chờ đền đáp. Mẹ, người thầy đã nhiều lần thầm khóc khi con phạm lỗi nhưng vẫn mỉm cười với con để hướng con đi đúng đường đời. Xin cúi đầu trước mẹ và nói lời tri ân từ tận đáy lòng. Xin những người con đừng bao giờ quên đi người thầy quan trọng nhất đời mình: người mẹ! Ngày 8/3 con xin gửi lời tri ân từ tận đáy lòng tới mẹ và những người mẹ, người bà, những phụ nữ đã lặng lẽ hy sinh cả đời mình cho con, cho cháu mà không bao giờ mong chờ đền đáp. Và hỏi những người con hạnh phúc vì còn có mẹ, đừng chờ đến ngày 8/3 hoặc ngày lễ Mẹ mới tỏ lòng tri ân mẹ bằng những cành hoa và lời chúc mà hãy trân trọng từng ngày được bên mẹ và đừng bao giờ làm mẹ đau lòng.

Trời mưa cho ướt đất nâu

Nghĩ thương đời mẹ dãi dàu nuôi con

Ngày nào con đổ gót son

Biết đâu chân mẹ chai mòn chông gai

Xin người đừng để nắng phai

Đừng làm mẹ khóc - đời vai thêm gầy

-----oOo-----

CHỊ TÔI!

• PHAN THỊ LINA – 12SD

Chị ấy và tôi là 2 chị em cùng cha khác mẹ nhưng 2 đứa tôi yêu thương nhau hơn bất cứ người chị em nào hết. Chị em tôi thường gọi nhau bằng những cái tên thân mật là Tư và Út. Người khác nhìn vào sẽ nghĩ tôi không hay lắm nhưng Tư nói “ Đối với Tư , Út là em , là người bạn thân nhất”.

Gia đình tôi rất nghèo. Khi tôi sinh ra, gia đình lâm vào tình cảnh khó khăn hơn bao giờ hết và Tư đã phải bỏ học để đi làm khi chỉ ở tám tuổi. Hằng ngày ở khu chợ lớn vẫn thấp thoáng dáng người nhỏ bé trên tay xách 1 xô nước mía khoảng 30 bịch mà cất lên tiếng rao “ Mía đây....Mía đây...”. Khi kể lại Tư đã khóc, tôi cũng vậy. Chỉ vì có mặt tôi trên đời này mà chị ấy đã khổ càng khổ thêm nhưng chị chưa hề trách tôi dù chỉ một lần mà còn hết mực chiều chuộng yêu thương tôi. 1 năm sau đó Tư được trở lại trường học tuy nhiên niềm vui ấy không hề trọn vẹn khi điều kiện là chị phải đi tu tại chùa trên quê và học trường trên ấy.” Út biết không...? Chỉ mới chín tuổi mà Tư phải xa gia đình, xa bạn bè, xa Quy Nhơn, đành rằng sống trên đời là phải chấp nhận thử thách nhưng thử thách ấy có lẽ vượt quá giới hạn của Tư lúc bấy giờ...”. Giọng Tư như nghẹn lại. Số lần tôi được thăm Tư chỉ đếm trên đầu ngón tay nhưng những lần ấy tôi rất vui. Tôi con nhớ mỗi lần hai chị em gặp nhau lại mừng mừng tủi tủi, tôi ngủ 2 đứa ôm nhau thật chặt , sáng ra Tư công tôi đi nhặt những trái xoài rơi rụng ngoài vườn rồi đến lớp , Tư học còn tôi thì ngồi dưới gầm bàn chơi đồ hàng một mình....Lúc chia tay nhau lần nào cũng như lần đó tôi khóc thật lớn. Tôi trách ba trách mẹ tại sao lại để Tư ở chùa, hàng ngày bị người ta sai vặt, không làm kịp thì bị mắng bị chửi, có lần còn bị cô Chín phóng con dao thẳng tới, vết sẹo trên tay Tư cũng do thế mà có. “Ba mẹ có nỗi khổ tâm riêng Út à, nếu lúc đó Tư không đi lên chùa thì lấy tiền đâu ra mà đi học, mà nuôi Út.” _ Tư nhớ không, lúc chia tay ấy, Tư không nhìn thẳng vào Út và mẹ mà quay mặt đi chỗ khác. Ái chà chà lúc đó trông Tư thật là một cô gái mạnh mẽ, đáng ngưỡng mộ quá đi ché! Ha ha...!” Tôi và Tư cùng phá lên cười.

Mặc dù lớn lên trong hoàn cảnh khó khăn nhưng hai chị em tôi luôn sống lạc quan, tính cách này thì giống mẹ y chang. Xa nhau 5 năm càng làm tình cảm chị em thêm khăng khít. Tình cảm của tôi lúc ấy còn ngây thơ còn con nít lắm, lúc vui vẻ bên bạn bạn là như không còn nhớ gì về chị, về

nổi khổ mà chị đang cố gắng chịu đựng. Một lần vào năm lớp một, khi đang trong giờ ra chơi tôi bỗng nghe thấy tiếng ai đang gọi “Út ơi!Út ơi!..”. Giọng nói thân thuộc làm sao, tôi loay hoay tìm kiếm và bắt gặp hình dáng thật quen thuộc, Tư phải không đúng là Tư rồi, nhưng sao Tư lại ở đây? Mẹ biết thì Tư sẽ bị đánh mất... Hai đứa cầm tay nhau qua song sắt của cánh cổng trường mà mừng mừng tủi tủi. “ Tư trốn về đó, Tư đang ở nhà của cô chứ không dám về nhà, Tư nhớ Út, nhớ gia đình mình, Tư không chịu nổi cuộc sống như vậy nữa...”. Tư khóc, tôi cũng khóc, cứ như thế đến khi tiếng chuông báo hiệu vào tiết học. Về nhà tôi cố khóc thật to trông cho ra vẻ tội nghiệp, vừa khóc lóc tôi vừa xin ba mẹ hãy cho Tư về sống với tôi, tôi nói cho ba mẹ biết việc Tư trốn về đây, ban đầu 2 người rất tức giận, sau đó họ đã suy nghĩ lại và chấp nhận việc này. Ba mẹ tôi đã xuống nhà cô và dẫn Tư về, hai chị em tôi mừng lắm thế là từ nay 2 đứa được ở bên nhau rồi. Cả ngày hôm đó tôi và chị cứ nhìn nhau mà cười suốt cứ như bị mắc bệnh tâm thần vậy.

Ba xin cho Tư vào học ở trường cấp hai Lê Lợi, vừa học Tư vừa đi bán vé số phụ thêm cho gia đình. Tôi thì sướng hơn Tư nhiều, nhiệm vụ chỉ có ăn và học chứ không làm bất cứ việc nào hết. Tôi rất thích đi học và cũng rất ham vui, nhiều khi đi bán với Tư cả ngày, bán được hết sớm thì hai đứa đi bắn bi, bắt cá, hái trứng cá,...Tuy vất vả nhưng hai đứa lúc nào cũng vui vẻ. Những lúc giận hờn cãi vã bao giờ cũng là Tư xin lỗi làm lành với tôi trước. Vì là con út trong nhà và đối với ba tôi lại là con một nên từ nhỏ đã được chiều chuộng đâm ra tính tình bướng bỉnh, hay làm theo việc gì mình thích. Nghĩ lại lúc đó thật tội nghiệp cho Tư khi suốt ngày phải đồ dành tôi. Càng lớn tôi càng thương Tư nhiều hơn nữa, tính tôi thì đồ ngang bướng hơn, suốt ngày bám theo Tư như cái đuôi khó ai có thể dứt ra được.

Công việc bán vé số không có lời nhiều lại hay làm mất, đền tiền nên Tư quyết định đi theo mấy anh đánh giày học nghề. Tính ra thì lúc đó ở Quy Nhơn này chỉ có mình Tư là đứa con gái dám đi theo cái nghề này nên làm cũng khá đắt. Hàng ngày Tư đi hết quán cà phê này đến quán nhậu khác, mời mọc người ta đánh giày. Tôi thấy Tư sẽ cần một trợ thủ nên những ngày được nghỉ học tôi rong ruổi cùng Tư đi đánh giày. Thông thường khi đánh giày thì mình phải đưa cho khách một đôi dép để khách mang cho không bị dơ tất. Ngày đầu tiên tôi không biết điều này thế là khi Tư cầm đôi giày đi đến một góc nào đó để ngồi đánh thì tôi vẫn đứng lì

đấy, tôi chun mũi lên nói “ Út sẽ đứng đây canh chứ lỡ ông chú đó lấy mất đôi dép của Tư thì sao?” Tư phá lên cười rõ to “ Ngốc quá đi, người ta không sợ mình lấy mất đôi giày mắc tiền của họ thì thôi chứ ai mà thêm lấy đôi dép rách của mình . ha ha!”.Kỷ niệm đó đến giờ chị em tôi vẫn còn nhớ như in, nhớ cả lúc tôi vênh mặt tự hào khi nhờ có tôi mà Tư được bo thêm, dù chỉ hai hay ba ngàn nhưng đối với hai đứa lúc bấy giờ cũng là một khoản tiền kha khá.

Một hôm Tư cầm về nhà một tờ báo và nói “ Ba mẹ ơi, Út ơi, con được đăng lên báo nè”. Thì ra nhìn thấy Tư vừa đi học lại vừa đi đánh giày , cái công việc mà không đứa con gái nào dám chọn, chị Hà đã rất cảm động và quyết định viết một bài báo về Tư. Sau sự kiện ấy Tư được một nhà hảo tâm là Việt kiều tài trợ cho đi học, chú ấy nói “ Chú là con của đất mẹ Bình Định, ngày trước chú cũng đã từng đi đánh giày như con vậy nên chú rất muốn giúp đỡ những hoàn cảnh vượt khó như con” . Kể từ đó Tư không đi làm nữa nhưng hình như cái nghề đó đã ám ảnh hai đứa tôi vậy, ra đường hễ ai đi giày mà bẩn là chị em tôi liền cùng nói “ Đôi giày ấy mà chị em mình đánh thì như mới ấy chứ, tiếc thật”. Rồi 2 đứa nhìn nhau một lát và cùng bật cười.

Hoàn cảnh khó khăn đã rèn luyện chị em tôi rất nhiều. Chúng tôi không bao giờ vấp ngã mà than đau,lúc nào cũng tự thân mà đứng dậy mà đi tiếp, nhất là Tư. Tư rớt đại học , Tư quyết định học 1 trường cao đẳng tại Bình Dương. Mọi ước mơ về ngôi trường đại học Tư đều đặt vào tôi , Tư tâm sự “ Mọi việc chúng mình cố gắng làm bây giờ chỉ nhằm một mục đích duy nhất là làm cho ba cho má được hạnh phúc, sau này Út phải cố gắng lên chị em mình sẽ mở một công ty mang tên hai đứa, Út sẽ là giám đốc còn Tư sẽ là phó giám đốc, mình sẽ chở ba mẹ đi chơi trên xe Inova và con cái của hai chị em mình sẽ không phải chịu khổ nữa, Út hén”. Tôi cười hì hì mà trong lòng quặn thắt, hai chị em tôi ôm nhau, biết rằng cả 2 đứa đang khóc nhưng không đứa nào dám khóc thành tiếng, cứ vờ tỏ ra mình mạnh mẽ để người còn lại không phải lo lắng.

Bây giờ thì Tư đã đi làm với công việc là một nhân viên kinh doanh, lương tháng không cao nhưng đủ để có một cuộc sống ổn định trong đất Bình Dương. Còn tôi thì đang gần hơn với cuộc thi đại học , tôi quyết định sẽ vào học trong Sài gòn và cùng Tư xây dựng sự nghiệp trong đó. Tôi cố gắng học, Tư cố gắng kiếm tiền, khi nào có được một khoản kha khá thì về lại Quy Nhơn làm ăn, nuôi dưỡng cha mẹ già. Ước mơ tuy nhỏ nhưng cũng

là một vấn đề lớn đối với hai đứa không có gì trong tay như hai chị em tôi. Nhưng tôi và chị sẽ không từ bỏ, mãi bước về phía trước, con đường duy nhất lúc này mà chị em tôi có thể lựa chọn. Tư ơi! Hãy cùng cố gắng nhan, yêu Tư nhiều!

P.T.LN

ĐÊM TRẮNG

• HUỖNH THỊ XUÂN CHI – 10V

“Đêm chong đèn ngồi nhớ lại từng câu chuyện ngày xưa.

Mẹ về đứng dưới mưa che đàn con nằm ngủ...”

Mẹ ơi! Mỗi khi câu hát ấy vang lên là bao kí ức tuổi thơ lại ùa về dào dạt trong con. Bao nhiêu cảm xúc, bao nhiêu kỉ niệm con không thể kiềm nén lại được, nó cứ tuôn trào. Mỗi khi mặt trời lên, con biết rằng lại là một “ngày may mắn” nữa vì mẹ vẫn bên con. Con mong sao suốt cuộc đời con đều là những ngày may mắn như thế...để con được bên mẹ mãi mãi !

Vì đây là lần đầu tiên con đi học xa nhà, xa rời vòng tay yêu thương, sự lo lắng và quan tâm của mẹ, nên mỗi khi nghe những bài hát về mẹ là con lại khóc. Mẹ biết không? Con khóc nhiều, nhiều lắm mẹ ạ! Con đã biết sự nhớ nhung, lo lắng về mẹ là như thế nào? Những ai chưa từng xa mẹ không biết được cảm giác khó tả này đâu.

Mẹ ơi! Con còn nhớ rất rõ cái ngày hôm ấy, ngày mà con như được sinh ra lần thứ hai. Đêm hôm ấy là một đêm đông, gió lạnh thổi từng cơn mang theo những chiếc lá khô xào xạt phía sau nhà. Hôm ấy bố mình đi làm chưa về, à không phải chưa về mà làm qua đêm, mẹ còn nhớ không? Buổi chiều hôm đó con vẫn còn khoẻ mạnh, còn năn nỉ mẹ cho qua nhà chị hai chơi. Trời mưa, vì con ở nhà buồn nên con mới xin mẹ cho con đi. Mẹ là người lớn, biết đi như vậy sẽ đau nên đã ngăn cản. Con vẫn còn nhớ như in lời mẹ nói: “ Trời gió lớn mà lại mưa nữa, ở nhà đi con, ở nhà mẹ thương, mẹ cho kẹo”. Thường ngày mỗi khi con những nhẽo, chỉ cần một viên kẹo mẹ có thể dỗ con (vì lúc đó con mới sáu tuổi thôi). Nhưng hôm ấy đối với con, những viên kẹo ấy không có ý nghĩa bằng bộ lắp ráp của chị hai được bố mua tặng. Bố chưa tặng con bộ lắp ráp mà bố đã hứa, nhưng con biết bố đi làm vất vả, không đủ tiền để mua nên cũng không vờ vĩnh gì.

Nhưng chỉ vì thêm muốn nên con đã cố trốn mẹ qua nhà chị hai chơi khi mẹ không cho phép. Đó là lần đầu tiên mẹ đã khóc vì con không vâng lời. Nhưng không chỉ đơn thuần là như thế, tại con không ở nhà chị hai mà ghé qua nhà bạn nữa nên mẹ tìm không ra, thế là mẹ đã khóc. Mẹ khóc nhiều lắm, mẹ đã đợi mưa qua nhà chị hai, lên nhà bà ngoại, rồi qua nhà bác Bốn để tìm con nhưng không thấy đâu. Trong lúc những giọt nước mắt mẹ rơi hoà cùng những giọt mưa thì con đang cười vui vẻ, đùa chơi dưới mưa cùng bạn. Con đã làm mẹ buồn, mẹ khóc. Có lẽ đó là những giọt nước mắt chứa đựng đầy sự quan tâm, lo lắng mẹ dành cho cô công chúa nhỏ của mẹ. Và rồi... mẹ vừa cười, vừa khóc, vừa vuốt ve, nhưng vừa đánh yêu khi thấy con trở về trong bộ quần áo ướt đẫm nước mưa nhưng vẫn cười, con không biết rằng mẹ đã khóc thật nhiều vì lo lắng cho con.

Tối đó con cảm giác trong người là lạ, mẹ nhớ lúc con ngồi vào lòng mẹ, mẹ hỏi sao con lại nóng như vậy không? Con thấy người mệt mỏi, nóng ran, lại hay hắc xì, thỉnh thoảng lại ho nữa. Không có bố ở nhà, trời lại mưa, mẹ không biết phải làm sao khi biết con bị cảm. Mẹ đã đợi mưa để đi mua thuốc cho con, trong khi đó mẹ cũng đang lạnh và em bé trong bụng mẹ cũng đang cần hơi ấm. Mẹ ơi! Con lúc nào phải không mẹ? Giá như lúc đó con nghe lời mẹ, không đi chơi, không

dầm mưa thì mẹ đâu phải khổ như thế này! Đến khuya, con lên cơn sốt cao, mình mẹ không thể đưa con đi bệnh viện được, và thế là mẹ trở thành người bác sĩ chăm sóc con. Mẹ đã gọi bố về nhưng sao bố về kịp để cùng mẹ đương đầu với cơn sốt của con. Cả người con nóng ran như lửa đốt, chân tay thì co giật liên tục vì nhiệt độ cơ thể quá cao. Mẹ đã ngồi cạnh con, pha nước chanh, chăm sóc con từng ngụm nước, từng hơi thở. Đêm hôm ấy mẹ không ngủ, ngồi chườm nước ấm cho con, xông thuốc cho con giải cảm. Những hành động đó càng làm con thấy hối hận hơn mẹ biết không?

Con không những lo cho mẹ mà còn lo cho đứa em bé bỏng đang thở trong bụng mẹ. Và cứ thế suốt cả đêm, con cứ lên cơn co giật, mẹ rất sợ, những giọt nước mắt của mẹ đang lăn trên đôi má hồng hào và rơi xuống đôi má của con. Mẹ khóc vì sợ mất con, đúng không mẹ? Những giọt nước mắt ấy đã tiếp thêm cho con sức mạnh để có thể vượt qua trận sốt nhớ đời này. “Bố ơi! Bố đi tới đâu rồi, gần tới nhà chưa bố? Bố có biết mẹ đang rất sợ hãi vì những cơn co giật của con không? Bố về nhanh đi, về nhanh nha bố, về bên cạnh mẹ để cùng mẹ lo lắng cho con. Con sợ khi nhìn thấy gương mặt đỏ của mẹ rồi bố ơi!” Lúc đó con đã kiệt sức rồi, trong cơn mê man con chỉ mong bố trở về thật nhanh với mẹ, con muốn mẹ có một điểm tựa để vững lòng hơn chăm sóc con.

Mẹ ơi! Thử hỏi đêm hôm ấy không có mẹ, không có sự quan tâm, chăm sóc của mẹ thì bây giờ con có được tung tăng trong tà áo dài dưới ngôi trường Lê Quý Đôn này không? Không! Con đâu ấy rất nặng, nhờ mẹ con như được sinh ra lần thứ hai, con suýt chết vì những cơn co giật, ngất đi rồi lại tỉnh. Nhưng nhờ có mẹ con đã có đủ nghị lực để đương đầu với nó. Thần Chết đã không mang con đi vì cảm động sự quan tâm, tấm lòng của mẹ đối với con. Con đã biết cãi lời mẹ là không tốt, không đúng rồi, con sẽ không như vậy nữa đâu, con hứa với mẹ đó! Mẹ ơi! Mẹ sẽ mãi bên cạnh con nha mẹ! Trận ốm của mẹ năm ngoái không nặng bằng trận ốm của con, nhưng nó mang đến cho con sự sợ hãi vô cùng vì con sợ con sẽ mất mẹ. Con đã hiểu tâm trạng tình cảm của mẹ đêm hôm đó rồi. Thần chết ơi đừng làm mẹ con con xa nhau, con muốn được mãi bên cạnh mẹ để bù đắp cho mẹ những lỗi lầm mà con đã gây ra.

Hôm nay, khi mặt trời lên, con biết rằng lại là một “ngày may mắn” nữa vì mẹ vẫn bên con. Giờ đây, nhân ngày của mẹ, trên tay con không có hoa hồng như bao bạn ở thành phố, nhưng tràn ngập trong trái tim con là lòng yêu thương, sự kính trọng, lòng biết ơn và cả những lời xin lỗi con chưa có cơ hội để nói. Chắc hẳn mẹ sẽ nhận được nhiều lời chúc mừng, nhưng trong thâm tâm con lời chúc mẹ chờ đợi nhất là từ con đúng không mẹ? Con biết mẹ không cần lời xin lỗi của con nhưng con xin lỗi mẹ về ngày hôm ấy, ngày thần chết đã trả con lại cho mẹ. Con cảm ơn mẹ đã cho con cuộc sống này và con thật sự hạnh phúc, hành diện khi được làm con gái của mẹ! Chúc các bà mẹ có ngày 8-3 đây hạnh phúc!

Mẹ ơi! Con yêu mẹ nhiều lắm!...

H.T.X.C

NGƯỜI CON YÊU

• NGUYỄN HOÀNG MY – 10A

Cuộc sống cũng giống như một dòng suối, có khi chảy xiết, có khi dôn dập, có khi chảy róc rách len lỏi qua các tầng đá nhưng cũng có khi lại trôi lững lờ, vô định. Giữa những bộn bề cuộc sống, đôi lúc ta cần những khoảng lặng, những bình yên, đôi lúc sống chậm lại một chút, để nghe lòng mình lắng lại, rồi suy nghĩ, nhìn nhận... Và vào cái khoảnh khắc ấy, mỗi con người sẽ nghĩ đến những người thân yêu khác nhau, nghĩ về những việc người ấy làm cho họ và cả những việc họ làm lại cho người ấy. Đó có thể là ông bà, anh chị, người bố, bạn bè, ... nhưng đối với tôi, người mà tôi luôn khắc ghi hình bóng trong lòng, người mà tôi hằng yêu quý nhất, chính là mẹ tôi.

Trong cuộc đời này, có lẽ ai cũng lớn lên trong vòng tay của mẹ, được nghe tiếng mẹ ru à ơi, ai cũng chìm vào giấc ngủ trong gió mát tay mẹ, trong cái vòng mẹ đưa và trong cả những câu chuyện cổ tích mẹ kể. Và trong cuộc đời này có ai yêu con bằng mẹ, có ai sẵn sàng dành cả cuộc đời cho con như mẹ và liệu có ai luôn sẵn sàng đứng bên, che chở cho con, đỡ con đứng dậy sau mỗi lần vấp ngã như mẹ? Tình yêu của mẹ cao cả là thế, vĩ đại là thế nhưng cuộc sống của mẹ có khi nào được thật sự sung sướng, được vui vẻ như nhiều người phụ nữ khác đâu! Mẹ đã hơn 40 tuổi, nhưng có lẽ hơn nửa quãng đời ấy mẹ đã sống trong khó khăn, tủi cực. Mẹ làm công nhân nên mỗi sáng mẹ đều phải thức dậy từ khi mặt trời còn chưa ló rạng. Những ngày ấy, vật thân tín duy nhất của mẹ có lẽ chỉ là một chiếc xe đạp cũ. Mỗi ngày đi làm, mẹ lại gò lưng trên chiếc xe ấy, bắt đầu đạp, từ từ từng chút một. Nói là xe đạp nhưng có lẽ chỉ có hai loại người nói nó là xe đạp: một là những kẻ nói dối không biết ngượng và hai là những người thông cảm cho tình cảnh của mẹ tôi. Khó thế nhưng mẹ tôi chịu được hết, đơn giản chỉ vì tình thương dành cho tôi, để có tiền nuôi cho tôi ăn học, cho tôi được ăn mặc đầy đủ như bao bạn bè cùng trang lứa. Nhưng ngày ấy tôi còn quá nhỏ để hiểu hết sự chăm lo mà mẹ dành cho tôi, quá nhỏ để biết rằng mẹ đã đi làm với chén cơm nguội trong bếp trong khi tôi lại có sữa uống, được ăn sáng đầy đủ và cũng quá nhỏ để biết rằng nhà tôi còn quá nghèo khó. Rồi mỗi buổi chiều, sau khi đi học về, tôi lại bắt ghế trước nhà đợi mẹ. Không phải để chờ mẹ vì nhớ mẹ mà vì tôi hi vọng mẹ sẽ mua quà về cho tôi. Rồi khi nhận ra bóng mẹ đạp xe từ đằng xa, cái dáng người lam lũ quen thuộc, tôi chạy lại tới bên mẹ. Mẹ không đem về cho tôi búp bê hay đồ chơi đẹp mà đơn giản chỉ là những con vật được làm từ lá cây do chính mẹ làm trong những buổi nghỉ trưa tại nhà máy. Có thể chúng đơn giản nhưng chúng thật sự rất quan trọng với tôi, đã cùng tôi lớn lên, theo chân tôi trong một quãng đường dài và luôn là một kỷ ức đẹp trong tuổi thơ tôi.

Và rồi tôi dần lớn lên, tôi sắp vào cấp một. Lại lần nữa mẹ phải xoay sở vất vả để lo cho tôi, từ quần áo đến sách vở, tất cả đều tính toán, sạch sẽ. Rồi ngày đầu tiên đi học, tôi hưng khởi với những ngày sắp tới, những ngày làm học sinh đầu tiên trong đời tôi. Ba đi công tác nên ngày đầu tiên tôi đến trường trên chiếc xe cộc cạch của mẹ. Cũng vì thế tôi trở thành tâm điểm cho lũ bạn cười nhạo. Tôi đi học bằng chiếc xe đạp cũ kĩ nhất trong khi bao nhiêu đứa khác lại đi học trên những chiếc xe máy đời mới, thậm chí ô tô. Những ngày sau đó dường như là chuỗi ngày ác mộng

của tôi khi bị đem ra làm trò giải trí. Tôi không chịu nổi nhưng điều duy nhất tôi có thể làm là chạy về nhà và ôm mẹ mà khóc, khóc thật to. Mẹ nhìn tôi với ánh mắt của những người có lỗi rồi ôm tôi vào lòng mà khóc trong tiếng nấc. Mẹ nghẹn ngào trong nước mắt, có lẽ vì thương cho tôi và cũng cả vì hận chính mẹ, hận vì đã không cho tôi được đầy đủ. Đêm ấy mẹ trần trọc không ngủ được, nước mắt thấm ướt cả gối và kể cả bả vai tôi. Mẹ ơi, ngày ấy con quá nhỏ để nhận thức điều mẹ nghĩ nên con không chứa sẽ được với mẹ phần nào gánh nặng. Nhưng con tin mẹ không hề có lỗi, mẹ đã làm quá nhiều cho con, bấy nhiêu là đã làm con hạnh phúc rồi! Mẹ đã làm tròn nghĩa vụ của một người mẹ, có ai yêu và lo cho con như mẹ đâu?

Rồi từ ngày ấy, mẹ quyết định làm thêm ban đêm để kiếm tiền lo cho tôi ăn học. Mẹ đã nhận cả một bao vé số bóc về, ngồi nhẩn nại dưới ánh đèn mờ, gấp cẩn thận và bỏ từng tờ vào những bao nhỏ. Việc làm ấy diễn ra đều đặn vào hàng đêm và cứ thế tiếp tục. Đôi mắt mẹ đã mờ đi vì mệt mỏi, bàn tay run run trong cái lạnh của mùa đông nhưng mẹ vẫn làm, làm vì tình yêu dành cho tôi. Nhiều lúc cần nộp gấp cho công ty mẹ đã sẵn sàng thức trắng đêm để làm cho kịp, để nhận thêm tiền mua sách vở cho tôi. Cái ơn ấy biết bao giờ tôi mới trả hết cho mẹ đây?

Nhờ vào những cố gắng của mẹ mà tôi được học hành tử tế, phát triển khỏe mạnh trong khi mẹ lại càng ngày gầy đi vì sương gió, già đi vì bụi thời gian. Thế nhưng có một thứ vẫn không thay đổi, đó là tình thương mẹ dành cho tôi. Dù nhiều khi tôi phạm phải những sai lầm nghiêm trọng thì mẹ cũng sẵn sàng bỏ qua mà không chút tính toán. Nghĩ lại mẹ đã cho tôi quá nhiều trong khi nhận lại chẳng bao nhiêu. Khi tôi lên cấp hai, có một lần tôi đã to tiếng với mẹ chỉ vì một việc nhỏ là tôi muốn đi chơi xa với bạn nhưng mẹ không cho. Tôi đã nói mẹ thật keo kiệt, không cho tiền tôi đi chơi và bỏ đi khỏi nhà. Mẹ tôi chạy theo nhưng tôi đã biến mất hút để lại mẹ với nỗi đau trong tim. Tôi đến nhà con bạn ở và nói dối mẹ nó là ba mẹ tôi không có ở nhà nên xin ở tạm. Mẹ bạn tôi đã chiêu đãi tôi những món ngon nhất và tôi đã thầm nghĩ tại sao người lạ còn cho mình ăn trong khi mẹ mình lại không cho mình tiền đi chơi, dù rằng mình là máu mủ của mẹ. Nhưng sau đó, tôi đã vô tình đọc được một câu chuyện từ quyển sách của con bạn, câu chuyện thay đổi suy nghĩ của tôi. Câu chuyện kể về cô bạn cũng bỏ nhà đi như tôi và được một người bán mì cho tô mì trong khi cô đang đói bụng. Cô bạn đó rất biết ơn người lạ và trách mẹ mình sao độc ác quá. Thế nhưng người lạ đó đã giúp cô bạn hiểu ra rằng không ai thương con bằng mẹ và một tô mì không thể so sánh với những gì mẹ đã làm cho con. Sau đó cô bạn quay về nhà với một sự hối hận và thấy mẹ mình ngồi trước nhà đợi cô, cô rất hạnh phúc. Đọc xong câu chuyện tôi cũng thấy bất ngờ khi tôi và cô bạn giống nhau như vậy. Tôi biết mình đã sai và quyết định về nhà. Mẹ tôi cũng đang ngồi trước nhà chờ tôi, y như cái kiểu mà tôi chờ mẹ đi làm về ngày xưa, cảm giác hạnh phúc lại quay về. Tôi chạy đến ôm chầm và xin lỗi mẹ. Mẹ mỉm cười và xoa đầu tôi, mẹ nói rằng mẹ cũng sai trong việc này. Nước mắt tôi lưng tròng và tôi nghĩ có lẽ mẹ là người vị tha nhất trên đời này. Bấy lâu nay tôi đã coi thường công lao to lớn của mẹ, coi nó như nghĩa vụ mà mẹ phải làm mà trót quên mất mẹ có ý nghĩa thế nào trong cuộc đời tôi. Mẹ ơi, nếu có cơ hội con chỉ muốn nói rằng con yêu mẹ nhiều lắm! Mẹ đã cho con niềm tin để sống, cho con những tình thương vô bờ

mà không đòi hỏi điều gì và đã nuôi dạy con nên người đang hoàng. Nếu cả Trái Đất này có quay lưng lại với con thì chắc chắn mẹ sẽ đứng bên con phải không mẹ?

Thời gian trôi qua thật nhanh, thế mà mẹ đã nuôi tôi 15 năm rồi. Đó không phải là thời gian dài nhưng đã quá đủ để hiểu tình thương mẹ dành cho tôi. Tôi chưa báo đáp được công ơn trời biển của mẹ nhưng tôi luôn tự hứa với bản thân sẽ cố gắng học hành nên người cho mẹ vui lòng. Thời gian dù trôi nhanh hay chậm, lòng biết ơn của con dành cho mẹ sẽ không bao giờ phai mờ. Con cảm ơn mẹ nhiều lắm, cảm ơn mẹ vì tất cả mẹ dành cho con, vì tình yêu của mẹ và cảm ơn ông trời đã cho con một người mẹ tuyệt vời như vậy, mẹ yêu!

N.H.M

ẤM ẤP YÊU THƯƠNG

• TRƯỜNG DIỄM THÙY – 11A1

Lại một mùa xuân nữa đi qua , Hân đang trên đường bước gần tới ngưỡng cửa của tuổi trưởng thành. Nắng và gió miền Trung không làm cho con người ta rần rỗi và mạnh mẽ như nhiều người vẫn nói. Hân tuy có chút chững chạc và nhiều đổi thay nhưng chẳng thể khẳng định nó đã mạnh mẽ như một cô gái sắp trưởng thành. Bởi lẽ trong Hân, nhiều khoảng trống đã vô tình che khuất đi hình ảnh một cô gái năng động mà thay vào đó là một con bé trầm cảm, mắc bệnh tự kỉ. Hân kịp nhận ra những khoảng chứa đầy hụt hẫng xen lẫn cảm giác thiếu vắng tình thương ấy kể từ khi mẹ rời xa gia đình. Mẹ nó đẹp, giỏi giang và hiền từ. Hân đã từng có một người mẹ như vậy, ít ra là trong tâm trí nó. Nhiều xích mích trong gia đình đã khiến mẹ đau buồn , có lẽ một đứa con gái ngoan và giỏi giang như nó cũng đủ là lí do để níu kéo mẹ. Giọt nước mắt tràn li, mẹ đi đến quyết định ly hôn và Hân ở lại với ba. Hân – khi ấy là một con nhóc lớp 8- phải chứng kiến và chấp nhận một sự thật quá phũ phàng. Khóc bao nhiêu nước mắt cũng vô ích, bởi chẳng điều gì có thể giữ mẹ lại tổ ấm khi mà những mâu thuẫn giữa ba và mẹ cứ ngày càng lớn. Kể từ đó , nó không còn một chút tin tức gì về mẹ nữa, nó không biết mẹ đang ở đâu và làm gì. Thậm chí, đến điện thoại mẹ cũng không gọi cho nó. Ý nghĩ rằng mẹ không thương ba nữa nên cũng sẽ không thương nó cứ đeo bám tâm trí để rồi nó tự đau khổ, dần lòng rằng sẽ quên mẹ và tự nhủ rằng nó có thể sống- mạnh- mẽ- dù không có mẹ ở bên. Từ một đứa con gái yếu đuối,tập sống mạnh mẽ quả là một thử thách lớn đối với nó. Nó lao đầu vào học , vào những cuộc thi học sinh giỏi để tự chứng tỏ điều đó. Nhưng nó đã lầm,nó không mạnh mẽ hơn mà ngày càng ít nói, và dần thu mình lại trong thế giới của nó, không có một mối liên hệ nào với cuộc sống khác. Những lúc như thế, Hân lại nhìn ảnh gia đình chụp lúc trước và bật khóc, chợt nuối tiếc về những tháng ngày tràn ngập yêu thương trước kia. Tủi thân khi nghĩ đến gia đình bạn bè đầm ấm, yên vui, Hân càng đau khổ và cảm thấy bất hạnh : “ Con giận mẹ, ghét mẹ, mẹ đã bỏ rơi con !”. Tiếng khóc của nó lạc lõng trong đêm tối, nghẹn ngào trong nỗi nhớ mẹ.

Bẵng đi 3 năm, Hân vẫn chẳng có liên lạc gì với mẹ. Hân trách mẹ rất nhiều, nhưng vẫn âm thầm hi vọng mẹ sẽ trở lại. Rồi một ngày, Hân đi học về đã thấy mẹ đứng trước cửa nhà. Trong giây phút đầu tiên nhìn thấy mẹ, Hân đã vô cùng sung sướng nhưng có gì đó ngăn nó đi về phía bà, có lẽ nó đang đợi từ mẹ một cái ôm thật sâu : “ Mẹ đến để nói với con, mẹ sắp đi khỏi đây rồi, con nhớ giữ gìn sức khỏe

và học hành tốt nhé!”. Nó không tin nổi điều mình vừa nghe. Mẹ đi tới và dang tay định ôm lấy nó, nó gạt tay bà ra khỏi và hét lên : “ Mẹ đi đi!”. Hân giận dữ vô cùng, vừa âm ỉ vì tại sao sau những năm tháng cách biệt để rồi giờ đây gặp lại, mẹ lại nói với nó một câu như thế? Nó chạy ào vào nhà, vào căn phòng- thế giới riêng của nó. Hân đá chân vào cánh cửa, quăng cặp sách đánh bịch dưới nền nhà, leo lên giường nằm xệp xuống. Nhìn sang bức ảnh gia đình bên cạnh, trong bức ảnh mẹ nhìn thẳng, đầu hơi ngả về phía vai bố nó, môi hé mở, làn gió làm mái tóc đen óng ả của bà tung bay. Mẹ nó đẹp như thế, hiền dịu như thế tại sao đối xử với nó như vậy. Nó bắt đầu lắc đầu lia lịa, càng lúc càng nhanh như thể đang cố gắng xua đi những bụi bẩn vô hình bám vào cổ cũng như những suy nghĩ đang bao vây trong đầu nó. Nó khóc, khóc và chỉ biết khóc. Nó dường như đã bắt lực rồi, không còn gì để níu kéo mẹ nữa, mệt mỏi, nó chìm dần vào giấc ngủ ,nó phải ngủ để quên đi những u buồn để khi thức dậy, một cuộc sống mới sẽ bắt đầu với nó , nó sẽ quên đi được hình ảnh của mẹ. Liên tục mấy hôm sau, ngày nào mẹ cũng gọi điện thoại, nhắn tin cho nó, nhưng nó đã chặn tất cả, nó cũng không buồn mở tin nhắn ra để đọc. nó nhìn ra cửa sổ, trời chuẩn bị mưa, ngoài sân, phía vòm phun nước bằng đá, hai chú chim nhỏ nháy nhót, nhón nhơ vui đùa, rượt đuổi nhau. Nhìn chúng chạy nháy, nó muốn quên đi tất cả, không nghĩ ngợi bất cứ điều gì, không nghĩ về mẹ, không nghĩ về ba, không nghĩ về những lời mà ông ấy đã mắng nhiếc mẹ trước đây, tuyệt đối không nghĩ gì hết.

Hân quyết định dọn phòng, vứt bỏ đi những kí ức đau buồn. Nó lấy cuốn album ra, nhìn lại, ngắm ngía lần cuối những kí ức của nó trước khi nó cho tất cả vào thùng rác. Đang lui cui, nó hậu đậu va phải cái tủ gỗ và “ bộp”...lại thêm một cuốn album nữa rớt xuống. Nó thấy lạ lắm, lần đầu tiên nó thấy quyển album này. Hơi ngạc nhiên, nó tiến gần về phía cuốn album cũ , lớp bụi dày đã phủ kín bìa ảnh. Những hình ảnh đầu tiên đập vào mắt nó: ...Ảnh thứ nhất là lúc nó và mẹ cùng nhau chụp hình tại trường mẫu giáo, tay nó còn cầm cả một cây kẹo bông , kèm theo bức ảnh là một lời tâm sự : “ Thế là con bé đã đi học rồi, mình vừa lo vừa sợ, hi vọng tương lai con sẽ tốt đẹp”.

...Ảnh thứ hai : Bằng khen học sinh giỏi của Hân ,nó vẫn đứng cùng mẹ, được mẹ ôm ấp, che chở trong vòng tay ấm áp yêu thương. Mẹ viết : “Ngày tổng kết đến, thấy con bé vui mừng làm mình cũng vui lây. Hân à, ráng học hành cho giỏi nghe con”.

Hai bức ảnh, hai bất ngờ, dồn dập liên tục, kéo tới bữa vây nó. Mặt nó , rồi mắt nó , lúc này đan xen nhau nhiều cảm xúc, nhiều ý nghĩ mà nó không nói lên được. Kí ức về mẹ, về người nâng đỡ nó

những bước đường đời đầu tiên cứ hiện lên rồi vụt tắt, rồi hiện lên, rồi vụt tắt... Nó không nói nổi điều gì lúc này, tay nó run run lật qua những hình ảnh tiếp theo.

...Ảnh thứ ba: Mùa hè tại Sài Gòn của Hân và mẹ năm nó học lớp 8, trước khi ba và mẹ nó đi đến ly hôn. Rồi lại hiện lên, hiện lên những dòng chữ nghiêng nghiêng của mẹ: “Con gái à, mẹ sắp phải rời xa nơi này rồi, mẹ không luyến tiếc gì cả, mẹ chỉ mong có con bên cạnh mẹ mà thôi. Nhưng mẹ biết là mẹ đang mơ, làm sao mẹ có thể để con chịu khổ cùng mẹ được. Mẹ không muốn phải rời xa con một chút nào, đừng giận mẹ con nhé!”

Trái tim nặng nề khiến nó không thở nổi, nó hồi hận vô cùng, nghẹn ngào trong hai dòng nước mắt, nó không còn đủ sức để nói gì nữa. Nước mắt thấm ướt cả mấy tấm ảnh bạc màu. Nó nhắm mắt lại, lấy đủ bình tĩnh để xem những gì còn lại trong cuốn album. Và ... bức ảnh cuối cùng, không phải là hình chụp mà đơn giản chỉ là một bức tranh có ba người, là những đường nét đơn sơ, ba khuôn mặt quen thuộc hiện ra: là ba, mẹ và Hân. Mẹ vẽ nó đội chiếc mũ cử nhân, tay cầm tấm bằng đại học. Bên cạnh đó là nụ cười rạng rỡ của ba mẹ. Một gia đình hạnh phúc! “Mong con sẽ vững vàng bước tiếp cuộc hành trình dài của con khi không có mẹ bên cạnh và có một mái ấm gia đình hạnh phúc. Yêu con!”

Nó đã quỵ xuống, quỵ xuống thực sự rồi. Nước mắt nó cứ tràn ra mãi thôi. Cây lá réo xào xạc trong mưa gió, gió từng cơn cứ ủa qua khung cửa sổ vào phòng nó làm trái tim nó như buốt giá thêm. Ngay lúc này, Hân khao khát có được một cái ôm ấm áp của mẹ, nó lao đầu chạy đi trong vô thức dù không biết mẹ đang ở đâu, cũng không biết làm sao để có thể gặp được mẹ lúc này, nó chỉ biết đập và đập, tay vẫn giữ chặt mấy tấm ảnh, nước mắt mờ nhòe tầm nhìn, nỗi hồi hận dâng tràn đè nén khiến trái tim nó như muốn vỡ tung ra. Nỗi đau càng thấm sâu khi đi cho nó biết mẹ nó đang nằm thoi thóp trong bệnh viện bởi căn bệnh ung thư quái ác. Nhớ lại lúc mẹ đứng trước nhà để tạm biệt nó, lòng nó quặn đau, nó tự trách bản thân vô cùng. Hân nấc lên từng tiếng khi gặp mẹ đang nằm trên giường bệnh, hơi thở nặng nhọc của mẹ làm nó đau đớn vô cùng. Mẹ gắng cười, bàn tay mẹ yếu ớt nhấc lên để nắm được tay nó, tay nó lạnh lẽo còn tay mẹ thì ấm áp cứ như mẹ đang truyền cho nó những hơi ấm cuối cùng. Nó òa lên khóc như một đứa con nít, nó muốn nói với mẹ nhiều lắm nhưng nước mắt đang tràn qua kẽ môi, mằn mặn. Môi mẹ khẽ mấp máy: “Hân ráng giữ gìn sức khỏe, học hành cho tốt nghe con. Mẹ...yêu...con!”. Hân nghẹn ngào trong nước mắt: “Mẹ ơi! Tại sao...tại sao mẹ không nói cho con biết hả mẹ! Con xin lỗi mẹ, con xin lỗi!”

Nước mắt chầm chậm lăn dài từ khóe mắt , dì nó rơi lệ, cô y tá cũng không kiềm nổi xúc động ,mọi người đều khóc. Nỗi mất mát bất ngờ ập đến khiến nước mắt Hân cứ ào ra như một trận hồng thủy, nó ôm mẹ mà khóc, đầu nó ngả về ngực mẹ, nó muốn được ôm mẹ mãi mãi vậy : “Đừng bỏ con mẹ ơi, mẹ...ơi...!”. Mẹ nó thở dài, nụ cười mãn nguyện rồi phai dần...Vàmẹ đã ra đi mãi mãi...

Ngoài kia, nắng vẫn ấm áp, gió vẫn nô đùa trên những hàng cây. Tất cả, tất cả vẫn bình yên hết như sự ra đi của mẹ, chỉ có những khoảng trống lặng lẽ xuất hiện trong Hân , thay thế cho những giấc mơ gia đình êm ấm, nhưng tình yêu của mẹ vẫn ấm áp. Và sẽ mãi như thế.

Mẹ rất thương nó.

Và nó cũng thương mẹ.

Thật nhiều !!!

T.D.T

BÀI HỌC ẬU THƠ

• TRẦN THỊ THÚY DIỆP – 10T

Chỉ là những dòng văn ngắn ngủi, chỉ là những câu chữ vô tri, chỉ là những cảm xúc nhất thời, chỉ là một hồi ức tuổi ấu thơ, nhưng trong đó chứa đựng biết bao tình cảm của tôi dành đến một người – mẹ tôi.

Nếu hỏi tôi, viết về ai là khó nhất, tôi sẽ không hề ngần ngại trả lời ngay: “Về mẹ”. Thật là lạ, mẹ – là người gần gũi ta nhất, là người yêu thương ta nhất, là người luôn bên cạnh ta chăm sóc ta từng miếng ăn, giấc ngủ, viết về mẹ thì có gì là khó khăn chứ? Nhưng đối với tôi, viết về mẹ là khó nhất.

Tôi vẫn nhớ như in bài văn năm ấy. Năm tôi lớp 4, được học về văn tả người, cô đã cho đề văn về nhà “Hãy tả về mẹ em”. Khi vừa đặt những nét bút đầu tiên, tôi đã cảm thấy rất khó khăn, không biết phải bắt đầu từ đâu, từ cái gì. “Viết về mẹ ư? Mình biết viết gì bây giờ. Mẹ không đẹp như mẹ bạn Hằng, mẹ không thương mình như mẹ bạn Phương, mẹ cũng không hay trò chuyện với mình như mẹ bạn Linh,... làm sao để viết một bài văn thật hay về mẹ đây”. Tôi khi đó chỉ nghĩ được như vậy, tôi lo sợ rằng bài văn của mình sẽ rất dở, rồi bị điểm kém. Tâm lí non nớt của một đứa trẻ khi đó khiến tôi chỉ muốn được điểm cao, được hãnh diện với bạn bè. Không suy nghĩ thêm nữa, tôi vội vàng chạy qua nhà chị Hương mượn cuốn sách văn mẫu. “Xem nào, “tả về mẹ”... A, có rồi, trang 60-62, hai bài cơ đấy”. Tôi lật ra, đọc như nuốt lấy từng dòng một, những dòng văn tả thật hay về mẹ “Mẹ em là người tuyệt vời nhất. Mẹ đẹp như cô tiên trong truyền cổ tích. Mái tóc mẹ dài óng ả buông xõa ngang lưng. Mẹ gội đầu bằng trái bồ kết nên tóc mẹ vừa mượt vừa suôn. Mẹ bảo “Lớn lên con gái đừng gội đầu bằng dầu gội mà nấu trái bồ kết gội cho tóc đẹp như của mẹ”. Mẹ có khuôn mặt đẹp như trăng rằm. Mỗi khi mẹ cười hai hàm răng mẹ trắng ngần trông đẹp lắm! Mẹ vừa dịu dàng lại vừa đảm đang. Đi làm về, mẹ vừa vào bếp nấu cơm cho cả gia đình, tối mẹ lại dạy em học bài, dọn dẹp nhà cửa rồi mới đi ngủ. Những đêm đông trời trở rét, nửa đêm mẹ lại thức giấc đắp lại tấm chăn cho em... Trong trái tim em, mẹ là tất cả, mẹ là cô tiên tuyệt vời nhất trong cuộc đời em...”. Tôi đọc mà chợt thấy lòng chùng xuống. Dưới con mắt của một đứa bé 10 tuổi, khi đọc bài văn này tôi thật buồn, chỉ ước sao người mẹ kia có thể hiện diện trên cõi đời này và trở thành mẹ của tôi. Tôi thật đáng trách phải không các bạn? Rồi không chút ngại ngần, tôi dựa theo bài văn trên thêm một chút trí tưởng tượng nữa đã cho ra một “tác phẩm” theo tôi là hoàn hảo về hình tượng một người mẹ vừa đẹp, vừa hiền dịu, luôn lo lắng chăm sóc cho con. Bạn bè trên lớp khi đọc bài tôi đều khen hết lời mà chẳng nhận ra đó không phải văn của tôi thật sự. Tôi hồi hộp chờ đến ngày cô phát bài, không biết cô có

nhận ra bài văn mẫu đó không? Mấy hôm sau tôi nhận được bài của mình cùng con 9 đỏ chói, trên đó là lời phê của cô "Lời văn lưu loát, trôi chảy, có ý, cần phát huy thêm". Tôi nhận con 9 mà chả biết mình đang vui hay đang buồn. Vui sao được khi điểm 9 ấy không phải do thực lực của tôi, mà chỉ là văn mẫu, là sao chép không hơn không kém. Vui sao được khi bạn bè tôi tự làm mà chỉ được 6-7 điểm. Rồi bài văn của tôi được cô cho đọc trước lớp. Chả biết lúc đó đúng khi ở đâu đã giúp tôi lên trình bày hết với cô, rằng bài văn này không phải do tôi làm, người mẹ trong bài văn này chỉ là "mẹ giả", và xin cô trừ điểm tôi thật nặng. Cô nhìn tôi đầy ngạc nhiên và rồi thật hiền dịu, cô xoa đầu tôi: "Cô sẽ không trừ điểm em đâu. Thay vào đó, em phải về viết lại một bài văn để nộp cho cô. Nhớ là phải viết về "mẹ thật" của em đấy nhé!" Tôi cảm ơn cô rồi rít, tan học là chạy ngay về nhà để viết bài.

Vừa về đến, mùi thức ăn đã sực nức khắp căn phòng. Mẹ tôi đứng đó, đang nấu bữa trưa. Tôi nhìn lưng mẹ gầy mà lòng chột thất lại, thấy mình có lỗi với mẹ thật nhiều. Tôi vội chạy lại ôm chầm lấy mẹ rồi thủ thỉ: "Mẹ ơi, trưa nay mẹ cho con ngắm mẹ thật lâu để con viết bài văn nộp cho cô nha". Mẹ cười hiền hậu xoa đầu tôi: "Con bé này, vừa mới về mà đã rồi cả lên, giúp mẹ dọn chén bát đã chứ!" Trong bữa cơm và cả buổi trưa, hai mẹ con nói với nhau đủ chuyện. Cũng đã lâu tôi không được nhìn mẹ nhiều thế này, không được trò chuyện với mẹ nhiều thế này. Càng nhìn mẹ tôi càng thấy thương mẹ. Trên mặt mẹ giờ đây hằn sâu những nếp nhăn của thời gian, tóc mẹ cũng lốm đốm sợi bạc. Tôi giận mình thời gian qua đã trách mẹ nhiều. Có phải mẹ không thương yêu chị em tôi đâu, chỉ vì công việc buôn bán quá bận rộn, nó đã chiếm một khoảng thời gian khá lớn của mẹ rồi, vậy mà tôi có nào hay biết đâu, cứ so sánh mẹ với mẹ bạn này, bạn kia. Không biết tự khi nào giữa tôi và mẹ đã có một khoảng cách như thế. Tôi xa cách mẹ, không tâm sự nhiều với mẹ, đi học về chỉ chào mẹ rồi lên phòng ngay, mẹ hỏi tôi cũng chỉ trả lời ậm ừ cho có lệ. Vậy mà mẹ vẫn không giận tôi, vẫn thương tôi nhiều như vậy. Cà một buổi trưa không ngủ, tôi và mẹ đã tâm sự thật nhiều, về mẹ, về tôi, về những khúc mắc nhỏ, những vướng bận còn chất chứa trong lòng mình. Rồi không hiểu từ đâu, ý nghĩ trong tôi bỗng trở nên dạt dào, trò chuyện với mẹ xong tôi vội vàng đặt bút viết ngay. Từng câu, từng chữ cứ tự nhiên tuôn trào mà không cần suy nghĩ. Tôi viết về mẹ, "mẹ thật" của mình một cách chân thực nhất, với tình cảm sâu thẳm trong tận đáy lòng mình. Tôi đọc lại bài viết mà chột bật khóc. Khóc vì hối hận, vì giận mình tại sao bấy lâu nay luôn trách cứ mẹ mà không biết rằng người đáng trách nhất là tôi. Khóc cũng vì thương mẹ, thương mẹ tần tảo lo từng miếng cơm manh áo cho chúng tôi, thương mẹ sớm hôm vất vả với công việc

buôn bán hằng ngày, thương mẹ phải thức đêm vá áo cho tôi, mà tôi nào hay biết. Tôi khóc, khóc vì nhiều, nhiều lắm những điều không tên mẹ làm cho tôi...

Ngày hôm sau tôi đến lớp với tâm trạng đầy lo âu. Cô chậm chậm đọc bài tôi, trên gương mặt cô giãn ra một nụ cười thật đẹp. Và, tin được không, cô cho tôi điểm 10 với lời phê "Bài văn chân thực, sâu sắc, đầy tình cảm đẹp đẽ về người mẹ kính yêu". Trống vừa đánh, tôi vội chạy như bay về nhà khoe với mẹ điểm 10 đỏ chói của mình. Mẹ cười, đã lâu lắm rồi tôi không được ngắm mẹ cười như thế. Mẹ tôi cười đẹp lắm, một nụ cười của sự vui sướng, hạnh phúc khi biết đứa con bé bỏng yêu mình nhiều đến vậy. Mẹ ôm lấy tôi, rồi bế tôi lên xoay một vòng: "Con gái bé bỏng của mẹ đã lớn rồi đấy. Mẹ yêu con nhiều lắm". Tôi ôm chặt mẹ: "Con hứa, con hứa sẽ không bao giờ làm mẹ buồn nữa đâu, con hứa đấy!"

Đã bao năm qua rồi, mà khi nhớ lại ngày ấy, tôi cứ khóc mãi không thôi. Giờ đây tôi cũng đã lớn, đã là một cô nữ sinh cấp 3, mẹ không còn phải lo lắng, chăm sóc nhiều cho tôi như khi bé nữa. Thời gian gần gũi của mẹ con tôi thì ngày càng ngắn hơn nhưng sâu thẳm trong lòng tôi, hình bóng mẹ luôn dõi theo mỗi bước chân tôi trên con đường đời đầy chông gai trắc trở sau này.

Và, nếu có ai đó hỏi tôi rằng điều gì làm tôi cảm thấy tiếc nuối nhất, đó chính là tôi chưa nói ra câu: "Con yêu mẹ nhiều lắm!" Thật sự chưa các bạn ạ. Có lẽ vì tôi ngại, cũng có lẽ vì tôi đã lớn, thể hiện tình cảm cũng khó khăn hơn, nhưng dù sao đi nữa, mẹ sẽ luôn là người quan trọng nhất trong tim tôi, trước đây, bây giờ và cả mai sau.

T.T.T.D

Cầu vồng sau mưa.

• NGUYỄN VŨ QUỲNH TRÂM – 11A1

Có những yêu thương không cần nói thành lời, chỉ đơn giản là người ta hạnh phúc khi biết nó tồn tại!

6h20 sáng, chiếc đồng hồ lại réo một hồi chuông dài trong nỗ lực bền bỉ là lời được miếng thịt đã cháy khét kia ra khỏi giường. Tôi uể oải với tay tắt, tối qua mãi lo vật lộn với mớ bài hình không gian khó nhằn đến hơn 2h sáng tôi mới lết lên giường, bảo tôi dậy giờ này khác gì cục hình chứ. Thế mà nào có được yên, tiếng chuông đồng hồ vừa tắt là tiếng mẹ tôi: "Này, con có dậy ngay không hả, 7h kém 20 rồi đấy, dậy đi học nhanh lên, con gái con lười gì mà...". Mẹ tôi thường thích ăn gian giờ như thế đấy, nếu thật sự là 7h kém 20 thì tôi đã ngủ luôn chứ dậy làm gì nữa. Tôi khẽ nhăn mặt nhưng rồi cũng phải tung chăn bước ra nếu không muốn nghe thêm mấy lời căn nhắc của mẹ nữa. Sau khi tắm tắt chỉnh tề, tôi phóng vội xuống cầu thang, lúc này thì tôi đã cảm nhận được nguy cơ trễ học. "đi từ từ thôi, làm gì mà chạy ầm ầm vậy, con gái con lười gì mà...". Tôi tăng lờ dặt xe ra và phóng tốc lực đến trường, hôm nay là ngày thi cuối cùng trong đợt kiểm tra học kỳ, nếu đến trễ khỏi nói bạn cũng biết hậu quả thế nào. Đang ngon trớn tôi bỗng đâm sầm vào một vật thể lạ đang phi từ đường trong ra. RẦM! chiếc xe của tôi và cậu ấy đổ kềnh. " Bà có sao không?". Đang bực bội vì mới sáng đã gặp chuyện xúi quẩy, nghe giọng nói trầm ấm ấy bất giác tôi nhoẻn cười như phản xạ tự nhiên. Thì ra là Quân, cậu bạn nổi khố mà cũng là người thương của tôi từ lâu. Quân bẻ lại ghi đông xe cho tôi rồi giục tôi đến trường kéo trễ. Đang ngây ngất trong nụ cười tỏa nắng của cậu ấy tôi bị lôi tuột về thực tại một cách phũ phàng. 7h kém 15! Thôi xong! Nếu không phải một chiếc tên lửa thì tôi không thể nào có mặt ở trường trong vòng 1p nữa được. Khi tôi vừa đặt người vào chỗ ngồi cũng là lúc tiếng trống phát đề vang lên – trễ hơn 10p sao với bình thường. " Có lẽ do sáng nay gặp Quân nên mình mới hên thế", tôi thầm nghĩ rồi lại cười một mình. TÙNG! TÙNG! TÙNG! Tiếng trống báo hết giờ làm bài vang lên. Tôi bước ra khỏi phòng thi với tâm trạng chán chường, rõ ràng tối qua tôi đã ôn rất kỹ các công thức thế mà không hiểu sao lúc vào bài tôi lại lúng túng đến nỗi áp dụng sai lên sai xuống và kết quả là bài hình 3 điểm của tôi đi tong.

Tôi về nhà với cục tức chen ngang ở cổ. Hầm hầm đi lên phòng đóng cửa đánh rầm. " Con định phá nhà đấy hả, không nhẹ nhàng hơn được àh. Con gái con lười gì mà...". " Mẹ để con yên đi!". tôi bực bội hét lên với mẹ rồi nằm vật ra giường. Mệt mỏi, chán nản, bao dự định bay nhảy sau khi thi của tôi cũng tan biến không chút dấu vết. Sau 3 tiếng tự dẫn vật bản thân, tôi dậy, lọ mọ online, cũng chỉ định kiểm ai đó để xả ầm ức thôi. List bạn bè của tôi tối om, có lẽ giờ này tụi nó đang tận hưởng những phút giây thư giãn, chỉ có tôi là đang ở đây với cục chán to đùng. Bỗng,

Cunxu: không đi học àh?

Traitimcodon: mới thi về, đang chán!

Cunxu: sao vậy?

Cunxu là một người bạn ảo của tôi, tôi quen cô ấy đã hơn 3 tháng. Cô ấy add Y!M của tôi và đề nghị được làm bạn. Dù sao thì thêm bạn bớt thù cũng tốt, thế là chúng tôi bắt đầu nói chuyện. Dù chỉ là một người bạn ảo nhưng *Cunxu* đã tạo cho tôi một cảm giác rất thân thiết. Hầu như tối nào tôi cũng onl để nói chuyện với cô ấy, tôi kể cô ấy nghe mọi chuyện xảy ra trong ngày, cô ấy chia sẻ với tôi mọi điều, từ sở thích đọc tiểu thuyết lãng mạn đến việc tôi thích ngồi trong nhà ngắm mưa và nghe một bài hát nhẹ nhàng, từ việc hôm nay ở trường tôi đã bị cô la oan ức cho đến việc cậu bạn ngồi bên vừa chia tay bạn gái, từ việc mẹ tôi lại cần nhẫn tính lễ mễ và cách đi đứng động đất của tôi đến việc mẹ quên sinh nhật của tôi, đến cả tình cảm thầm kín mà tôi dành cho Quân từ lâu, tôi chẳng dám nói với ai kể cả cô bạn thân nhất, nhưng với *Cunxu* tôi lại không chút ngại ngùng. Trong hầu hết các cuộc nói chuyện, phần lớn là tôi nói, *Cunxu* chỉ im lặng lắng nghe, thỉnh thoảng cho tôi một lời khuyên đúng lúc hay một lời nhận xét sâu sắc. Cô ấy chẳng bao giờ kể về cô ấy cho tôi nghe nhưng mà kệ, cô ấy không muốn nói tôi cũng chẳng ép, dù sao thì tôi cũng chỉ cần một người bạn để giải tỏa tâm sự thôi mà. Thảng hoặc, tôi có cảm tưởng như *Cunxu* hiểu rõ những gì tôi định nói trước khi tôi type hết dòng chữ, nhiều lúc tôi có cú ngỡ cô ấy sinh ra là để làm bạn với tôi hay giống như một người thân chưa biết mặt của tôi vậy.

Hôm nay cũng vậy, sau khi đã xả hết ả ứ về bài thi với *Cunxu* tôi thấy dễ chịu hơn nhiều, tôi lướt qua facebook của Quân, hình cậu ấy và một cô bạn gái xinh xắn đang tay trong tay thân mật khiến tôi chết sững. Sau khi vào cấp 3, mỗi đứa một trường tôi không còn hàng ngày được gặp cậu ấy nhưng chúng tôi vẫn liên lạc với nhau thường xuyên, cộng cả sở thích đọc sách và thói quen lang thang phố đêm của chúng tôi, tôi vẫn tự tin là mình kiểm soát được tình trạng độc thân của cậu ấy. Vậy mà từ khi nào, từ khi nào tôi chủ quan mà để mất Quân lúc nào không hay?

21h30, tôi lang thang trên cây cầu đẹp nhất thành phố, nhưng lúc này đây tôi chẳng còn tâm trạng thưởng ngoạn. Tôi ngồi bệt xuống thành cầu. Muốn hét lên thật lớn, nhưng có cái gì cứ tắc nghẹn ở cổ họng. Nước mắt chỉ chực trào ra, trước giờ cứ tưởng mình mạnh mẽ lắm, giờ mới biết hóa ra mình cũng chỉ là con gái và tình cảm vẫn là điểm yếu nhất. " Bà biết Chiêu Quân hồi học A5 trường mình không? Quân vừa nhận lời tỏ tình của tôi hôm qua. Từ nay tui tui sẽ là Song Quân, hay thật đấy nhỉ?" "thực ra tui thích Quân từ lâu rồi mà không dám nói, mãi đến hôm qua mới..." "tui xin lỗi vì đã giấu bà, tui định khi nào thành công mới cho bà biết"- những lời nói của Quân đứt đoạn trong tâm trí tôi. Tôi không nhớ mình đã về nhà như thế nào, chỉ biết khi dắt xe vào nhà là đã hơn 10h. " Con có biết mấy giờ rồi không hả? con đi đâu mà giờ này mới về? tại sao tắt máy? ...ăn suốt ngày đi chơi, kết quả học tập của con ngày càng tệ con có biết không" tôi cũng không nhớ mẹ tôi đã hỏi bao nhiêu câu, đã mắng tôi những gì, tôi đứng im chịu trận, không cãi lại mẹ như mọi khi. Bỗng nhiên một giọt nước mắt buông bình lặn xuống! tôi gào lên: "Mẹ thì có bao giờ quan tâm đến con, mẹ có biết con thích gì, con cần gì. Mẹ lúc nào cũng chỉ biết cần nể, lúc nào cũng muốn con làm theo ý mẹ mà có bao giờ để ý đến cảm nhận của

con. Mẹ có biết những lúc con mệt mỏi con phải tìm đến những người bạn ảo để chia sẻ, những lúc ấy mẹ có biết con muốn sà vào lòng mẹ, muốn được mẹ vỗ về che chở như thế nào nhưng mẹ lúc nào cũng xa cách con, mẹ lúc nào cũng công việc và những lời la mắng. Con chỉ cần một người mẹ đúng nghĩa, mẹ có hiểu không?” nói xong tôi bỏ chạy lên phòng. Trong mắt mẹ dường như có một khoảng trống. Tôi khóc. Khóc thật nhiều. Khóc như chưa từng được khóc, khóc cho tất cả những âm ức tủi thân, khóc cho tình cảm đầu đời của mình. Nhưng giờ đây, dường như nỗi đau về Quân đã lùi xa nhường chỗ cho sự xót xa vì vết rạn trong tình cảm mẹ con tôi. Tôi là con một. từ nhỏ đã chỉ thui thủi một mình, mẹ vừa là mẹ, là chị, là người bạn thân thiết nhất của tôi. Từ hồi mới lọt lòng tôi đã nhận được tình yêu thương vô điều kiện của mẹ. Mẹ chăm sóc tôi từng ly từng tý như sợ con gái mẹ sẽ bị oxi hóa nếu không bảo bọc kỹ như thế. Nhưng từ khi cửa hàng nhà tôi vỡ nợ, ba tôi trở bệnh tim, một mình mẹ phải chèo chống lo cho cả gia đình thì mẹ đã không còn như trước. Tôi hiểu và không dám trách gì mẹ. Những lúc tôi vấp ngã, tôi cần lắm một bàn tay đưa ra nâng tôi dậy, động viên tôi bước tiếp. Nhưng mẹ còn bận rộn ba ngoài xã hội, tôi dần dần phải học cách tự đứng lên và rút kinh nghiệm cho mình. Cứ thế, mẹ con tôi dần xa nhau.

Tôi đã khóc bao lâu tôi cũng không biết chỉ nhớ là tôi đã khóc nhiều lắm, cho đến khi tôi thiếp đi vì mệt. một giấc ngủ có lẽ là cần thiết cho tôi lúc này. Nửa đêm tôi giật mình tỉnh giấc. Phòng mẹ vẫn còn sáng đèn. Có lẽ mẹ lại thức khuya làm việc. Bỗng dưng cảm giác ân hận và chua xót dâng lên trong lòng tôi. Khẽ đẩy cửa, tôi lặng lẽ đến sau lưng mẹ. Lần thứ hai trong ngày tôi điếng người. Trên màn hình vi tính chỉ có cửa sổ yahoo mở với khung chat bên cạnh.

Cunxu

Chỉ 5 chữ thôi mà như có cái gì đó giáng mạnh vào đầu tôi. Tầm màn che phủ vừa được vén lên. Giờ thì tôi đã hiểu tại sao *Cunxu* lại luôn có mặt khi tôi buồn, tại sao cô ấy chưa bao giờ kể tôi nghe về chuyện của cô ấy, tại sao cô ấy lại đủ kiên nhẫn nghe tôi than thở đủ chuyện về mẹ tôi, về cậu bạn mà tôi thầm thích và tại sao cô ấy lại tạo cho tôi cảm giác thân quen đến thế. Và ngay lúc ấy có một con nhóc 17 tuổi khẽ mỉm cười dù mắt vẫn còn hoe đỏ!

Bạn có tin không, sau cơn mưa luôn luôn có cầu vồng chỉ là cần một chút yêu thương để tìm thấy nó mà thôi!

N.V.Q.T

CHƯẾC VÁY XANH

• NGUYỄN HOÀNG TÚ TRINH – 10A2

Sau ba tiết học căng thẳng,... Tùng tùng tùng... ra chơi, ra chơi rồi. Cả trường im lặng bỗng ồn ào nhộn nhịp hẳn lên. Gần đến Tết tâm trạng ai cũng náo nức hơn, chẳng còn những bộ mặt u sầu, nặng trĩu vì những bài kiểm tra.

- "Tụi bay này, Tết này không biết có gì vui không. Tụi bay có dự định đi chơi đâu không, tao thì chắc là ở nhà đây này, chẳng có kế hoạch gì, buồn chết." Cái Ngân than thở với bọn tôi.

Nghe thế Thuý cũng xen vào:

- "Vội gì, thế tụi bay đã chuẩn bị gì cho tết chưa? Ví dụ như là quần áo, giày dép chẳng hạn."

- "Cái gì chứ chuyện ấy xong rồi. Mẹ tao mua những ba bộ cho tao, đôi giày thì cực duyên. Còn Trinh, mày thì sao?"

Đang lơ đãng nhìn lũ bạn chơi, tôi liền bị Linh gọi thất:

- "Tao á! Chẳng có gì. Tụi bay biết đấy nhà tao khó khăn lắm. Năm nào mẹ tao chả sửa lại mấy cái đồ cũ cho tao mặc. Chắc năm nay cũng vậy thôi."

- "Vậy chắc chẳng bao giờ mày được thử những chiếc váy xinh xắn ở các cửa hiệu nhì."

- "Ừ! Tao chả dám ngắm luôn ấy chứ. Tiếc thật!"

Tùng...tùng...tùng... "Hi..ì..." Tiếng thở dài của tôi lẫn vào trong tiếng trống trường vang lên vắng vắng.

Mặc dù giờ ra chơi qua nhanh là thế nhưng những lời nói của mấy đứa bạn thì vẫn còn đọng lại trong tôi, làm tôi suy nghĩ mà thấy tủi. Chúng nó sướng thật, gia đình khá giả lúc nào cũng ăn no mặc ấm. "Nhưng dù sao gia đình mình vui vẻ hạnh phúc bên nhau là đủ rồi" Tôi tự nhủ với bản thân như thế đấy. Khi về đến nhà, tôi kể ngay với mẹ chuyện ở trường. Tôi kể với mẹ chuyện Linh được mẹ nó mua cho rất nhiều đồ đẹp. Mẹ nhìn tôi hiền từ, cười trù mến.

- "Năm nay con có đồ mới không hả mẹ?"

Tôi đã hỏi câu hỏi mà chính tôi cũng biết câu trả lời. Mẹ không nói lời nào. Đôi mắt mẹ nghiền lại. Tôi lẳng lặng quay đi phía khác.

...26 Tết được nghỉ học, ở nhà tôi phụ mẹ cơm nước để mẹ có thời gian may vá kiếm thêm tiền.

Hôm nay vẫn như mọi ngày, mẹ dậy thật sớm, nhẹ nhàng ra nhà sau rửa chén, bắt nồi cơm. Làm xong công việc, mẹ quay vào ngồi vào bàn may. May vá là nghề của mẹ. Mẹ là thợ may chắc khoảng bảy năm rồi. Lúc trước hồi anh tôi con nhỏ, mẹ vẫn còn làm ruộng, nuôi heo. Khi anh em tôi lớn rồi mẹ không làm nông nữa mà chuyển sang may vá, bớt nhọc hơn, cũng kiếm được khá tiền phụ với ba tôi nuôi gia đình. Nhưng với mấy đồng lương ít ỏi của ba và mẹ chẳng đủ chi phí cho năm anh em tôi ăn học. Thế nên mẹ làm việc cũng nhiều hơn. Vừa thức dậy, tôi đã chạy ủa xuống nhà bếp rồi lên nhà trên. Còn mẹ thì vẫn miệt mài đập từng bước chân, xỏ từng mũi chỉ. Nhìn chiếc váy xanh mẹ đang may, tôi tấm tắc khen:

- "Chiếc váy đẹp nhỉ, của chị Lan bên nhà hả mẹ? Thích thật!" Tôi thầm ước có được chiếc váy xinh như thế. Nhưng thôi mình phải cố lên. Nói rồi, nhìn chiếc váy tôi vội quay đi.

Đến 28 Tết, căn nhà vẫn trống trơn không có dấu hiệu gì là sắp Tết. Mẹ thì vẫn cặm cùi may, ba thì làm chưa về, còn mấy đứa em tôi thì vẫn đang dán mắt vào chiếc Tivi. Sao buồn tẻ và im ắng thế nhỉ. Tôi cầu nhàu với mẹ: - "Mẹ đã bảo là sẽ không nhận may nữa và sẽ nghỉ từ hôm qua cơ mà. Sao bây giờ vẫn còn ngồi đây. Gia đình mình sẽ không sắm sửa chuẩn bị gì cho Tết hả mẹ?"

Hình như cả nhà chỉ có mình tôi là háo hức Tết đến, còn lại thì không thích hay sao ấy nhỉ. Tôi rơm rớm nước mắt quay vào phòng... Vừa mở cửa tủ quần áo ra, đôi mắt tôi tròn xoe hơn bao giờ hết:

- "Trời ơi! Chiếc váy xanh. Chiếc váy trông thật đẹp! Sao nó lại được treo ở đây nhỉ? Hình như cô tiên xanh đã nghe được điều ước của tôi... Cô tiên ấy không phải là ai khác mà đó chính là người mẹ kính yêu của tôi." Chưa hết ngạc nhiên, vui sướng cầm chiếc váy trên tay, chân tôi chạy thật nhanh, thật nhanh để được sà vào lòng mẹ, ôm lấy mẹ thật chặt. Hình như tất cả niềm hạnh phúc và ấm áp của tôi đã đổ xô ra đây hết rồi. Mẹ vẫn luôn là người quan tâm, lo lắng đến tôi nhất. Đôi mắt hiền từ của mẹ đã làm tôi hiểu ra bao điều.

"Mẹ ơi, con đã sai đã sai thật nhiều mẹ ạ! Con đã sai khi so đo với các bạn cùng lớp. Con đã sai khi không biết rằng gia đình mình còn nhiều khó khăn. Con đã sai khi trách mẹ không lo lắng. Và con đã thật sự sai khi đã không hiểu mẹ, không biết lắng nghe lời mẹ. Tất cả chỉ tại suy nghĩ của con còn quá non nớt. Con tự trách mình đã không biết quan tâm đến mẹ, không đỡ đần được gì cho mẹ mà chỉ biết quan tâm đến bản thân. Con thật có lỗi! Biết nhận sai và sửa chữa là ngoan phải không mẹ. Con sẽ vâng lời mẹ, con hứa sẽ không làm mẹ buồn nữa đâu."

- "Nhưng mẹ ơi, làm sao con có thể mặc chiếc váy mẹ đã mệt công may khi cả nhà mình đều không có đồ mới hả mẹ?"

- "A! con nghĩ ra rồi. Hay là mình sẽ gửi cô Hai bán chiếc váy này nha mẹ. Chiếc váy rất sắc sảo con nghĩ sẽ bán được với giá cao. Số tiền ấy sẽ dùng để sắm Tết cho cả nhà nha mẹ."

Mẹ nhìn tôi triu mến, ôm chặt tôi vào lòng:

- "Mẹ rất hài lòng về con, con gái của mẹ!"

29 Tết, tôi đã phụ mẹ may hết số đồ còn lại và cùng mẹ đi sắm Tết cho gia đình. Cái Tết năm ấy không còn là cái Tết buồn tẻ nữa mà là cái Tết vui nhất, đáng nhớ nhất của tôi.

Chiếc váy xanh ấy thật sự là sợi dây kết nối giữa tôi và mẹ. Nó là tất cả tình yêu mẹ dành cho tôi. Và chính nó đã giúp tôi nhận ra điều ấy. Mẹ là người tôi yêu thương kính trọng nhất. Bởi ở mẹ là tình yêu thương con vô bờ. Tất cả sự quan tâm của tôi đối với mẹ còn quá nhỏ so với tấm lòng bao dung của mẹ dành cho tôi. Tôi rất tự hào về mẹ: một người mẹ hiền từ chăm chút con; một cô giáo mẫu mực dạy bảo con từng lời; một thầy thuốc tận tâm không từng để lúc nào

con đau ốm. Những lúc mẹ im lặng chính là những lúc mẹ quan tâm đến con nhất. Cách dạy bảo của mẹ không phải là la mắng, đánh đập mà đó là những lời giảng giải nhẹ nhàng mà sâu sắc. Tôi thật hạnh phúc khi có mẹ ở bên.

“Ngày Quốc Tế phụ nữ này chính là dịp để con ghi nhớ và đền đáp công ơn của mẹ. Con chúc mẹ thật vui vẻ, hạnh phúc và tràn ngập yêu thương! Con hứa sẽ trưởng thành hơn để mẹ không bận tâm nữa, mẹ nhé” Đó là câu chuyện của tôi. Còn các bạn thì sao? “Hãy nhớ, dành nhiều thời gian hơn cho những người yêu thương bởi vì không chắc rằng họ sẽ ở bên bạn mãi.” Các bạn hãy nhớ lấy nhé!

N.H.T.T

Lời nói của trái tim

• ĐẶNG THỊ LIỄU TRINH – 10L

Thời gian qua đi , bạn sẽ hối hận về những điều mà bạn đã làm , những điều bạn chưa làm được , hoặc tất cả , tất cả mọi thứ đã trôi qua . Chúng ta sống ở hiện tại , hướng về tương lai , nhìn lại quá khứ . Nhưng chúng ta đã không biết trân trọng , yêu quý những gì mình đang có ở hiện tại , để rồi lại hối hận . Mẹ ơi con là con của Mẹ , là một con người bình thường như bao người khác .

Mẹ biết không lúc nhỏ con thường mơ ước sao cho mình lớn thật mau thật nhanh , để được tự do độc lập , làm tất cả những điều con thích . Muốn ăn , thì ăn , muốn ngủ thì ngủ , muốn chơi thì chơi , không chịu sự quản lí của người lớn . Nhưng khi con bị la mắng , những điều đó trong con lại trôi dạt , bùng cháy một cách ngu ngốc .

Nhưng khi lớn lên con lại muốn mình nhỏ lại để được ôm ấp che chở trong vòng tay ấm áp yêu thương của mẹ . Và con đã tự hỏi chính mình : Tại sao khi còn nhỏ , mình đã không trân trọng những gì mình đang có ? Từ khi con bước vào ngôi trường này – trường chuyên Lê Quý Đôn . Đây chính là ngôi trường tốt nhất mà ba mẹ đã cho con . Nhưng Mẹ ơi ! một từ chuyên sao mà nặng nề quá . Từ đây , con sẽ bước vào đời , là những bước chân đầu tiên con tự bước trên đôi chân của mình . Và đó là những bước chân quan trọng nhất của một đời người , nó là nền tảng cho những bước đường tương lai của con , chỉ cần sai một bước thôi thì con sẽ không bao giờ lấy lại được những gì mình đã đánh mất . Từ những bờ ngõ trước cánh cửa của cuộc sống muôn vàn màu sắc , và những khó khăn , rồi những áp lực học tập mà con phải chịu đựng khi học dưới ngôi trường này , những lo lắng trong cuộc sống , còn có rất nhiều điều khác nữa . Những áp lực cứ đè nặng trên đôi vai nhỏ bé của con . Đôi lúc con đã muốn từ bỏ gánh nặng này . Mẹ ơi ! Những lúc đó con đã khóc thật nhiều , con gọi Mẹ thật nhiều . Con muốn lại được ở bên Mẹ như ngày nào , được Mẹ che chở trước những sóng gió cuộc đời . Những khi đến trường , nhìn chúng bạn được cha mẹ đưa đón cùng với những bộ trang phục thật đẹp . Con đã nhìn , đã khóc , và đã

nhớ Mẹ rất nhiều . Nhưng , con đã nhận ra rằng cho dù nước mắt con có rơi thật nhiều đi chăng nữa , thì ở đây con cũng chỉ sẽ có một mình , sẽ chẳng có ai hiểu được lòng con , và sẽ không có ai vỗ về an ủi con , cho con một vòng tay ấm áp như Mẹ đã dành cho con.

Thời gian qua đi , con đã học được cách sống , tự đứng vững trên đôi chân của mình . Con đã đạt được những gì mà con mong muốn với những bước chân đầu tiên . Và Mẹ chính là nguồn động lực giúp con trưởng thành hơn , trong con đã có một phần được gọi là “ người lớn ”

Mẹ ơi, con cảm ơn Mẹ rất nhiều về những điều Mẹ đã dành cho con .

Nhưng đáng tiếc đến khi xa mẹ con mới hiểu được điều đó . Đây là những cảm xúc mà con đã viết ra từ những nhịp đập của trái tim mình . Mẹ ơi con mong sẽ có một luồng gió ấm áp nào đó mang những tâm tư tình cảm này của con đến với Mẹ . Nó sẽ thay con cảm ơn những gì Mẹ đã dành cho con và xin lỗi những điều con đã làm tổn thương Mẹ .

Điều cuối cùng con muốn nói với Mẹ một câu chân thành từ tận sâu trong trái tim con , một câu chỉ một câu thôi Mẹ : “ Mẹ , con yêu mẹ ! ”

Đ.T.L.T

Niềm Nhớ

• NGUYỄN ĐẶNG THÙY TRANG – 12A1

“Con có tự hào về nơi con sinh ra không nhỉ, con có cảm thấy hạnh phúc trên con đường con đi học, con thấy yêu tất cả những điều đó, những điều tưởng như bình thường nhưng mang lại trong tâm hồn con những gì tươi đẹp, thánh thiện, nuôi dưỡng tâm hồn con. Con cứ viết những gì con muốn vào trang giấy kia, cứ giữ tất cả vào những tấm hình con chụp, vào những chiếc lá vàng úa màu thời gian, cứ lặng lẽ đi trong tiếng chuông âm vang của hương khói nhà chùa, cứ đứng trước biển mênh mông mà nhớ tới đứa bạn vừa mới xa con về bên kia trái đất, cứ đứng ngăm nhìn cuộc sống, khi màn đêm bao trùm thành phố biển, con sẽ nghe tiếng sóng vỗ rì rào và hằng đêm trong giấc mơ con ngủ thấp thoáng những bóng dừa nghiêng nghiêng che cho con những buổi chiều êm.”

“Nơi con sinh ra, con có mẹ, con có nhiều điều hơn thế, trong con có tình thương gia đình, có những giấc mơ ngọt ngào tuổi bé thơ, con có những cánh cò, những đồng lúa xanh xanh tím tắp, con mơ ước rằng sau này cái khoảng sân rộng nhà bà sẽ thành một trường học, một trường học nên thơ dọc theo cánh đồng lúa, ôi con có nhiều thứ để nhớ biết bao. Con đi học, qua bao nhiêu con đường, nhưng có những con đường sẽ mãi mãi trong tâm trí của con, những con đường cây xanh che phủ, con đi trong dư âm Hà Nội với lòng kính yêu thành phố cổ, con đi trong những lãng du của nắng mưa của những lần khẽ nghiêng tóc cho gió lùa vào, đi thật chậm để tận hưởng hết tất cả những gì triu mến mà thành phố nhỏ dành tặng cho con. Những chiều mùa hè, bãi cỏ thấp thoáng cánh diều đủ màu xanh đỏ làm cho con tò mò mẹ ạ, con không có tuổi thơ với những con diều nhưng con có kí ức về nó, những lần ao ước mình sẽ được tung tăng ở một nơi xa nào đó, đi chơi rong ruổi khắp nơi, rồi như cánh diều có điểm tựa, con lại về bên mẹ, về với cái xóm nhỏ nhà mình”.

“Xóm nhỏ nơi con sinh ra, dù sớm mùa thu chẳng có lá vàng rơi với nét buồn lãng mạn, chẳng có khói sương lơ đãng man mác, chẳng ồn ào như nơi phố hội, nhưng... đó là nơi đầu tiên con biết yêu, nơi đầu tiên con biết nhớ, nơi con bắt đầu biết yêu thương, và là nơi đầu tiên cho mọi sự bắt đầu”

Từ đó con biết thế nào là yêu một người bằng cả trái tim, biết hát những ca khúc thật hay, biết trầm ngâm lắng nghe những giọt nước mắt, biết buồn khi chia xa, biết nhung nhớ cả khi gặp lại. Nơi có những con hẻm quanh co, cong queo, cả những cành cây in hình xuống con đường mỗi tối con đi học, để những thanh âm quen thuộc của cuộc sống làm con ấm lòng trong mỗi chuyến đi xa, để con bắt đầu biết yêu thương và cả xót xa cho những kỷ niệm buồn trong những ngày xưa cũ, trong những lúc cô đơn căn nhà vắng lặng.

Mỗi năm, con đã cứ cho mình một cái tuổi để mãi nhớ về mẹ, về gương mặt và nụ cười của mẹ, thế nhưng, cũng như bao người con khác, thoáng giật mình vì những nếp nhăn trên gương mặt mẹ, để năm tháng đi qua cuộc đời mẹ quá dài mà con đứng đưng không hề hay biết. Để thấy thời gian với con sao quá chậm, để những ước mơ và khát vọng cứ như những giấc mơ, còn với mẹ, thời

gian như làm mẹ buồn nhiều hơn, để thấy rằng không nên cười quá nhiều trong những bức hình, để thành một người lớn tuổi. Ôi chao...thời gian là thế!

Những đêm tối đối với con là nghĩ suy và trăn trở, để những câu hỏi chưa có ai trả lời vẫn còn là những day dứt, để những sự thật còn chìm vào quên lãng, để học cách chấp nhận dù đang thất vọng và biết hy vọng vào một điều gì đó.

Và điều cần phải biết là dù có đi đâu con vẫn có một nơi để quay về!

N.Đ.T.T

NHỮNG NGƯỜI PHỤ NỮ YÊU TÔI...

• NGUYỄN NỮ THÙY LINH – 12L

Mẹ không phải là người dạy tôi những bài học gia chánh đầu tiên. Không phải vì mẹ tôi vụng nấu hay đuối tay chuyện nội trợ mà vì người chiều con quá đỗi. Thật kì lạ, nhưng mẹ không muốn tôi quanh quẩn với nồi niêu xoong chảo, với chợ búa cơm nước, với những lo toan rất phụ nữ ... Lúc còn bé, hình như mẹ còn cho tôi mặc áo siêu nhân và để một quả đầu tằm ẩn tượng nửa cơ. Có lẽ mẹ mong tôi là một đứa con trai thực sự. Một đứa cháu trai đích tôn, đứng ra gánh vác chuyện cúng giỗ, ma chay cho dòng họ. Một đứa con trai tiếp nối hệ gia phả dài ngoằng treo trang trọng ở từ đường. Một đứa con trai đỡ đần mẹ cha khi tuổi già sức yếu... Nhưng bản thân tôi, dù đã cố gắng và trưởng thành đến đâu, vẫn chỉ là một đứa con gái, không hơn. Có nhiều người sẽ cười cái suy nghĩ lạc hậu, cổ hủ của mẹ, nhưng đối với gia đình tôi, đó là một vấn đề quan trọng. Mẹ hay ca thán về nhà nội, về tội lỗi không thể bù đắp của đứa con dâu bất tài là mẹ. " Mẹ không sinh được con trai cho bố mày nên có tội với tổ tiên họ Nguyễn... ". Mỗi khi nhắc đến chuyện này, mắt mẹ lại trầm buồn. Tựa hồ như người vừa nhắc đến một nỗi đau lớn lắm ở trong lòng... Câu than vãn của mẹ, từ bé đã khiến tôi hoài nghi về sự ra đời của mình. Có nhiều lúc tôi tự hỏi, phải chi tôi là một đứa con trai, lúc đó chắc mẹ tôi sẽ vui hơn?... Mà có khi, sinh ra trong giới tính nào cũng không quan trọng. Bởi lẽ, nói miệng vậy thôi, chứ mẹ rất yêu thương tôi, Vì tôi, mẹ sẵn sàng hi sinh mọi thứ của mình...

Cô tôi cũng yêu thương tôi không khác gì ba mẹ. Nhưng cô muốn tôi là một đứa con gái đảm đang và giỏi giang nội trợ. Cô dạy tôi từ cách xếp quần áo sao cho thẳng thớm, gọn ghẽ, cắm một lọ hoa sao cho bắt mắt, chọn trái cây thế nào mới ngon, ... Cô dạy tôi nấu nướng, " để mai một con biết nấu cho gia đình mình những món ăn ngon...". Cô tôi là một người khéo tay và có nhiều tài lẻ. Cô biết làm nhiều thứ, và làm rất ngon, rất khéo. Vì vậy, tôi cũng dần bớt vụng về, và học được nhiều điều thú vị ở cô. Nhiều người bảo cô tôi khó tính và khắt khe, nhưng tôi không nghĩ vậy. Tôi và cô hợp tính nhau, dù không phải giống nhau nhiều điểm nhưng ở cạnh cô, tôi thấy rất thoải mái. Đó là lí do từ bé, tôi đã rất thích về nhà nội ở. Miền quê hẻo lánh nhưng bình yên trong miền kí ức non dại với màu xanh ngút ngàn của lúa, của cây, và không khí yên tĩnh, dịu dàng. Nơi chốn yêu thương lúc nào cũng rộng mở đón chào tôi mỗi ngày trở về...

Nhà nội tôi là một căn nhà cổ ấm mục màu rêu phong xưa cũ. Cô tôi từ bỏ tuổi xuân, tần tảo nuôi ba tôi ăn học thành tài khi ông bà nội mất sớm. Tôi biết, đối với bố tôi, cô vừa là một người mẹ, vừa là một người chị đáng kính. Tôi cũng yêu thương cô như người mẹ thứ hai trong gia đình. Tôi còn nhớ, có một lần giỗ bà cố, cô ngồi tết tóc cho tôi, mắt nhìn lên bàn thờ, giọng ươn ướt:

- Mai Anh nè, không biết mai một cô Hai mất, có ai tưởng cúng cho cô như vậy không há...

Rồi như chợt nhớ điều gì, cô vuốt mà tôi:

- Nhưng lo gì, Mai Anh sẽ cúng giỗ cho cô, phải không con?

Lúc đó tôi định ôm lấy cô, vuốt lên mái tóc đã sớm bạc của cô mà bảo, "Nhất định rồi cô, con thương cô nhất mà...". Nhưng chưa kịp chạm đến bờ vai gầy thương kính ấy, thì tiếng mẹ tôi vang lên gần kề, nghe lạnh như vừa được vớt từ ao nước nào lên:

- Mai Anh là con gái, làm sao cũng giỗ ma chay cho ai...

Bàn tay cô buông thõng. Tôi ngỡ ngác, lú lú bước đi theo tay mẹ, lòng không khỏi bồn khoăn về giọt nước mắt đang hằn rõ trên mi cô tôi. Có nỗi đau nào sâu lắm, đau lắm giữa cô và mẹ mà mãi vẫn chưa thể xoá nhoà... Mẹ tôi và cô ở hai phía của một con đường. Hai phía ấy, mãi mãi không thể yêu thương nhau như đã từng trong quá khứ. Mẹ tôi yêu ba tôi, yêu thương tôi. Cô cũng yêu thương ba tôi, yêu thương tôi. Mà tại sao tình yêu lại ghét tình yêu đến vậy? Bao nhiêu năm tôi ở trong cái thế chân vạc kì lạ, mà ba tôi, mẹ tôi, và cô tôi, mỗi người ở một đỉnh. Tôi loay hoay qua lại giữa ba phía yêu thương, mà tự hỏi, không biết cái gì mới có thể phá bỏ tình thế buồn khổ hiện tại? Phải làm sao để cả hai người phụ nữ yêu thương tôi hết mực này cũng thương yêu nhau như thế? Làm sao... Mà tôi thì không thể thay đổi được gì cả. Mà ba tôi, chẳng phải cũng chẳng làm được gì cho những người mình yêu thương sao? Từ lúc nhà tôi chuyển đi, không sống cùng với cô ở ngôi nhà cổ quê nội, dường như có cái gì đó rất lớn đã vỡ, cái nỗi đau nào đó đã rỗng toác đến nỗi dường như không thể hàn gắn, xoa dịu. Lúc ấy tôi mới bốn tuổi, còn ngây thơ níu tay ba hỏi rằng:

- Ba ơi, sao cô Hai không đi chung với mình? Mà sao mắt mẹ đỏ vậy ba?

Lần đầu tiên ba tôi không có câu trả lời nào cho tôi. Mắt ba đờm buồn, mà như phủ bởi một màn sương nào mờ mịt. Ướt đầm. Trong trái tim non dại của tôi mơ hồ cảm nhận rõ vết thương trong gia đình thương yêu của mình. Nghe xót xa, chênh chao mỗi đêm mơ hồ thức giấc thấy bóng mẹ gầy bên ô cửa, dáng ba trĩu nặng ở cạnh bên, từng vòng khói thuốc không giấu nổi tiếng thở dài. Tiếng thở dài của ba mẹ ám ảnh tuổi thơ tôi hằng đêm. Nhiều khi chỉ muốn lao tới, sà vào lòng mẹ, chạm khẽ vào nỗi buồn hằn lên khóe mi của mẹ. Mà sẽ chia. Mà yên ủi. Nhưng sự thơ dại của một đứa trẻ vẫn không đủ trưởng thành để hành động như một người thấu hiểu sự tình. Và tôi đứng ngoài nỗi buồn của mẹ. Lặng lẽ trông vào mà nghĩ ngợi, mà đoán định...

Đến năm mười ba tuổi thì tôi bước vào tiếng thở dài của mẹ. Ba tôi là cháu đích tôn của cả một dòng họ, và cả gia đình không đồng ý cho em gái tôi ra đời. Mẹ tôi buộc phải rời bỏ đứa con thứ hai khi nó chỉ là một cục máu chưa rõ hình hài. Ông trời vô tâm, một sự cố đáng tiếc khiến mẹ vĩnh viễn mất đi thiên chức làm mẹ từ cái ngày đau khổ ấy. Mẹ tôi đau. Ba tôi đau. Cả cô tôi cũng đau. Bởi vì khi nói rằng, gia đình, dòng họ một mực ép mẹ tôi phá bỏ máu thịt của mình, thì cũng tính cả cô tôi vào đó nữa. Lần đầu biết chuyện, tôi đã khóc hết cả buổi chiều. Cô chậm rãi kể về quá khứ cho tôi nghe, giọng trầm khản đục, nghe như lời kết tội chính mình...

- Mai Anh à, cô có tội với mẹ, với em con. Cả dòng họ này đã làm điều ác với mẹ con. Cô là người xấu xa phải không con? Điều ác độc như vậy mà lúc ấy

cô cũng làm được... Cả đời này cô Hai không sống thanh thản được con à. Mẹ con, vĩnh viễn sẽ chẳng tha thứ cho người chị xấu xa này đâu...

Tôi không đủ sức nói. Không đủ mạnh mẽ để nói rằng, cô ơi, cô không có lỗi gì hết. Lỗi là ở cái quan niệm cổ hủ bao đời kia. Tôi không đủ can đảm để trở về, ôm lấy mẹ tôi mà nói rằng, mẹ hãy quên hết đi mẹ ơi, cứ xem như tất cả là một cơn ác mộng đã xa. Tôi không đủ thành thơi để đến nói với ba rằng, ba à, mình đón cô lên sống chung đi ba, nhìn cô ở một mình, tóc cô ngày càng bạc con thấy thương cô quá... Tôi đã không biết phải làm gì trong cả một quãng thời gian dài. Lúc ấy tôi đã những mong thời gian trở lại. Quay về lúc mình còn sống với những vô tư thơ trẻ, hồn nhiên trao yêu thương, vô tư trước nỗi đau để khỏi sợ mình vô tình chạm vào niềm đau. Nhưng đâu thể cứ mãi là trẻ con hồn nhiên với kí ức buồn của gia đình mình như vậy được?

Lâu dần, tôi cũng học cách giống ba, coi mọi chuyện đã qua là một cơn ác mộng không thực. Tiếp tục chạy qua chạy lại trong cái thế chân vạc ba-mẹ-cô mà yêu thương, mà níu giữ từng mẫu hạnh phúc. Tôi xem buổi chiều vàng vọt, cô ngồi tự kết tội mình với đứa cháu cứng như một mẫu kí ức của ai đó khác lắm, không phải của mình. Nhưng tôi biết rằng, mình phải làm một điều gì đó thật ý nghĩa cho hai người phụ nữ quan trọng nhất cuộc đời này. Một điều gì đó hàn gắn vết thương xa...

Người ta thường nói, thời gian là liều thuốc màu nhiệm cho mọi nỗi đau. Có khi không phải nỗi buồn vơi đi, mà là vị thế của nó trong lòng bị thay đổi do ào ạt những sự kiện nối tiếp của cuộc sống. Kể cả nỗi buồn của mẹ tôi, dù đã từng day dứt, trăn trở mãi, dù đã không ít lần cứa vào lòng từng vết xót xa, nhức buốt thì cũng dần chìm theo thời gian. Những lần tôi thu xếp quần áo về quê thăm cô, mẹ hay lặng lẽ đặt vào khi thì hộp bánh, lúc thì chiếc áo ấm, có khi là những hộp thuốc mẹ đã cố công đi mua dành riêng cho người có chứng đau khớp... Mẹ tôi cũng hay vui vẻ khen rằng, nhờ cô Hai mà con giỏi giang đó Mai Anh, sau này lo mà báo hiếu với cô Hai. Có hôm lại nghe mẹ buột miệng bảo, nhớ hồi xưa chị Hai cũng kho nôi thịt nước dừa ngon thiệt ngon vậy... Tôi im lặng nhưng hân hoan trước mẹ. Tôi cố gắng mang về cho cô tấm lòng của mẹ, cố mỉm cười thật vui vẻ để cô tôi thấy vui lòng trước những câu chuyện nhỏ tôi gom nhặt... Những chuyến xe về quê, tôi cố kéo gần khoảng cách của hai niềm thương, manh nha cái hi vọng rằng, một ngày nào đó, cô sẽ về sống chung với nhà mình, một sáng nào đó thức dậy, không còn thấy dáng cô còng xuống, nặng trĩu nỗi niềm trước hiên ngôi nhà cổ rêu phong cũ kĩ... Tôi ước chi, một lúc nào đó, thấy mẹ nắm tay cô mà bảo rằng, Hai à, em quên hết chuyện xưa rồi Hai, Hai đừng có day dứt mãi như vậy nữa,... rồi mỉm cười. Nụ cười mẹ lúc ấy sẽ rất trù mẫn, rất dịu dàng, đôi mắt người hẳn sẽ ướt lệ, nhưng đó là những giọt nước mắt đầy yêu thương và hạnh phúc!

Một buổi trưa nắng vàng ươm trên khoảng sân nhỏ, mẹ tôi đi chợ về trưa. Chưa kịp thắc thỏm trông, lo vẩn vơ không biết mẹ đi đâu mà lâu thế không biết, trời đã đứng bóng mà vẫn chẳng thấy bóng áo hoa mẹ về. Ba tôi đoán vu vơ, có khi mẹ con bạn đi mua sắm cái gì, có khi Mai Anh sắp được quà... Thật ngộ khi nghĩ một đứa con mười tám tuổi như tôi sắp được nhận quà chợ của mẹ,

giống như cái thườ còn vụng về đánh vần, tập viết. Không hiểu ba tôi đang nhớ điều gì mà lại có suy nghĩ ngộ nghĩnh dường ấy... Nhưng mà tôi có quà thật. Món quà lớn và kì lạ nhất mà tôi từng nhận được trong cuộc đời. Đứa bé nhỏ xíu được mẹ ủ trong nón đang nằm ngủ ngon lành, tựa như không biết rằng cuộc đời em vừa mới có sự thay đổi lớn lao lắm...

- Thiệt tội, con bé nhỏ xíu, xinh xẻo vậy mà bị bỏ giữa chợ, khóc quá chừng mà chẳng tìm thấy má nó đâu... - Mẹ vẫn đang ôm ấp cái hình hài xinh xắn đó mà kể lể với ba tôi, dường như đang cố gắng để ba hiểu cái điều người không nói ra được... - Mà có khi là má nó lỡ đại, rồi mang con bỏ chợ, mong có người nào nuôi giùm, đang trốn ở cái góc khuất nào đó trông ra mà buồn đứt ruột cũng nên. Mà con bé khát quá nè... Mà...

Ba im lặng. Có lẽ ông không biết phải có ý kiến ra sao với cái niềm vui đang ngập ngề trên nụ cười của mẹ tôi. Lòng ông cũng chẳng biết mình phải nói thế nào cho hợp ý mẹ tôi. Hình như người đang có ý nghĩ nào hạnh phúc lắm mà chưa tìm được từ để nói ra..

- Mai Anh, con xếp đồ cho mẹ nhen? Rồi con chạy đi mua đồ cho em bé nữa nhen? Rồi con đi thu xếp với mẹ, mai đi một chuyến nhen?

- Để chi vậy mẹ? Mà mẹ tính đi đâu?

Tôi dĩ nhiên chưa thể hiểu ý mẹ tôi thế nào, không biết có phải mẹ định nuôi đứa trẻ tội nghiệp đang bồng trên tay đó không? Hay là...

- Mai mẹ con mình về quê, mang em bé cho cô Hai con nuôi đỡ buồn Mai Anh há...

Mẹ tôi buông cái câu đó nhẹ nhàng như một lời nói tự nhiên nhất mà người từng nói. Tôi ngỡ ngàng. Ba tôi sống người, níu tay mẹ, bảo:

- Mình mới nói cái gì, nói lại tui nghe đi...

Tôi không biết phải nói cái gì, càng không biết mình nên chạy đi mau mau làm cái gì bây giờ, không hiểu từ bao giờ mẹ đã quên hết chuyện cũ, mở lòng ra yêu thương người cô kính yêu của tôi như xưa,...

Hai ngày ở quê có lẽ là hai ngày ý nghĩa nhất mà tôi từng trải qua trong đời mình. Những giọt nước mắt, những câu chuyện rù rì, trầm trầm nhưng không buồn bã, những lời thương chân thành... Bấy nhiêu có lẽ đã quá đủ để lấp đầy cái khoảng trống xưa cũ. Dù có một vết hằn rất rõ, nhưng lỗ trống đã không còn bởi vì lòng người tự xích lại gần nhau...

Ba tôi ngồi hút thuốc ở ngoài hiên, mắt nhìn ra khoảng sân lấp lánh nắng và rực rỡ sắc màu quần áo, tã lót trẻ con, không biết đang nghĩ đến điều gì. Mẹ tôi ngồi kể chiếc võng mềm ở gian trên, nơi cô tôi đang ru em bé ngủ. Giữa buổi trưa vắng lặng, yên bình, tiếng ru cất lên tha thiết, dịu dàng, vỗ về một mầm non bụ bẫm, chấp chới đôi mi thiên thần đang chìm vào giấc ngủ. Tự bao giờ, cái không khí âm u trầm buồn của gian nhà cổ đã biến mất hoàn toàn. Ngồi lặng yên, tôi nghe hạnh phúc trở mình trong từng nếp ngói. Bình yên...

N.N.T.L

KHÓC

• **NGUYỄN HỮU HOÀNG – 12T**

Đang bữa cơm chiều, đứa em út tính nghịch của tôi chuyển kênh tivi sang VTV1. Mặc dù không mấy hứng thú lắm nhưng tôi vẫn liếc xem có chương trình gì đáng xem hay không. Và đập vào mắt tôi ngay lập tức là hình ảnh một người phụ nữ đã lớn tuổi đang chăm chút cho đứa con bị liệt hai chân. Một tai nạn không may đã khiến cho đôi chân con không thể đi lại được. Mẹ thương con, mẹ đưa con chạy chữa hết nơi này đến nơi khác với hy vọng mong manh là cho con đôi chân khỏe mạnh. Nhưng tất cả giờ chỉ là niềm vô vọng. Cầm giấy báo đỗ đại học của con trong tay, mẹ rưng rưng nước mắt. Thế rồi mẹ lại theo con lên Sài Gòn. Hai mẹ con ở nhờ nhà của một bác sĩ giàu lòng hảo tâm. Ngày ngày, ngoài việc mưu sinh kiếm chút đỉnh cho hai mẹ con sống qua ngày, mẹ dành hết thời gian còn lại cho con. Mỗi sáng, hai mẹ con đến trường bằng chiếc xe máy được tặng. Từ nhà đến trường cũng gần năm mươi cây số, ầu vậy mà trên đường đi mẹ phải đỡ con dầm ba lần cho con đỡ mỏi chân. Đến trường, mẹ lại công con lên lớp học. Quãng đường đến lớp học của con còn vài bậc thang nữa, nhưng chỉ có hai mẹ con mà thôi. Có người hỏi mẹ: "Cồng con đến bao giờ?". Mẹ cười mà đáp rằng: "Đến khi nào còn có thể". Câu chuyện khiến tôi không thể kiềm được nước mắt. Chợt tôi nhìn mẹ tôi. Mẹ đang khóc. Tôi biết cảm nhận của tôi cũng giống như mẹ lúc này. Tôi không nói gì.

Ăn cơm xong, như thường lệ, tôi vào phòng và ngồi học bài. Nhưng lạ thay, tôi không thể tập trung vào những chữ nghĩa nằm ngổn ngang trên trang giấy. Hình ảnh người mẹ cồng con qua mấy bậc cầu thang cứ xoáy vào suy nghĩ. Bỏ hết đồng sách vở trên bàn đầy, tôi nằm lên giường, vắt chân hình chữ ngũ, nhìn lên trần nhà và nghĩ ngợi. "Mẹ cồng con đi đến khi nào còn có thể.", "Mẹ cồng con đi đến khi nào còn có thể..." Câu nói ấy cứ lặp lại trong đầu tôi. Tôi nhớ những ngày xưa tôi còn bé vẫn thường được mẹ cồng đi chơi. Mẹ còn mua đồ ăn cho tôi. Rồi những lúc lên cơn sốt, mẹ nấu cháo cho tôi ăn. Mẹ ru tôi bằng những lời ru ca dao quen thuộc. Tôi thiếp đi. Tôi nhớ trong cơn mơ màng tôi thấy ánh trăng tròn lên qua khe cửa sổ bên giường tôi nằm, ngang qua mẹ, in hằn chiếc bóng dài. Giữa hai hòm má gầy của mẹ, hai viên ngọc long lanh ánh vàng đang trượt dài xuống đôi bờ môi nhạt nhòa và rồi chúng tan biến chỉ bằng một cái gạt tay của mẹ. Mẹ đang khóc. Mẹ khóc khi chúng quanh chỉ còn đứa con đang ngủ, vầng trăng tròn rọi bóng những cành cây và làn gió thổi huu huu ngoài sân. Con gió mang tôi trở lại giấc ngủ.

Rồi ngày tháng trôi qua, tôi lớn lên trở thành một cậu học sinh học giỏi được thầy cô, bạn bè yêu mến. Tôi được chọn đi thi học sinh giỏi. Ngày báo kết quả, tôi đã đậu. Tôi chạy ngay về nhà báo tin này cho mẹ tôi. Mẹ biết tin mẹ mừng lắm. Tôi như con chim non mừng rỡ khi bên mẹ, chạy nhảy lung tung, làm đủ trò. Mẹ khóc nhưng trên môi mẹ, nụ cười hạnh phúc đang nở rộ, còn đẹp hơn cả những đóa hoa tươi thắm của mùa xuân. Và còn biết bao kỉ niệm đẹp khác nữa. Tất cả đều có hình bóng của mẹ. Tôi cười mỉm một mình. Sao lúc đó mình ngây thơ và vô tư đến vậy, cứ thỏa thích vui đùa đuổi mây, bắt gió, nghịch lá, hái hoa, cứ quẩn quýt cười đùa bên mẹ chẳng khi nào xa. Đó là những hồi ức đẹp.

Tiếng gió rít lạnh bên ô cửa sổ làm tôi khó chịu và ho. Tôi ngồi dậy, khép lại cánh cửa cho chắc. Đoạn tôi khép lại cửa phòng để không ai quấy rầy, tắt đèn rồi trở lại giường, kéo chăn lại cho ấm. Tôi cảm thấy đỡ hơn nhiều nhưng vẫn còn ho. Tôi nhớ vì sao bây giờ khi cảm thấy lạnh một chút là tôi ho không ngừng. Đó là lúc giữa đông, khi những cơn gió lạnh cuốn theo những hạt mưa nặng trĩu rơi òa xuống mặt đất. Tiếng gió rít qua trần nhà làm người ta bây giờ nhớ lại còn phải lạnh người. Lá cây bay xào xạc. Đồng ruộng giờ là một biển nước mênh mông với những con sóng bạc đầu đang nhấp nhô không ngừng. Tôi cứ nghĩ là mình đang ở một hòn đảo ngoài biển cả chứ không phải là nhà mình. Mẹ cảm thấy trời lạnh nên bảo tôi mặc thêm áo vào cho ấm. Ấy thế mà tôi không nghe. Tôi vẫn mặc phong phanh như vậy để rồi nhiễm phong hàn. Giờ thì hậu quả là đây. Một lần không nghe lời mẹ là như thế đấy, hướng chỉ là...Thôi, bỏ qua đi, tôi tự nhủ với mình như vậy. Chuyện gì đã qua thì cũng qua rồi, hãy cố gắng xây đắp tương lai. Mẹ đã dạy tôi như thế. Nghĩ đến mẹ tôi lại nhớ hình bóng ai giữa trưa hè nắng nóng gặt lúa kiếm tiền cho con ăn học, hình bóng ai khom lưng cuốc từng mảnh đất, trồng từng luống rau cho con mỗi ngày ăn đủ ba bữa cơm ngon lành và hình bóng ai giữa đêm khuya lạnh lẽo mưa rơi mưa cho con liều thuốc giảm sốt. Tôi đã khóc. Không hiểu vì sao bây giờ tôi mới khóc, đáng lẽ ra tôi đã phải khóc lâu rồi mới phải. Khóc mà chạy đến bên mẹ mà ôm lấy mẹ để biết rằng con yêu mẹ nhiều nhiều lắm. Bây giờ tôi rất muốn làm như thế. Cả cuộc đời con người ta có thể viết trăm lần “anh yêu em”, nói ngàn từ yêu thương với một ai đó, viết không biết bao chữ nghĩa nhưng mấy khi nói với mẹ rằng “con yêu mẹ”. Và cũng không biết mấy lần chúng ta làm cho mẹ được hạnh phúc. Thời gian cứ trôi qua làm nhạt nhòa đi tình mẫu tử. Nếu như hôm nay tôi không xem chương trình đó, nếu như tôi không nhìn thấy nước mắt mẹ rơi thì không biết khi nào tôi nhìn lại và thức tỉnh. Tôi thật có lỗi với mẹ tôi. Nhưng tất cả bây giờ còn chưa muộn, hãy còn kịp. Vừa nghĩ vậy, tôi vội bật dậy, bật đèn lên, đồng sách vở trên bàn vẫn còn đây. Tôi ngồi vào bàn và làm bài tập. Kì thực chưa bao giờ tôi cảm thấy một cảm giác như thế: động lực dâng trào, một niềm hưng khởi và thật thoải mái. Đã lâu rồi tôi chưa nghĩ nhiều như thế.

Chiếc đồng hồ vẫn cứ chạy chậm từng phút giây. Tiếng người ta bảo nhau dậy sớm ra đồng hòa cùng tiếng gà gáy báo hiệu bình minh lên. Bài tập tôi đã làm xong. Tôi ra ngoài bóc đi tấm lịch của ngày hôm qua. “Đã gần tới ngày 8/3 rồi nhỉ.”, tôi tự nói như thế và cười thật hạnh phúc.

N.H.H

GỬI MẸ CỦA CON

• **NGUYỄN THỊ MINH HIẾU – 10A1**

Sắp đến ngày 8 tháng 3, trường con có tổ chức cuộc thi Nét bút tri ân, nếu con viết thì người đầu tiên con nghĩ đến là Mẹ. Nhưng thật tình con không có hứng thú lắm, vì Mẹ biết đấy, con sẽ chẳng thể làm một bài văn nào ra hồn nếu không có Mẹ sửa lỗi chính tả hay những câu văn lung củng của con. Nên chắc con sẽ không được nhận giải gì cả. Nhưng cuối cùng Mẹ thấy đấy, con đã viết một bài văn thật dài, ít nhất là dài hơn tưởng tượng của con, Mẹ biết vì sao không, vì con biết năm nay trường con cho đăng bài dự thi lên diễn đàn để mọi người có thể đọc và bình chọn. Con nghĩ đây là cơ hội tốt để con tranh thủ khoe Mẹ của con với mọi người.

Thật ra trước đây con cũng đã có cơ hội khoe Mẹ rồi. Hồi học lớp 5, cô ra đề bài văn là tả mẹ của em. Nếu ai làm điểm cao thì sẽ được cô đọc bài trước lớp, tức là đứa đó sẽ được khoe mẹ của mình, và mẹ của đứa đó sẽ được nổi tiếng với bốn mươi bốn đứa còn lại. Thật là thích quá đi! Nhưng lúc đó thật sự con chẳng biết khoe cái gì của mẹ cả. Tóc mẹ không thẳng, cũng không đen như Bạch Tuyết. Da mẹ trắng nhưng chả chịu hồng hào hay mịn màng như nàng Lọ Lem. Mẹ ốm nhom, ốm đến nỗi ai lâu lâu gặp cũng quở. Tóm lại Mẹ là một người không đẹp. Vậy nên hồi đó bài viết của con điểm chỉ là sáu thôi. Lúc đó con ghét Mẹ lắm. Con nghĩ giá như Mẹ đẹp hơn, thì bài của con điểm cũng sẽ cao hơn. Nhưng sau đó con hoàn toàn bất ngờ khi bài văn của con Hòa được đọc trước lớp. Cho đến bây giờ con vẫn có thể cam đoan rằng mẹ nó xấu và xấu hơn mẹ nhiều, vậy mà nó lại được điểm cao. Cô nói cô đã rất cảm động khi nó kể về công lao và tình yêu thương của mẹ dành cho chị em nó. Ôi Mẹ ơi, lúc đó con mới hiểu ra bao nhiêu điều, con cứ mãi cố xây dựng cho mình một hình ảnh người mẹ thật đẹp như trong truyện cổ tích mà đâu biết rằng chính những gì mà Mẹ đã làm cho con mới làm Mẹ của con thật sự tuyệt vời. Con thật hư quá phải không Mẹ? Mẹ không đẹp thật, Nhưng Mẹ hoàn toàn không thua kém nàng Bạch Tuyết hay Lọ Lem. Con nói thật đấy, vì những lý do gì thì xiu nữa con sẽ nói cho Mẹ biết.

Nhiều lúc con nghĩ, mẹ thì tất nhiên là phải thương con, chăm sóc và yêu con hết lòng rồi. Bất cứ bà mẹ nào trên thế giới mà chả vậy, ngay cả con sau này làm mẹ cũng sẽ thế. Vậy tại sao người ta suốt ngày ca ngợi mẹ, biết ơn mẹ nhỉ, người ta cũng hay nói làm mẹ khó và vất vả lắm. Con lại không thấy vậy, thậm chí con thấy làm mẹ rất dễ là đằng khác, vì rõ ràng ai cũng làm được đấy thôi, ngay cả con, con cũng tin rằng con cũng sẽ làm mẹ được. Và cứ thế, con cứ vô tâm tận hưởng những điều hiển nhiên như thế từ Mẹ cho đến một ngày, con được xem các bạn khuyết tật và mồ côi biểu diễn văn nghệ ở trường con, con mới biết rằng không phải ai cũng được hiển nhiên có mẹ. Lúc đó con mới thấy hú hồn vì may quá, may mà con có mẹ.

Giờ con sẽ kể thật nhiều về Mẹ để bạn con biết Mẹ tuyệt vời đến thế nào. Con muốn bạn con phải phát ghen vì con được “sở hữu” Mẹ, con là

người hạnh phúc nhất vì đã có Mẹ và Mẹ chỉ là mẹ của riêng mình con thôi. Nhưng chán thật Mẹ à, vì nói đến mẹ thì đứa nào cũng khẳng khẳng mẹ nó mới tuyệt vời nhất, mẹ nó mới là người phụ nữ không ai sánh bằng và nó cũng rất tự hào vì được làm con của mẹ nó. Biết làm sao được Mẹ nhỉ vì có ai cấm được tụi nó hãnh diện về mẹ của tụi nó đâu. Mà con cũng nghĩ lại rồi, mẹ tuyệt vời như vậy thì thôi, mỗi người một mẹ cho công bằng, không mất công sau này tụi nó lại dành mẹ của con nữa. Con thật ích kỷ quá phải không Mẹ? Từ đầu đến cuối, con chỉ muốn Mẹ của riêng con thôi. Và con đã thay đổi mục đích của bài dự thi lần này, đó là con muốn cho tụi bạn con thấy con cũng được sở hữu Mẹ như tụi nó, và Mẹ của con cũng không thua kém gì mẹ tụi nó.

Mẹ ơi, điều đầu tiên con muốn nói với mẹ là: “Mẹ tuyệt vời lắm, mẹ à”. Con suy nghĩ hoài, cuối cùng chỉ có thể nghĩ ra được câu đó thôi. Con biết cái câu đó chắc cũng nhiều người nói rồi, nhưng ngoài câu đó ra, con không nghĩ được câu nào hay hơn và đúng hơn với suy nghĩ bây giờ của con về Mẹ. Trong đầu con giờ hiện ra hình ảnh quen thuộc đó là khuôn mặt Mẹ và nụ cười thật tươi khi con đi học về, nụ cười mà con chờ đợi nhất sau mỗi buổi đi học với bao nhiêu chuyện vui ở trường mà con nóng lòng được kể Mẹ nghe. Con cảm ơn Mẹ nhiều lắm vì Mẹ đã nghe con bô bô kể chuyện ngay khi về nhà từ phòng khách ra nhà bếp quên cả thay đồ, quên cả phụ Mẹ dọn cơm. Mẹ nói Mẹ cũng háo hức chờ con về, nghe con kể chuyện nên không muốn ăn cơm sớm. Trong hai mươi bốn giờ của một ngày, có lẽ đây là khoảng thời gian mà con thích nhất và mong chờ nhất. Hai mẹ con mình cùng xem “Camera công sở”, con kể chuyện bạn con, Mẹ kể chuyện học trò Mẹ, rồi hai Mẹ con mình cùng cười, thật là vui. Mẹ là nơi con tin tưởng nhất để giải bày tâm sự về nhiều chuyện, kể cả những chuyện linh tinh mà người ta hay nói là của cái tuổi “dở hơi”. Vậy nên buổi trưa nào Mẹ cũng chỉ ngủ trưa được chừng mười phút hay có khi không ngủ mà đi dạy luôn. Con thấy thương Mẹ quá, nhưng biết làm sao giờ, vì thật sự con rất muốn được ăn cơm trưa và nói chuyện cùng Mẹ mà.

Mẹ, con cảm ơn Mẹ vì có những buổi sáng Mẹ dậy sớm lo cho con bữa sáng, nói chuyện với con khi con chuẩn bị đi học rồi tiễn con. Những buổi sáng như thế này tuy không phải là thường xuyên vì tối nào Mẹ cũng thức thật khuya để làm việc, con biết Mẹ còn mệt lắm và Mẹ nên ngủ thêm chút nữa nên như thế đối với con là quá đủ rồi. Con cảm ơn Mẹ vì hôm qua Mẹ lại nấu canh chua cá liệt cho con và Mẹ cũng đã ăn hết món “Salad tôm nước cốt dừa” mà con mới học nấu được trên Sức sống mới. À, con cũng cảm ơn Mẹ vì thỉnh thoảng Mẹ lại cho tiền con mua đậu hũ, rồi tối tối con đói bụng, Mẹ cũng cho tiền con đi mua sinh tố về cả nhà cùng ăn. Mẹ cứ như vậy hoài mẹ nhé, như vậy con sẽ yêu Mẹ nhiều hơn nữa đó.

Mỗi lần sinh nhật bạn con, Mẹ lại phụ con làm quà tặng bạn. Rồi đến sinh nhật con, Mẹ cũng hồi hộp không kém con khi con bóc quà sinh nhật của mình. Mẹ yêu con và yêu cả những sở thích của con, Mẹ cùng xem “Super Junior Show” với con, nghe những bài hát mới của Westlife, đọc truyện Nguyễn Nhật Ánh, Nhật kí chú bé nhút nhát, Đôremon,... cùng con. Điều đó thật sự làm con rất hạnh phúc mẹ à. Rồi mỗi lần có ai hỏi con vì sao thích hoa cẩm chướng nhất,

lúc ấy con lại tự hào mà nói thật rõ ràng: “Vì Mẹ tui thích”. Chỉ thế thôi Mẹ nhưng những lúc ấy con lại có cảm giác sung sướng kinh khủng, Mẹ con mình giống nhau và hợp “gu” nhau quá hen mẹ.

Buổi tối trước khi kiểm tra Hình, cả Mẹ và con cùng “bò” ra ôn bài và giải bài tập. Giờ nghỉ lại con thấy vui và hạnh diện về Mẹ quá, có Mẹ làm giáo viên sướng thật đó. Qua Tết, chị Thư lại vô Sài Gòn, mấy đêm nay con ngủ lại bị bóng đèn, thế là con được Mẹ qua ngủ cùng, thích quá đi. Mẹ ơi, từ lâu rồi, chắc Mẹ không biết đâu, hình như con đang dần có thói quen mỗi khi thức dậy, con chỉ dành mấy giây thôi để ngắm Mẹ ngủ rồi mới chịu chui ra khỏi giường. Chẳng hiểu sao lúc ấy con thấy yêu Mẹ đến nhường nào. Mẹ ngủ ngon quá! Một ngày đi dạy, đi chợ, nấu ăn, giặt đồ rồi dọn dẹp nhà cửa của Mẹ vất vả quá phải không mẹ?. Con muốn ôm Mẹ thật chặt và nói con yêu Mẹ nhiều lắm. Một câu đơn giản vậy thôi mà chưa bao giờ con nói được. Những lúc ấy con tự nhủ phải học thật giỏi, ngoan ngoãn để Mẹ vui. Con rất tự hào về Mẹ và con cũng muốn Mẹ có được cái cảm giác tuyệt vời đó của con, nhưng chưa bao giờ con lại làm Mẹ được nở mày nở mặt với mọi người cả. Con hư quá Mẹ à.

Đã biết bao nhiêu lần con làm Mẹ buồn vì con đã chưa cố gắng hết sức mà nhẽ ra con có thể làm tốt hơn. Mỗi lần thi cử là mỗi lần con lại ngồi khóc một mình, ân hận vì con có thể làm nhiều hơn như vậy. Và mỗi lần thế con lại nhớ câu nói của Mẹ: “Nếu con đã cố gắng hết sức mình thì dù kết quả có thế nào con sẽ vẫn cảm thấy vui không còn hối hận nữa”. Mẹ nói đúng và ước gì con đã như vậy. Con xin lỗi Mẹ nhiều lắm. Con hứa với Mẹ chính thức từ hôm nay, con sẽ thay đổi thái độ học tập, con sẽ ráng cho Mẹ được tự hào về con vì con biết cái cảm giác ấy tuyệt vời lắm. Con biết mà.

Con nhớ hồi còn nhỏ, trước khi Mẹ đi coi thi xa một tuần, Mẹ sợ con ở nhà buồn không có ai chơi cùng, Mẹ đã chỉ con cách chơi cờ domino, cờ vua. Và cứ thế tối nào Mẹ cũng chơi cùng con, lần nào con cũng thua Mẹ hết. Bây giờ lớn rồi, con không còn chơi với Mẹ nữa vì Mẹ toàn thua con thôi. Nhưng tự nhiên con lại muốn chơi cờ với Mẹ nữa quá. Mẹ yên tâm, con sẽ giả đồ thua Mẹ giống như Mẹ giả đồ không thích ăn bánh kem để con ăn hết nguyên một cái luôn đó. Suyt, cái này là bí mật của hai Mẹ con mình, Mẹ nhé. Hai ngày sau ngày 8 tháng 3 là sinh nhật Mẹ, cũng như mọi năm, con cũng sẽ mua một bó hoa cẩm chướng và một cái bánh kem, hai Mẹ con mình lại cùng chơi trò giả đồ nhand, Mẹ giả đồ không thích ăn bánh kem và con giả đồ không biết là Mẹ giả đồ. Ui Mẹ ơi, con yêu Mẹ nhiều quá đi mất.

Con hi vọng qua bài viết này, sẽ nhiều người hiểu thêm về Mẹ của con và yêu Mẹ của con hơn, Mẹ tuyệt vời như vậy mà, neu chỉ mình con biết thôi thì thật là uổng. Bây giờ thì con không ích kỷ nữa, Mẹ xứng đáng được như vậy mà. Nhưng chắc chắn trong số đó, chỉ có con là được yêu Mẹ nhiều nhất thôi, hổng Mẹ? Con lại ích kỷ nữa rồi. Con yêu Mẹ nhiều lắm!

Con của mẹ

N.T.M.H

NHỮNG ĐÔNG THU GỬ ĐẾN CHỖN THÊN ĐƯỜNG

• LÊ NGỌC TUẤN – 10A2

Gửi mẹ thân yêu của con,

Mẹ có khoẻ không? Trên ấy mẹ có cô đơn không? Mẹ có nhớ con? Còn con thì quả thật rất nhớ, rất nhớ mẹ. Con nhớ đôi bàn tay chai xạm, do bệnh tật, bàn tay con yêu quý. Có lúc con đã từng sợ bàn tay ấy, vô cùng sờn sùi với những mảng da bong lên, nhưng giờ đây con không còn sợ bàn tay ấy nữa mà thay vào đó con lại thấy nhớ đôi bàn tay ấy hơn, con ước sao đôi bàn tay ấy có thể chạm lên gương mặt bé bỏng của đứa con trai này dù chỉ một lần nữa thôi cũng được. Con nhớ gương mặt mẹ, đôi mắt sáng lên tình yêu thương, mái tóc ngang vai và nụ cười hiền từ trên làn môi khô ráp lắm.

Có phải mẹ ghét con nên rời xa con để con cô quạnh giữa cuộc đời này! Mẹ có biết mỗi khi con thấy các bạn được mẹ mình đưa đón đi học con cảm thấy như thế nào không? Quả thật con rất ghen tị với các bạn ấy, con ước được như thế, các bạn quả thật rất hạnh phúc, luôn có người mẹ đứng bên cạnh cổ vũ, lắng nghe chăm sóc đứa con thân yêu của mình. Con luôn thèm được gọi "mẹ" như các bạn, với các bạn tiếng mẹ thật quá dễ dàng, nhưng đối với con điều đó thật vĩ đại, to lớn và cao sang biết chừng nào, bởi điều đó chẳng đời nào con thực hiện được. Khu vườn trái tim con dường như đang khô héo bởi vì nó thiếu một thứ nước kì diệu đó là tình yêu của mẹ đấy, mẹ ơi.

Ở trên đó mẹ có theo dõi và lo lắng cho con không? Có phải ánh sao đang lấp lánh ngoài kia là mẹ đang nhìn con, soi sáng cho con hay một người mẹ khác lại rời bỏ đứa con của mình để về với thế giới vĩnh cửu? Tại sao mọi người lại cứ muốn rời bỏ thế giới hiện thực để đến với một cái gì đó hão huyền, trong khi đó ở đây mình còn rất nhiều điều thú vị, còn gia đình còn người thân, những người luôn luôn cần sự có mặt của mình.

Ngày 08-03 sắp đến gần, con đã muốn phát khóc khi nghe các bạn nói sẽ tặng hoa cho mẹ của mình, còn con thì sao đây, con sẽ tặng hoa cho ai trong một ngày không hề có mẹ, có phải ông trời đã quá bất công với con phải không mẹ, ông ấy sao lại tàn nhẫn tách mẹ con ta ra hai thế giới hoàn toàn khác biệt vĩnh viễn không bao giờ được gặp nhau. Có lúc con từng ước gì cuộc đời như một trang cổ tích bởi kết quả cuối cùng tất cả mọi người đều hạnh phúc không bao giờ chia ly, nhưng có lẽ điều ước thì vẫn mãi là điều ước mà thôi.

Nếu mẹ là một ngôi sao trên bầu trời bao la và rộng lớn kia thì mẹ hãy luôn bên con nhé, mẹ sẽ là người động viên vô hình của con nhé. Còn con sẽ biến nỗi nhớ thương mẹ trong trái tim thành động lực để thực hiện những điều con đã hứa với mẹ, mẹ hãy yên tâm, con quyết không phụ lòng mẹ đâu! Con sẽ luôn cầu nguyện cho mẹ được hạnh phúc.

Gửi tặng mẹ những bông hồng trắng xinh đẹp nhất, cùng với ngàn lời yêu thương. Con yêu mẹ rất nhiều!

Đứa con bé bỏng của mẹ.

Miền kí ức ngọt ngào

• NGUYỄN THỊ XUÂN HƯỜNG – 10L

*"Gió mùa thu mẹ ru con ngủ
Năm canh chày thức đủ vừa năm"*

Mỗi khi nghe bài hát cất lên, lòng con lại thổn thức bồi hồi, cả một miền kí ức tuổi thơ bỗng tràn về. Tuổi thơ của con là mẹ, là những bông lúa chín của làng quê nhỏ bé miền Trung du, là những đêm đông con thiếp đi trong vòng tay ấm áp, là những câu chuyện ngày xưa ngày xưa mẹ kể, là những trưa hè tiếng ru ầu ơ cùng tiếng gió vi vu từ bàn tay mẹ đưa con vào giấc ngủ. Tất cả cứ thế bình lặng và êm ả trôi theo tiếng thở của thời gian.

Con nhớ nhiều! nhiều lắm!

Nhớ lúc khi con còn bé tí, là lúc con mới chập chững bước đi, mẹ đã dìu dắt, hướng dẫn con từng bước chân non nớt, con ngã con khóc, mẹ vội vàng đỡ con dậy, véo yêu vào đôi má bầu bĩnh của con, lúc ấy con vẫn chưa nhận ra hạnh phúc là gì? Con còn quá bé để cảm nhận tình cảm vô bờ bến mà mẹ dành cho con, con chỉ biết sà vào lòng mẹ để mẹ xoa đầu nựng nịu làm con vơi đi nỗi đau và thôi ngừng khóc.

Rồi con đến lớp, ngày đầu tiên đi học bao nhiêu cảm xúc xen lẫn, hồi hộp, lo sợ, nói thật là lúc đó con không thích đi học tí nào, lúc mẹ bỏ con lại bơ vơ giữa biển người xa lạ, lúc đó con rất giận mẹ, rất ghét mẹ, tại sao lại có thể vứt bỏ con như vậy cơ chứ? Vì mẹ không còn yêu con nữa? Hay vì con không ngoan làm cho mẹ buồn. Bao nhiêu câu hỏi cứ xoay quanh trong trí óc non nớt của con, nước mắt nhạt nhoà thấm đẫm khoé mi. Con nhớ mãi những tháng ngày đến lớp, mẹ cũng con đi trong mùa nước nổi, con yêu sao mảnh lưng chai sạn, thương sao đôi vai gầy rám nắng, từng tháng ngày trôi đi lặng lẽ âm thầm, con dần lớn khôn.

Con lên lớp một, bắt đầu làm những phép toán khó, mẹ luôn kiên trì bên con suốt buổi tối, tỉ mỉ chỉ con từng phép tính, con lười học quá nên mẹ nóng nảy đã phát vào mông con rõ đau, con khóc, khóc rất nhiều mẹ cũng không thềm đỗ. Mẹ bắt con tiếp tục làm, con ngồi học mà nước mắt không ngừng rơi. Lúc ấy, con rất giận mẹ nhưng bây giờ thì con cảm ơn mẹ nhờ những trận đòn, những lời mắng nhưng đầy yêu thương đã giúp con vượt qua những chướng ngại đầu đời.

Càng ngày, mẹ càng mắng con nhiều hơn, con cũng không hiểu sao? Mẹ hay mắng con sao ăn uống thất thường đến khi đau dạ dày rồi lại la om sòm, trời nắng không chịu đội mũ, trời lạnh không chịu mặc áo, lúc còn sớm không chịu học bài để đến khuya rồi thức đêm thức hôm ảnh hưởng tới sức khoẻ... lúc ấy con chỉ cho là mẹ phiền phức hay lo xa, con không nhận ra rằng đó là cả một sự lo lắng cho con. Bởi mẹ đã lén bỏ chiếc mũ vào cặp con, cũng vẫn không quên kèm theo vài mẩu bánh mì để con lót dạ.

Càng lớn mẹ không còn ôm con vào lòng, nói những lời yêu con như trước đây. Con cứ nghĩ mẹ không còn thương con, yêu con như xưa nữa. con thật trẻ con mẹ nhỉ? Nhưng con luôn cảm nhận được sự hiện diện của mẹ trong những

buổi tối, mẹ đến cạnh con, đắp chăn lại, xoa đầu, nhìn con hồi lâu rồi mẹ cười, con vẫn nghe đầu đây từng hơi thở lo lắng, trái tim mẹ đập không theo nhịp mỗi khi con bị sốt, bàn tay mảnh dẻ, gầy gầy, chai sạn luôn thường trực đặt lên trán con. Có một điều mà đến tận bây giờ và mãi mãi con cũng không hiểu hết và viết lên hết những tình cảm mẹ dành cho con nhưng con hiểu một điều mà con thấy suốt bao năm qua là mẹ luôn bên con, tình yêu thương đó luôn bên con. Nhưng có một điều hối tiếc nhất trong cuộc đời của con, ngày mà con mãi mãi không bao giờ quên, ngày mà con đã làm cho người con yêu thương nhất phải rơi nước mắt, vì lòng ích kỉ trẻ con, đã khiến con buông ra những câu nói làm mẹ buồn, nhìn mẹ khóc mà lòng con rối bời, biết là thương mẹ mà sao con có thể làm như vậy, con rất muốn xin lỗi mẹ nhưng cái tự trọng con tưởng chừng to lớn lắm đã ngăn cản làm con không thốt nên lời, đến tận bây giờ con vẫn chưa nói được câu “con xin lỗi mẹ.” Con hối hận vô cùng. Cứ mỗi lần đứng trước mẹ không hiểu sao con lại không mở lời được. Con ước gì có một phép lạ làm cho thời gian quay trở lại con sẽ không bao giờ làm như vậy. Mẹ ơi! Mẹ ơi! Con xin lỗi mẹ nhiều lắm!

Thời gian trôi qua nhanh thật giờ đây con đã là một cô nữ sinh lớp mười, duyên dáng trong tà áo dài chứ không còn như thuở bé chạy lon ton, quần quýt bên mẹ nữa, khi con biết tin đậu trường Lê Quý Đôn thì con vui nhưng cũng rất buồn, vui vì con đã đặt chân vào được ngôi trường con hằng mơ ước, nhưng con cũng rất buồn khi nghĩ đến những tháng ngày phải xa gia đình, xa mẹ, nếm trải bao nhiêu nỗi buồn, con như khép mình lại, sống trong cô đơn. Lần đầu tiên chập chững bước đi, bỏ ngõ từng bước chân không ai dìu dắt, không ai bên cạnh, con như lạc lõng giữa biển đời nhưng khi nhớ tới mẹ, nhớ tới lời mẹ nói: “cố gắng lên con” như tiếp thêm động lực để con vững bước trên con đường đời.

Xa nhà con mới hiểu như thế nào là nhớ, con thèm được gọi mẹ, thèm được ôm mẹ vào lòng, thèm được ăn những món ăn mẹ nấu, thèm được nghe mẹ mắng như ngày nào... Ôi! Nhớ sao những ngày thơ ấu. Tình thương yêu mà mẹ dành cho con hiện hữu dưới muôn hình vạn trạng khác nhau nhưng lúc nào cũng bao la, mở rộng và ấm áp. Con cảm ơn mẹ đã cho con một hình hài lành lặn để con biết mình còn may mắn hơn nhiều người khác, cảm ơn mẹ đã cho con một trái tim để con biết yêu thương và chia sẻ, cảm ơn mẹ đã cho con một gia đình hạnh phúc, cảm ơn mẹ đã cho con đôi cánh để bay tới những chân trời mới lạ, cảm ơn mẹ vì tất cả những gì mẹ dành cho con và từ sâu trong trái tim con muốn thốt lên một điều rằng: “CON YÊU MẸ NHẤT TRÊN ĐỜI!”.

N.T.X.H

LỜI RU

- LÊ ĐỨC HOÀNG VÂN – 12V

*Lời ru nâng giấc ngủ say
Có đôi cò trắng nhẹ bay ra đồng
Có con đò nổi dòng sông
Lời ru hong ấm mùa đông muôn màng*

*Lớn lên theo bước thời gian
Lời ru dẫn bé về làng quê xa
Tiếng trâu nghe ọ chiều tà
Ánh trăng bàng bạc trải qua sân đình*

*Lời ru xanh khóm trúc xinh
Có đôi quang gánh nặng tình nước non
Lời ru trèo núi chon von
Xuống vùng biển thăm vãn tròn yêu thương*

*Đưa bà về cuối nẻo đường
Lời ru bông hóa khói sương xa vơi
Rung rung thêm tiếng "à... ời" ...
Bà về đất - bé chơi với giấc buồn*

L.Đ.H.V

TJỀNG GJỚ HAY TJỀNG MỆ

• Thái Thành Công – 10H

Trong tiếng gió

Tôi nghe có lời hát

“Ai bảo chăn trâu là khổ

Tôi mơ màng nghe chim hót trên cao...”

Gió lao xao

Hay tiếng mẹ ngọt ngào

Nắng trưa hè mang bóng mẹ về đây...

Tôi nhớ mẹ những cánh đồng xa tít

Lúa uốn câu nặng trĩu giọt mồ hôi

Bóng mẹ dài mặt trời khuất sau lưng

Bất chợt mưa

Cơn mưa rào đầu hạ

Mẹ hỏi hủ

Lặn lội giữa đồng xa.

Tôi nhớ mẹ những đêm trăng tỏ

Giọng ngọt ngào mẹ ngâm

“ Cây đa, giếng nước sân đình

Lời ru da diết nặng tình nước non...”

Bao câu ca nặng tình nặng nghĩa

Một cuộc đời nặng gánh nuôi con.

Hai sương một nắng mẹ tần tảo

Nuôi con khôn lớn giữa giấc mơ

Lời mẹ dặn

Tôi vẫn hằng nhớ

“Hãy sống thật đúng giá đời nghe con”

T.T.C

